

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J A S M I N E M A S

PSYCHO
SHIFTERS
BOOK 1

PSİKO DEĞİŞTİRİCİLER

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA ROMANTİZM ZALİM
SHIFTERVERSE KİTAP 1

JASMINE MAS

Copyright © 2022 by Jasmine Mas

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ebook ASIN: B09SH3LZN4

Lyss Em Editing tarafından redaksiyon ve
düzeltme Kapak sanatçıları: Damonza Kitap
Kapak Tasarımı

Blog.jasminemasbooks.com adresini ziyaret ederek yeni çıkan kitapların haberlerini ve tanıtımlarını doğrudan gelen kutunuza alabilirsiniz.

Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Yazan: Jasmine

Mas İçerik Uyarısı

Önsöz

1. Sadie
2. Sadie
3. Sadie
4. Sadie
5. Sadie
6. Kobra
7. Sadie
8. Sadie
9. Sadie
10. Sadie
11. Jax
12. Sadie
13. Ascher
14. Sadie
15. Sadie
16. Ascher
17. Sadie
18. Sadie
19. Sadie
20. Sadie
21. Sadie
22. Jax
23. Sadie
24. Kobra
25. Sadie
26. Sadie
27. Ascher

Ayrıca Jasmine Mas

Yazar Hakkında

Teşekkürler

AYRICA JASMINE MAS TARAFINDAN

Zalim Shiffterverse

Psycho Shifters

Psycho Fae

(BURADA)

Psycho Beasts (çok yakında)

İÇERİK UYARISI

Bu hikâye fiziksel ve cinsel saldırıya ilişkin göndermeler içermektedir. Sadie'nin bir Travmatik bir geçmişi var ve deneyimleri çok yoğun. Lütfen kendinize dikkat edin ve bu içerik rahatsız edici olacaksa kaçının.

Küfür, düğüm, şiddet veya baharatlı MM aksiyonuna itirazınız varsa, bu seri size göre değil.

Bu geleneksel bir omegaverse değil ama (ipucu) diyar sırları ortaya çıktıkça bir omegaverse haline gelecek. Bu üç kitaplık bir üçleme ve bu kitapta bir uçurum var, ancak serinin mutlu bir sonu olacak.

Keyfini çıkarın.

PROLOGUE

SADIE

Dick'in ağır ayak sesleri kesilene kadar bekledim.

Canavar gittiğinden beri meyhane ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve yatağımdan fırladım. Gerçi *yatak* cömert bir terimdi, parke zemine serilmiş cızırtılı bir battaniyenin üzerinde uyuyordum.

Yine de harika bir gündü. Özgürlüğümüzün tadını çıkarabilmemiz için küçük kız kardeşim Lucinda'yı alma zamanı gelmişti.

Çalıntı ataşımı çıkardım ve kapının kilidine sokmaya başladım. Biraz zamanımı aldı, on yaşındaki küçük parmaklarım kayıyor ve onları bükerken kramp giriyordu.

Tıklayın.

Kapı açıldı ve Lucinda'yı, benim çoğunlukla boş olan odamın aksine normal bir yatağı, masası ve şifonyeri olan yatak odasından kurtarmak için acele ettim.

İkimiz de Dick'in hizmetkârlarıydık ama o benden *nefret ediyor*, Lucinda'ya ise tahammül ediyor gibiydi. Bize neden farklı davrandığını bilmiyordum ama Lucinda altı yaşında tatlı bir melekti, bu yüzden öyle kalmasını umuyordum.

Onun öfkesiyle başa çıkabilirim.

Kıkırdayarak ve gülerek eski yün paltolarımızı aldık ve botlarımızı bağladık. Benimkiler birkaç numara küçüktü ama umurumda değildi; ormana gitmek ve meyhaneden uzaklaşmak için çok heyecanlıydım.

Şekil değiştirenler diyarının soğuk havasına adım attığımızda Lucinda'nın minik elini tuttum.

Soğuk rüzgâr uğuldadı ve kalın bir kar tabakası her zamanki gibi yeri kapladı.

Bugün kızıl güneş gökyüzündeydi ve sıcaklıkla parlıyordu.

Acımasız soğuk normalde olduğu gibi yüzümüze çarpıp nefesimizi kesmedi. Bunun yerine, kar taneleri kısmen mavi gökyüzünden tembelce süzülüyordu.

Muhteşem bir yaz günüydü ve muhtemelen yılın en sıcak günüydü.

Birkaç dükkânın, halk kütüphanesinin ve Dick'in meyhanesinin önünden geçen arnavut kaldırımli cadde boyunca bir ileri bir geri baktım.

Dick'in ara sıra gitmemize izin verdiği tek yer kütüphaneydi ve orayı çok seviyorduk ama bugün gidemedik çünkü biri bizi görüp ispiyonlayabilirdi.

Dick bizim efendimizdi; biz de onun hizmetkârlarıydık.

Bu sabah bizi odalarımıza kilitlemiş ve Yukata atını alıp komşu kasabaya iş yapmaya gitmişti. İkimiz de çocukken onun meyhanesinde yetim kaldığımız için Dick'in malıydık.

Kasabadaki herkes bunu biliyordu.

Şimdi diyarın kürklü atlarından hiçbirini yanımdan geçmiyordu. Genellikle, diyarın dondurucu soğuşunda hayatta kalmalarını sağlayan uzun, tüylü kürkleriyle atları görmeyi severdim.

Ama şu anda, yakalanmadan kaçabileceğimiz anlamına geldiği için kimsenin onlara binmemesine seviniyordum.

Yolun karşısındaki sık ormana doğru hızla ilerlerken Lucinda'nın elini sıkıca tuttum. Koştuk, koştuk ve genişleyen vadi kasabasını arkamızda bıraktık.

"Sonunda canavardan kurtulduk!" Ormanın derinliklerine doğru hızla ilerlerken, kalın ağaç gövdelerinin etrafından dolanarak bağırdım.

Çam iğneleri gökyüzünü lekeliyordu ve dallar arasındaki boşluklar vadiyi çevreleyen yüksek beyaz dağları ortaya çıkarıyordu.

Lucinda deli gibi kıkırdarak önümden koştı. "Kaşif" oynadığımız ve dağın yamacında birbirimizi kovaladığımız zamanları çok severdi.

"Seni yakalayacağım!" Bağırdım ve dişlerimi ona doğru gıcırdattım.

Ellerim pençe gibi önümde, bir alfa savaşçısı gibi davrandım.

Lucinda daha yüksek sesle bağırdı ve arkasını döndü. Bana bir silah doğrulttu ve "Pow, pow" dedi.

Sahte kurşun yaralarının şiddetinden titreyen vücudum sarsıldı ama ilerlemeye devam ettim ve dişlerimi bir canavar gibi ona geçirdim.

Şekil değiştirenler âleminde iki sınıf insan vardı.

En alt katmanda, etkileyici olmayan ve nüfusun çoğunluğunu oluşturan null shifter'lar vardı. Diyarda yaklaşık elli bin

ve bunların yüzde 99'u boştu.

O bizdik.

Buna karşılık, en üst kademe ABO'lardan oluşuyordu.

Betalar en yaygın ABO'lardı. Onlar diyarın askerleriydi. Sıfırlardan daha güçlü ve hızlıydılar, daha uzun ömürleri vardı ama yer değiştiremezlerdi. Dick de onlardan biriydi.

Alfalar en havalı ABO'lardı. Onlar diyarın savaş generalleriydi, devasa ve ölümsüzdüler ve her biri eşsiz bir ilim canavarına dönüşüyordu.

Son olarak, omegalar çok saygı duyulan ve ölümsüz kişilerdi. Küçük, zararsız yaratıklara dönüşüyorlardı, ancak hikayeler fiziksel olarak mükemmel olduklarını ve alfaların onlara takıntılı olduğunu söylüyordu.

Ama son zamanlarda haberlerdeki kadın alfaların neslinin tükendiğini söylüyordu çünkü omegalar ABO doğurabilen tek şekil değiştirenlerdi ve diyarda hiç kalmamıştı.

ABO'lar ölümsüzken nasıl yok olduklarını anlamıyordum ama anlamak için çok genç olmam gerektiğini düşündüm.

Çoğu null, ABO olup olmadıklarını anlamak için yirmi yaşına geldiklerinde kutsal gölde teste tabi tutulurdu. Ancak ABO'lar geçiş sürecinden önce bile fiziksel olarak etkileyiciydiler.

Kısa boylu ve sıska olmasaydım bile bu beni ilgilendirmezdi.

Hizmetkârlar asla test edilmezdi, çünkü ABO'lar seçkin soylara sahip seçkin ailelerden gelirdi. Bir bara bırakılmış cılız, istenmeyen yetimler değillerdi.

Omuz silkтім; özel olmamaya alışmıştım.

Lucinda önümde zıpladı ve bir ağaç dalını yakaladı. Uzun sarı saçları, korkusuzca dallara tırmanırken küçük altın bedeninin arkasında dalgalanıyordu.

Soğuk ağaç kabukları avuçlarıma batarken ben de hemen arkasından takip ettim. Küçüklüğümüzü telafi etmek için daldan dala atlıyor ve sıçırıyorduk.

Neşeyle güldüm.

İğne yapraklı devasa ağacın tepesine tırmandıkça rakunlar ötüştü ve biz de pofuduk küçük adamlara el salladık.

İçlerinden biri saldırgan bir şekilde tısladı ve Lucinda kıkırdadı, kırmızı geyik gözleri küçük yüzünde irileşti.

"Pofuduk bir tavşan," dedi kontrolsüzce gülerken.

Başımı salladım çünkü onu düzeltecek cesareti kendimde bulamadım. Lucinda tavşanları severdi.

Sonunda devasa am ağacının en st dallarına ulaştı. Etrafımızda karla kaplı dağlar yükseliyordu ve göz alabildiğine uzanan her şey soğuk, beyaz ve ıssızdı.

şekil değiştirenler diyarı soğuk ve çorak bir yerdı.

Bir betanın parmağı altında iki boş hizmetkâr olduğunuzda daha soğuk ve daha sefil hissediyordunuz.

Tneğimizin tepesinde, milyarınca kez kanatlanıp bir portala uabilmeyi ve farklı bir diyara seyahat edebilmeyi diledim. Bir yerlerde, karlı ormanın içinde gizlenmiş, fae alemine açılan birkaç portal ve insan alemine açılan bir portal vardı.

En azından bir kitapta okuduğum buydu. Onları, yeterince yaklaştıklarında insanı içine çeken, dönen siyah girdaplar olarak tarif etmişti. Kimse onlar hakkında konuşmazdı.

Ama yine de bir önemi yoktu. Portallar güvenli değildi.

şu anda, şekil değiştirenler fae kraliçesi ile savaş halindeydi - o diyara canavarlar gönderdi ve ABO'lar onlarla savaştı. Söylentilere göre kraliçe bu toprakları kendisi için istiyordu.

Ormanda kükreyen büyük bir canavar hayal etmeye çalıştım.

Büyük ağaçlar uğuldayan rüzgârda sallanırken bunu hayal etmek zor değildi. Soğuk rüzgârlar ağaçların tepelerinde dalgalanıyor ve tneğimiz tehlikeli bir şekilde sallanırken kıkırdıyorduk.

Uzun bir süre ağaç tepesinde oturduk ve birbirimize kütüphanedeki en sevdiğimiz hikayeleri anlattık: uzak diyarlardan fantastik yaratıkların hikayeleri.

Kuşlar etrafımızda tnyor, sincaplar ve rakunlar aşağıdaki dalları hışırdatıyordu. Kızıl güneş kalkık yüzlerimizi öptü ve biz de zgr günümüzün tadını çıkardık.

Sonunda, güneş alçalmaya ve rüzgar soğuk bir şiddetle çığlık atmaya başladığında, sığınağımızdan aşağı indik ve hapishanemize geri döndük.

O gece, yaşadığımız köhne meyhaneye döndüğümüzde Dick gezisinden dönmüştü.

Bizi odalarımızdan kurtardı ve kasabadan bir şekil değiştirenin ağaçlara tırmanırken bizi gördüğünü bildirdi.

Dick ikimize de ters ters baktı ama ben korumak için Lucinda'nın önüne geçtim.

Onu.

Benden sadece genç değildi; daha küçük ve daha narindi.
İri yakut gözleri ve sarı saçları utangaç ve tatlı kişiliğiyle uyumluydu.

İkimizin de gözleri kırmızıydı ama insanlar benimkileri bela alevleri, onunkileri ise güzel, ışıltılı yakutlar olarak tanımlardı.

Canavarın ondan ışıltıyı almasına izin veremezdim; aksine, başlangıçta hiç ışıltım olmamıştı.

"Benim hatamdı. Kilitlerimizi açtım ve onu da yanımda dışarı sürükledim. Gitmek istemedi," dedim ona dik dik bakarken.

Dick dişlerini sıktı ve ben ona ters ters baktığımda her zaman olduğu gibi gözleri kızgınlıkla kıvrıldı. Kırmızı gözlerimin sinir bozucu olduğunu söylediler.

Lucinda iki küçük eliyle yıpranmış ceketimin arkasını kavradı ve parmakları bana karşı titredi. Onu korkuttuğu için Dick'in bağırsaklarını deşmek istedim.

"Tek yaptığın sorun çıkarmak," dedi Dick.

Beni uzun beyaz at kuyruğumdan yakaladı ve koridorda sürükledi.

Lucinda ağladı ve peşinden koştu ama ona yerinde kalmasını işaret ettim. Çenesi titreyerek başını salladı ve bana zarar verdiğinde her zaman yaptığı gibi yatağının altına saklanmaya gitti.

Dick boynumu kavrayınca dişlerimi gösterdim ama onun beta gücüne denk değildim.

Beni boş odama itti, kapıyı çarptı ve kemerini çıkardı.

Dudağımı sertçe ısırdım ve büyük bir alfa savaşçısıymışım gibi davrandım. Zihnimde, Dick'in şiddetini ona geri çevirdim.

Kemerinin her darbesinde, vücudumdan çıkan her damla kanda onun canını yaktım.

Ben onu kocaman yumruklarım ile döverken o çığlık attı ve kıvrandı - durmam için bana yalvardı.

Durmadım, merhamet
göstermedim. Bu sadece benim
hayal gücümdeydi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve sesim **k ı s ı l a n a** ve kesilene kadar çığlık attım.

Dick beni durmadan kırbaçladı.

Dayak bittiğinde ve Dick gittiğinde -ayağa kalkmaya çalışırken kanımın içinde kaydığında- kendime bir dahaki sefere ağlamayacağıma söz verdim.

Kütüphane kitaplarında büyük maceracılar asla ağlamazdı, ben de ağlamazdım. Bir alfa olmasam bile, bir alfa gibi güçlü olabilirdim.

Başka türlü hayatta kalmamın imkanı yoktu.

SADIE

KUTSAL GÖL

KOLUMDAN AŞAĞI KAN DÖKÜLDÜ ve temizlemeye çalıştığım zemine sıçradı.

İçimi çektim ve iç huzuru aradım çünkü şekil değiştirenler âleminde boktan bir gün daha yaşıyordum.

Çatlak.

Dick kemerini bir kez daha sırtıma vurdu ve çıkan yüksek ses sessiz meyhanede **y a n k ı l a n d ı .**

Kanım sıçradı.

"Şimdi ortalığı dağıttın. Temizle." Dick öne doğru eğildi ve tükürüğü yüzüme çarptı.

Yıllar geçtikçe Dick giderek daha huysuz ve mantıksız biri haline gelmişti, ki bu etkileyiciydi çünkü işe şiddet yanlısı bir pislik olarak başlamıştı.

Kişisel gelişim onun gücü *değildi*.

Sırtım acımasızca yandı.

Yorgun bir şekilde gözlerimi ovuşturdum ve Dick'in dumanlı beta kokusu boğazımı tahriş edince öğürdüm.

"Daha hızlı temizle!" diye bağırды ve kemerini beta gücüyle indirdi.

Dick emekli bir beta savaş "kahramanıydı." *Kahraman* açıkça öznel bir terimdi. Ben ona *canavar*, *domuz*, *pislik*, *bok çuvalı*, *kevaşe* derdim, kahraman değil. Dick yine acımasızca derimi yüzdü.

Yirmi yaşındayken, Dick'in etimden rahatsız olduğunu ve onu vücudumdan çıkarmaya çalıştığını düşünmeye başlamıştım.

En iyi tahminim, cildimin bu kadar altın sarısı ve parlak olmasını kısıktığı yönündeydi.

Zemini daha hızlı fırçaladıkça sırtımdaki açık yaralar yanıyordu ve fırçayı alıp boğazına sokmayı hayal ediyordum.

Meyhane boştu ve bir beta kıcıımı elledikten sonra başlattığım bar kavgasının kanlı pisliğini temizliyordum.

Ben aşağılık bir boş hizmetkârdım, bu yüzden şekil değiştirenler beni bir nesneymişim gibi elleyip mıncıkladılar.

Müşteriler ayrıca kısa boylu ve cılız, gözlerimin kızılın eşsiz bir tonu, saçlarımın uzun platin beyazı ve tenimin parlak altın rengi olması nedeniyle de benimle alay ediyorlardı.

Ne yazık ki, bir buçuk metre boyunda ve ancak yüz yirmi kilo ağırlığında, çelimsiz bir boştum. Kesinlikle tüm şekil değiştirenler alemindeki en kısa ve en cılız kişiydim.

Lucinda dışında.

Kız kardeşim de benim ölçülerimdeydi ama daha küçük olduğu için daha küçüktü.

Aralarındaki tek fark saçlarının altın sarısı, bal sarısı, vücudunun biraz daha kıvrımlı ve yüzünün biraz daha yumuşak olmasıydı.

Lucinda on sekiz yaşına kadar okulda kalacaktı.

Şekil değiştirenlerin dünyasında çocuklar on üç yaşından on sekiz yaşına kadar okula gönderilirdi. Pek çok çocuk soğukta telef oluyordu, bu yüzden oligarşi onları on üç yaşına kadar eğitmek için çaba harcamıyordu.

Sonuç olarak, iki uzun yıl daha, akıl sağlığı bir kayadan bile daha kötü olan Dick ile yalnız yaşamak zorunda kaldım.

Tek iyi şey Dick'in Lucinda'ya zarar vermemiş olmasıydı.

Bana odaklanmayı seviyordu, öyle ki beni neden öldürmediğine şaşırıyordum.

Her gün kaosa neden oluyordum ve o da her gün beni kemeriyle kırbaçlıyordu. Bu noktada neredeyse bir rutinimiz var gibiydi.

Ben hala şiddetten uzaklaştığımız ve meditasyon, günlük tutma ve duygularımızı paylaşma gibi yeni bir programa başladığımız kısmı bekliyordum.

Bunun yerine, topyekûn bir savaş oldu.

Son planım odamdaki fareleri o kadar çok çalıntı peynirle beslemektir ki bir araya gelip küçük bir ordu oluştursunlar.

Dick'in evi artık farelerin eviydi.

Üç sıçan barın uzak duvarı boyunca koşuşturup kırık sandalyelerin altına tırmanarak daha fazla yiyecek ararken kendi kendime kıkırdadım.

Küçük böcekleri dışarıda, meyhanede yaşarken gördüğümde neredeyse gözlerim dolacaktı.

Dick'in evini acımasızca istila etmekte çok tatlı ve iyidiler. İlham vericiydi.

Piç kurusu kemerini tekrar sırtıma vurdu ve gülümsemem yüzümü buruşturmaya d ö n ü ş t ü .

Kırık boğazımdan ç ı k m a y a çalışan sessiz çığlığı durdurmak için alt dudağımı ısırdım.

Gözlerim yaşarmaya başlamıştı. Vücudumun kaldırabileceği acı bir yere kadardı.

Çok sert vurdu.

Temizlemeye çalıştığım maun zemin üzerinde daha fazla kan birikti.

Ellerim titreyene ve kalp atışlarım kulaklarıma çarpana kadar içimde öfke birikmeye başladı.

Dün, yirmi yaşına bastığımda uyandım ve tüm sorunlarımın çözümü apaçık ortadaydı.

Dick'i öldürmek zorundaydım.

Planım her zaman Lucinda iki yıl sonra okuldan dönene kadar Dick'in dayaklarına katlanmaktı.

Dün, o herifi öldürmek için yanıp tutuşarak uyandım. İki yıl çok uzun bir süreydi.

Dick ölmeliydi. Şimdi.

Belki başka bir aleme açılan portalların gizli yerini bulabilirdim ya da belki oligarşi beni idam ederdi.

Her halükarda, Dick öldüyse, bana ya da Lucinda'ya zarar veremezdi. Mükemmel bir plandı.

"Bana bir kez daha vur. Bakalım ne olacak." Sesim yıllarca çığlık atmaktan ve kötü muameleden dolayı pürüzlü ve bozuktu.

Botunun önünde yere tükürdüm.

Dick'in kırmızı teni kızardı ve gözleri öfkeyle parladı.

Çelik burunlu çizmesini karnıma vurdu ve kemerini savurdu.

"İşe yaramaz fahişe!" Boncuk gibi gözleri parladı ve gıdıları öfkeyle titredi. Dick sözlerini pek iyi kullanamazdı.

Zaman kadar eski bir hikayeydi. Hizmetçi dizlerinin üzerinde, kanlar içinde, efendisi ise öfkeden kudurmuş bir halde.

Ama ben hep daha karanlık kitapları sevmişimdir - hizmetçinin efendisini öldürdüğü ve onun kanıyla yıkandığı kitapları.

"Adım Sadie, fahişe değil." Kemerini sallarken yakaladım ve boncuk gözleri şaşkınlıkla açıldı.

İkimiz de silahın kenarını kavradığımızda zaman durdu.

Beynimdeki manivelaya odaklandım: doğru şekilde çevirirsem beni özgür bırakacak olan küçük düğmeye.

Uyuşma devam etti.

Sonsuz uyuşukluk.

Soğuk rahatlama.

Tüm duygularım yok oldu ve dünya daha az canlı hale geldi. Renklerin tonu azaldı.

Dağınık, duygusal düşüncelerim serin bir hiçlik içinde dağıldı.

Bitmek bilmeyen öfke, acı, üzüntü bir anda yok oldu. Tehdide ve onu ortadan kaldırmaya aşırı odaklanmışım.

Dick'in giderek şiddetlenen tacizleri altında geçen gençlik yıllarımda hayatta kalmamın tek nedeni buydu.

Beynimdeki düğme beni her şeyden sağ çıkabilecek duygusuz bir kaltağa dönüştürdü.

Tek dezavantajı, uyuşturucunun her kullanımdan sonra yeniden şarj edilmesi gerektiği idi. On iki yaşına geldiğimde, uyuşma aniden ortaya çıkmıştı.

Dayak sırasında çığlık atmak t a n pürüzlü hale gelen sesimi kurtarmak için çok geç kalmıştı ama beni hayatta tuttu.

Şimdi içimdeki her şey soğuktu, dışarıdaki buzullardan daha buz gibiydi.

Bacaklarını süpür. Kemerini al. Boğazına dola ve onu öldür.

Dick yaşadığı şoktan irkildi ve yüzünü bir hırıltı kapladı. Sağ kaşının seğirmesi bunu gösteriyordu.

İşler daha da kanlı bir hal almak üzereydi.

Dick kolunu geri çekti ve küçük bedenimi öne doğru savurdu ama kemeri bırakmadım.

Yüzeysel et yarası, iç hasar yok. Bacağını tara. ACL'sini yumrukla.

Bacaklarım öne doğru fırladı ve bacaklarını altından çektim.

Dick bir gümbürtüyle güverteye çarptı ve boş meyhanedeki sandalyelerin üzerine düştü.

Kemerini bıraktı.

Boynuna dola.

Yerde kükredi ve ben de üzerine atladım. O daha kıpırdayamadan kemeri boynuna doladım ve onu boğuyordum. Büyük, etli dirsekleri

geriye doğru savruldu ve kaburgalarına çarptı. Kemiklerimi kırdı ama ben irkilmedim.

Daha sıkı.

Uyuştuğumda acı hissetmiyordum.

Dick çırpındı ve vücudumu tekrar masaya çarptı ama onu bırakmadım.

Şişmiş yüzü mora döndü ve boncuk gözleri kafasından fırladı.

"Seni içeri aldım. Seni kurtardım." Dick yaşam mücadelesi verirken nefesi kesildi. Birini kırbaçlayarak kurtaramazsın.

Uzun, iğrenç yara izleri gövdeyi sakatlıyordu, kabarık beyaz kenarlar her dayağın keskin bir hatırlatıcısıydı.

"Hayır, sen beni yendin."

Öldür onu.

Boynundaki kemeri daha da sıkıp çektiğimde boğuldu.

Bir betayı boğarak çıkarmak sonsuza kadar sürdü ve Dick'in boynu diğerlerinden daha kalındı ama uyuşmuş olanın umurunda değildi.

Acelem yoktu.

Birden tavernanın kapısı çarparak açıldı. Girişte bir kişi duruyordu.

Beklenmedik bir sesle irkildim ve uyuşukluk geçti.

Bazen şaşırdığımda böyle oluyordu.

Şimdi duygularım beni boğuyordu ve yan tarafım Dick'in çarptığı yerden acıyordu.

Kapıda pelerinli bir davetsiz misafir duruyordu.

Sert, buz gibi bir rüzgâr odaya girdi ve kapüşonlu giysisini savurdu.

"Oligarşi, bu konutta yirmi yaşında bir hizmetkârın yaşadığını haber aldı. Yeni emirler: tüm hizmetkârlar da kutsal gölde teste tabi tutulacak," dedi derin bir erkek sesi.

Bu bir soru değildi.

Karlı rüzgâr davetsiz misafirin arkasında uğuldadı ve pelerinini açarak devasa bir makineli tüfek gösterdi.

Teknoloji dondurucu soğuklarda yardım almadan iyi çalışmıyordu, bu yüzden silah fae büyüyle mavi renkte parlıyordu.

Dick'i boğazımdan kurtardım.

Parçalara ayrılmadan onu öldüremiyordum, ki bu gerçekten berbattı.

Figür, önsöze gerek duymadan bana sıcak bir pelerin fırlattı (bu onun olayı olmalı), boynumdan yakaladı ve beni sefil soğuşun içine itti.

Kalın karda ilerlerken Dick sessizce arkamızdan geldi. Kalın botlarımı giydiğim için ay tanrıçasına şükrettim.

Kış mevsimiydi, bu yüzden sıcaklıklar donma noktasının çok altındaydı ve karla karışık dolu yağışı yırtık ceketimi delip geçti.

Kanlı yaralarım sırtımı yakıyordu ama derimin hafifçe kabuk bağlamaya başladığını hissedebiliyordum.

Tüm null shifter'lar yaralarını birkaç gün içinde iyileştirebilirdi. Sırtımdaki yaraların kanaması çoktan durmuştu ve tecrübelerime dayanarak yaraların üç gün içinde tamamen iyileşeceğini biliyordum.

Yara izi bırakmayan ABO'ların aksine, benim zayıf bedenim korkunç bir şekilde yara izi bıraktı.

Eksi sıcaklıklar tenime battıkça, donmanın doğal olmayan sıcaklığıyla yanıyordu.

Titriyordum ama hayatta kalacaktım.

Yetişkin bir null shifter bütün gece soğukta mahsur kalmadıkça yaşarlar.

Görüş mesafesi berbattı ve dakikalar beyaz bir bulanıklık içinde geçti.

Sonra boynumu tutan pelerinli adam beni ileri doğru itti ve kalın bir kar setinin üzerine dizlerimin üzerine düştüm.

Buz gibi kirpiklerimin arasından yukarı baktım.

Kutsal gölün kenarında diz çökmüştüm.

Dağlar ve çam ağaçları gölün dingin yüzeyinden yansıyor.

Kar yoğun ve hızlı bir şekilde yağdı, ancak havada kayboldu ve donmamış suya hiçbir şey değmedi.

Söylentilere göre savaştan çok önce, binlerce yıl önce fae'ler tarafından büyülenmişti.

Titredim ve yorgunluktan iç çektim. Şimdiye kadar tanıştığım tüm boşlardan daha cılız ve daha zayıftım.

Herkes ABO'ların geçiş yapmadan önce bile fiziksel olarak her zaman daha büyük ve daha etkileyici olduklarını biliyordu.

Bu aptalca bir işti.

Pelerinli adam konuştu, sesi alçak ve kabaydı. "Güneş tanrısı, sen bizi kutsa. Bir alfanın canavarı için gölün yarısını siyaha çevir, bir betanın gücü için gölün dörtte birini mora çevir ve bir omega tohumu için nehrin kenarını sarıya çevir."

Ben tepki veremeden uzun, kötü görünümlü bir bıçak çıkardı, kolumu kesti ve gölün üzerinde tuttu.

Kolumu çevirip sıktığında ön kolum yandı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, kanım gümüş yüzeye doğru düştü.

Bir rüzgâr kırmızı damlacıklara çarptı ve sanki havanın kendisi onları yeniden yönlendirmeye çalıştı, gelişmekte olan olayları durdurmak için umutsuz bir girişimde bulundu.

Kanım karlı kıyıları sızradı.

Ancak bir damla gümüş gölün yüzeyini öptü. Göl siyaha döndü - her bir damla.

Gece yarısı siyahı, ruhsuz siyah. Alfa siyahı.

Kara gölün sonsuz karanlığı, karlı vadinin saf beyazlığıyla tezat oluşturuyordu.

Alfalar vahşi, korkunç ve son derece nadirdi.

Kulaklarım uğuldarken ve dizlerim titrerken, terim fiziğe meydan okudu - donmuş etimin her santimetresinde patlak verdi.

Hiç kadın alfa yoktu. Asla.

Ben bir şey yapamadan Dick kolumdan tutup beni geri çekti. "Şimdi yaptın işte, fahişe."

Beni sürükledi, ama pelerinli adam kollarımdan tuttu ve beni Dick'in pençelerinden çekip aldı.

Yabancı adam beni omzuna attı ve sık ağaçların arasında koşmaya başladı. Koşarken silahını kaldırdı ve Dick'e doğru ateş etti.

Umarım kurşunlar isabet eder.

Etrafımdaki ağaçlar hızlanırken görüşüm bulanıklaştı.

Alfalar korkunç canavarlara dönüşen öfkeli psikopatlardı.

Tanrılar gibi saygı görürlerdi.

Vahşi, korkunç, psikopat, ölümsüz tanrılar.

Askeri liderler. Geçitlerin vahşi koruyucuları.

Alfalar canavarlarla *savaşırdı* çünkü onlar canavardı. Sadece bir avuç alfa kalmıştı. Her biri seviliyor ve korkuluyordu.

Şimdi ben de onlardan biriydim.

Karnımdaki omzum ve beynimi felç eden dehşetle nefes almak için mücadele ettim.

Görüşüm kaleydoskopik hale geldi.

Sonra sık çamların arasından gölü gördüm. O ana kadar kanımı donduran gerçek korkuyu hiç tatmamıştım.

Göl artık siyah değildi. Kan kırmızısıydı.

Oligarşiye göre, fae gölleri üç renge dönüştürmek için büyülemişti ve kırmızı bunlardan biri değildi.

Dehşetten gözlerim yaşardı ve kulaklarımda bir ıslık tüneli oluştu.

Gözlerimin bana oyun oynaması için dua ettim.

Sonunda bayılmışım.

SADIE

HATALAR VE ALFAHOLLER

Kolum zonklarken inledim. Yüzüm kurumuş kandan dolayı şiddetli bir şekilde kaşınıyordu ve bar kavgasında burnumun kırıldığını hatırladım.

Ağrıyan bedenimi gözden geçirirken, huysuz gözlerimi kırpıştırarak açtım ve keşke açmasaydım dedim.

Üç tanrısal adam üzerimde yükseldi ve gökyüzünü kapattı.

Anında tüylerim diken diken oldu ve uyuşmayı harekete geçiren düğmeyi çevirmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Ne yazık ki, onu kullanmamın üzerinden sadece bir gün geçmiş olmalıydı, çünkü uyuşturucunun yeniden şarj olması için en az bir buçuk gün gerekiyordu. Bazen daha da uzun sürüyordu.

"Uyan Prenses," dedi tanrılardan biri ve bulanık görüşüm ona odaklandı.

İlk fark ettiğim şey: iriydi ve dövmelerle kaplıydı. İkinci fark ettiğim şey: gülünç derecede yakışıklıydı.

Kolları, bacakları, göğsü ve boynunun her santimi renkli alev ve gül desenleriyle kaplıydı.

Hayatım boyunca bu kadar ağır dövmeli bir adam görmemiştim.

Tasarımlar etkileyiciydi ve devasa boyuna ve şişkin kaslarına yoğunluk katıyordu.

Yine de, dövmeleri en şok edici kısmı değildi.

Devasa oniks boynuzları, altın sarısı saçlarının arasından uzanıyordu. Büyük ve kalındılar ve başının üstünde kıvrılmışlardı.

Dövmeli, boynuzlu tanrı eğildi ve kolumu sıktı.

Yakından bakınca yüz hatları dikkat çekiciydi: sert elmacık kemikleri, keskin bir çene hattı ve bana dik dik bakan kesik kehribar rengi gözler.

Evet, boynuzlu adam korkunçtu.

İçimden bir ses boğazına yumruk atıp kaçmamı söylüyordu çünkü hiçbir erkek bu kadar iri, yakışıklı ve havalı olmamalıydı.

Boynuzlu tanrı kaşlarını çatı r a k bana bakarken geriye doğru sıçradım.

Beynimdeki sis dağıldı ve bir kar yığınının üzerinde geriye doğru süründüğümü, titrediğimi ve çok üşüdüğümü fark ettim.

Tek korumam ağır pelerinimdi.

İşin iyi tarafı, Dick elindeki kemerle tepemde dikilmiyordu ve sırtımdaki yaralar artık yanmıyordu.

Kürek kemiklerimi büküm ve sırtım acı içinde bağırmadığında rahatlayarak iç çektim. Yaralar çoğunlukla iyileşmişti.

Kötü olan şey, daha önce hiç görmediğim farklı bir tanrının tepemde durmasıydı. İnsanların boynuzları olduğunu bile bilmiyordum.

Sonunda aklımı mı

kaçırmıştım? Tamamen

halüsinasyon mu görüyordum?

"Hangi cehennemdeyim ben?" Kırık sesim yüksek ve kabaydı ve kuru boğazım öksürmeme neden oldu.

Parmaklarımı arkamda birleştirdim ve öbür dünya dememesi için dua ettim, çünkü psikolojik olarak ölü olmaya hazır değildim.

Elbette, hayatım berbattı, ama ne de berbattı biliyor musun? Hala bakireyken ölmek. Bu çok *utanç vericiydi*.

"Bizimle oyun oynama," dedi dövme tanrı derin, hırıltılı bir sesle ve bu sesle içim biraz cız etti.

Cılız kıcımlı kaldırıp sendeleyerek ondan uzaklaştığımda bir adım geri çekildi.

Ölmediğimi doğrulamamıştı ve öbür dünyanın karanlık bir tanrısı tarafından saldırıya uğramama izin verecek değildim.

Ayaklarımın üzerinde kayarken etrafıma

bakındım. Birdenbire ölmüş olmayı diledim.

Bakire olmam kimin umurundaydı? Yoksunluk havalıydı.

Önümde, yüksek gri bir kale gökyüzüne doğru uzanıyordu. Her tarafı ormanla çevriliydi ve çevresinde yüksek bir tuğla duvar vardı.

Muhafızlar, ellerinde devasa makineli tüfeklerle duvarın tepesinde duruyordu.

Büyük siyah silahlar büyüyle açık mavi renkte parlıyordu ve hepsi doğrudan bana doğrultulmuştu.

Bir yanım, beni alt etmek için bu kadar ateş gücüne ihtiyaç duyduklarını düşündükleri için gurur duyuyordu.

Daha büyük bir parçam altıma işemek ve bir bebek gibi ağlamaya başlamak istiyordu. Çünkü birisi sıksa kıcımı bir kalenin ön bahçesine atmıştı.

Tüm şekil değiştirenler âleminde yalnızca birkaç kale vardı ve herkes bunların fae âlemine açılan portalların yakınında bulunduğunu biliyordu.

Uzak, dağlık vadilerde gizlenmişlerdi ve yerleri çok gizliydi.

Portallar, alfa ve betaların fae canavarlarına karşı savaştığı ve onların diyarımıza izinsiz girmelerini engellediği savaş alanlarıydı.

Kaleler, eğitim gören ve savaşılan askerleri barındırıyordu.

Bir savaş yerleşkesinin bahçesinde, canavarlar arasındaki bir savaşın ön cephesindeydim.

Teoride bu iyi bir şeydi. Bir geçidin yakınında olsaydım, bu boktan yerden kaçabilirdim.

Gerçekte bu bir kabustu.

Lucinda hâlâ okuldaydı ve şimdi ona nasıl ulaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Küçük kardeşim olmadan bir geçitten kaçamazdım.

Sonra halsiz beynim göldeki olayları hatırlamak için tam o anı seçti.

Güçlü, bağımsız bir kadın gibi yere yığıldım ve karın içine kustum. Midemde fazla bir şey yoktu ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum.

Dramatik bir şekilde öğürdüm ve tükürüğümde boğuldum, üç tanrının önünde sırtım kamburlaştı.

En sevimli anım değildi.

"İğrenç, zavallı yaratık," diye alay etti biri dövmeli adamın yanında.

İkinci adamın yüzüne bakmak gibi bir hata yaptım.

Vay anasını.

Muhteşemdi.

Mermerden yapılmış antik bir kahraman heykeline benziyordu ve teni o kadar solgundu ki açık turkuaz damarları parlıyordu.

Mürekkep rengi saçları gözlerinin etrafına dökülüyordu; derin bir zümrüt rengiydi ve arkasındaki ormandaki iğne yapraklı ağaçlardan daha koyu ve daha canlıydı.

Boynuzlu Tanrı'nın yüz hatları o kadar sertti ki göz korkutucuydu ama bu solgun Tanrı klasik bir yakışıklılığa sahipti.

Güneş tanrısının bir heykeli gibiydi, söylentilere göre tanrılar âleminden bir meleğin resmi gibiydi, kendini bir bok sanan sinir bozucu bir piç gibiydi.

Güçlü bir çene çizgisi, buz gibi elmacık kemikleri, düz bir burnu ve bana tepeden bakan günahkâr bir ağzı vardı.

Pastanın üstündeki *kutsal lanet*, fantastik bir parıltıyla tenine karışmış yüzlerce zümrüt ve elması.

Küçük mücevherler elmacık kemiklerini süslüyor ve boynunun kenarından aşağıya doğru iniyordu.

"Çok mu takıntılısın?" Mükemmel üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Evet, bütün erkekler berbattı.

"Sadece derinizin neden taşlarla kaplı olduğu konusunda kafam karıştı. Bu çok garip." Mücevherleri hayatımda gördüğüm en güzel şey değilmiş gibi davranırken saçlarımı omzumun üzerinden savurdum.

Ne yazık ki, beyaz saçlarım donmuş bir fare yuvasıydı, bu yüzden etkiyi mahvetti.

Midem bulandı ve aklıma meyhanedeki küçük fareler geldi.

Bensiz iyi olacaklarını umuyordum. Annelerini özleyeceklerdi.

Evet, kendimi farelerin annesi ilan etmişim.

Bu, sadece en güçlü kadınların sahip olabileceği nadir ve güçlü bir roldü. Ya da peynire erişimi olanlar.

Her iki durumda da onlar benim bebeklerimdi ve onları özledim.

Farelerim için endişelenmeyi bıraktım çünkü boynuzlu adam bana doğru bir adım attı.

İki adım geri attım.

O ve soluk benizli adam kaslıydı ve çok uzundu.

İkisi de benden bir karıştan daha uzun ve üç kat daha genişti.

Yaklaşık bir buçuk metre boyundaydım ve cılız yapıyıldım. Buna karşılık onlar günde on beş öğün yemek yiyormuş ve eğlenmek için taş kaldırıyormuş gibi yapıyıldılar.

Onlar için biraz utanç vericiydi. *Çok* çabalamış gibi görünüyorlardı. çok zor ve egzersiz bağımlılıkları vardı.

Hiç hoş değil.

Yine de onlarla savaşıyordum.

Genelde yaptığım en fazla egzersiz, müşteriler için bira bardaklarını kaldırmak ve Dick'e karşı mücadele etmektir.

Daha geçen hafta bir tepsi dolusu bira bardağını dşrmştm çünkü taşıma sırasında pazıma kramp girmişt.

Fiziksel hüner benim güçlü yanlarımdan biri değildi.

Makineli tüfeklere ve önümdeki adamlara baktım. En iyi şansım silahlara karşıyd.

Tek yapmam gereken tuğla duvara doğru koşmak, tırmanmak, muhafızlarla dövüşmek, diğer taraftan aşağı atlamak ve ağaç hattına koşmakt.

Derin bir i çektim ve geçmiş hayattımda kimi kızdırdığımı merak ettim, çünkü bu hayatım *hiç* iyi gitmiyordu.

"Sakin ol Ascher, onu korkutmana gerek yok." Gölgeli duvardan üçüncü bir adam öne çıktı.

Görünüşe göre boynuzlu adamın adı Ascher'miş.

Ayrıca, görünüşe göre, bu yeni adam anne karnında ikizini yemişti. Birinin bu *kadar* iri olabilesinin başka bir yolu yoktu.

Geri adım attım ve tamamen şığa çıktığında korkudan neredeyse altıma işeyecektim.

Yüzde yüz sımıştım.

nc *canavar* diğer iki adam sıradan göstermeyi başardı.

Fantastik bir başarı, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en güçlü ve en uzun adamlar onlard. Dick'ten bile çok daha byklerdi.

Zihnim kısa devre yaptı ve bir adım daha geri attım.

Adamın koyu bir teni vardı. Uzun sa örgüleri pazularına kadar uzanıyordu ve bunlardan yüzlerce zincir ve altın biblo sarkıyordu.

Zincirler buz gibi rüzgârda parıldıadı ve beline dolandı.

Ayrıca kulaklarında altın çubuklar vardı ve altın bir hızma geniş burnunu süslüyordu.

Bildiğim kadarıyla, şekil değiştirenler piercing takmazdı, çünkü aşırı sıcaklıklar onları derimize kaynatırd.

Bu *dev gibi* adam iyi görünüyordu.

Biraz kısılandım; piercingler çok güzeldi.

Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudaklar ve çarpıcı gri gözler yakışıklı görüntüyü tamamlıyordu.

Yüz hatları diğer erkeklerinki kadar sert değildi ve bu onu yumuşatmış olmalıydı.

Olmadı.

Hiç bu kadar büyük birini görmemiştim. Birinin bu kadar büyük olması bu kadar büyük *olabilir*.

Kas dağları vücudunun üzerine yığılmış ve uzun kollu gömleğini müstehcen bir şekilde germiştir.

Gerçek olamayacak kadar büyük şişkin kaslarıyla bir çizgi roman kahramanının çizimine benziyordu.

Yine de önümde yükseliyordu. Canlı ve ete kemiğe bürünmüştü. Ona bakmaya çalıştıkça boynum ağrıyordu.

Beş yüz kiloya yakın olduğunu ve benden en az bir buçuk metre uzun olduğunu tahmin ediyordum.

Bir yumruk beni öldürür.

"Benim adım Jax. Üçüncü portalda ne yapıyorsun?" Avuçlarını açarak bana doğru yavaş bir adım attı, sanki ürkütecek yaralı bir hayvanmışım gibi.

"Bilmiyorum."

"Yalancı. Bu yeri kimse bilmiyor." Ascher bana dik dik baktı, göğsü kabarırken kehribar rengi gözleri ateşle yanıyordu. Alev dövmeleri boynunun yan tarafına sıçradı ve yüksek elmacık kemiklerine doğru ilerledi.

"Belki de bir casustur." Teni elmas ve zümrütlerle parıldayan solgun adam bir daire çizerek yürüdü. Beni içine hapsetti.

Tüm içgüdülerim kaçmam için bana bağıırıyordu. Sesi buz gibi soğuktu ve zengin yeşil gözleri ölüydü - tamamen ruhsuzdu.

Zalim olduğu belliydi.

"Geri çekil, Kobra." Jax elini uzattı ve Cobra'nın avını yakalayan bir yırtıcı gibi etrafımda dönmesini engelledi.

Kobra, muhteşem soluk benizli adam için çok uygun bir isimdi ve o kadar zarif hareket ediyordu ki neredeyse karda sürünerek ilerliyordu. Ayaklarının altında hiçbir şey çıtırdamıyordu.

"Neden burada olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok mu? Bu şüpheli görünüyor. Seni ön bahçemizde yığılmış halde bulduk. Bir şekilde kapıdan girmişsiniz. Kendini açıkla." Jax dudak bükmedi ya da göz korkutucu bir şey yapmadı. Sadece kaya gibi kollarını rahatça kavuşturdu ve esnetti.

Koluna baktım; benim kalçamın iki katı büyüklüğündeydi.

"Son hatırladığımda kutsal gölde test yaptırıyordum," dedim sessizce, kalıcı olarak bozulmuş sesim kaba bir törpü gibiydi.

"Yeni bir beta mısın? Kuvvetlerimiz düşük, bu iyi olurdu. Yine de etkileyici derecede küçüksün. Alınma ama," dedi Jax yüzünü buruşturarak, saçındaki mücevherler cınlarken.

İri gövdesi kızıl güneşi engelliyordu ve ben de dikkat çekmeden üç adamdan uzaklaşmaya çalıştım.

"Beta değil." Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve gözlerim döndü.

"Alfalar, lütfen, oligarşiden bir mesaj var. Alfalar, bu acil!" Uzun boylu, sıska bir çocuk kalenin ön kapısından dışarı fırladı ve kıcı yanıyormuş gibi çimlerin üzerinde koşmaya başladı.

Bir adım daha geri çekildim, onlar dikkat etmezken tuğla duvarın üzerinden kaybolabileceğimi umuyordum.

Alfalar.

Mantıklı geldi.

Tüm söylentiler onların herhangi bir beta ya da null şekil değiştiriciden farklı olarak korkunç ve psikopat olduklarını söylüyordu.

Kendileri için bir güç.

Bu adamlar, ardındaki her şeyi donduran soğuk bir kar fırtınası gibi güçlüydü.

Jax çılgın çocukla konuşmak için öne çıkarken yavaşça gölgelerin arasına girdim.

Jax onların lideri gibi görünüyordu ve bu çok mantıklıydı. O gerçek bir dağdı. Ayrıca gözleri diğer ikisi gibi çılgınca parıldamıyordu. Daha mantıklı görünüyordu.

"Tsk, tsk. Küçük casusun kaçtığını mı düşünüyorsun? Sence onu Fae Kraliçesi mi gönderdi?" Kobra, sıcak eli boynuma sarılıp nazikçe sıkarken Ascher'a sordu.

Parmaklarına küçük mücevherler yerleştirilmişti ve boynuma bastırdıkları yerde tenim yanıyordu.

Kobra'nın teni sıcaktı ama elmasları soğuktu.

Erkeklerin bana dokunmasına izin vermezdim. Asla.

"Bırak beni." Topuğumu olabildiğince sert bir şekilde ayağının üstüne indirdim ve dirseğimi tekrar solar pleksusuna doğru ittim.

Kobra beni serbest bırakmak ya da acı içinde homurdanmak yerine güldü. İpeksi bir kıkırdama.

Boynumdaki el sıkılaştı ve gözlerimin arkasında yıldızlar gördüm. Dirseğimin onun karın kaslarıyla çarpıştığı yer acıyla yandı.

"Ne oldu, Zed?" Jax, sanki koşabildiği kadar hızlı koşuyormuş gibi nefes nefese kalmış olan çocuğa sordu.

"Oligarşi az önce acil bir haber gönderdi. Kız bir alfa. Bir sonraki alfa o. Bunu onayladılar. Ona zarar vermeyin!" Çocuk, Zed, beni işaret etti ve Kobra'nın boynumu kırmasını bekliyormuş gibi dehşete düşmüş görünüyordu.

Ona hak veriyorum.

"Benim adım Sadie, kız değil." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve korkutucu görünmeye çalıştım ama bir el hala boynumdayken bu çok zordu.

"Saçmalık." Kobra boynumu bıraktı ve beni yakar gibi itti.

Adımdan bahsetmediğini, Zed'in benim bir alfa olduğumu söylediğini anlamam bir anımı aldı.

"Bu *prensesin* alfa olmasının imkânı yok. Dişi alfa yoktur. Bir hata yapmışlar." Ascher hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu ve bir elini boynuzlarından birinin üzerinde gezdirdi.

Kehribar rengi gözlerindeki ateşten, öfkeli biri olduğu anlaşılıyordu.

Onun tipine alışkındım: öfkesini herkesten çıkaran koca bebekler.

"Emin misin?" Jax başını yana eğdi ve beni inceledi, sanki bir canavara dönüşebilen psikopat bir alfa olduğuma dair bir işaret arıyordu.

"Evet, oligarşi bunu doğruladı!" Zed, satmaya çalıştığı kırık bir çatalmışım gibi bana eliyle işaret etti. İzlemesi zordu.

Jax bir sonuca varmış gibi başını salladı. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Tamam, onu buraya getirip cesaretini test edeceğiz."

"Hayatta olmaz," dedi Ascher.

Aynı anda Kobra da güldü. "Onu öldüreceğiz."

Üç alfa da benim takip ettiğimden emin olma zahmetine girmeden kaleye doğru ilerledi.

Beni bir tehdit olarak görmediler.

Zed yanıma geldi. İri kahverengi gözleri samimiydi ve bana gülümsediğinde gerçekten nazik görünüyordu. Şekil değiştirenler aleminde nadir görülen bir özellik.

"Bunun için üzgünüm. Üçüncü portalda başka bir alfaya sahip olduğumuz için onur duyuyoruz, çünkü başka bir alfanın bulunmasının üzerinden uzun yıllar geçti. Ben bir null shifter'ım. Senin bir alfa olman büyük bir olay. Tebrikler."

"Sanırım kutsal göl bir hata yaptı," dedim ve alfaları takip ederken enseme ovuşturdum.

Kutlama yapmak istemedim.

Bir alfa yara izleriyle kaplı olmazdı; kendilerini koruyacak kadar güçlü olurlardı.

"Göl asla hata yapmaz. Burada olduğun için kendimi iyi hissediyorum." Zed sırtımı sıvazladı ve hâlâ iyileşmekte olan kemer yaralarından birine vurduğunda irkilmemeye çalıştım.

Dokunuşundan uzaklaştım ve elini çabucak bıraktı. Çocuk durumları okumakta berbatı.

Yine de, başka bir erkeğin bana dokunmasından hoşlanmasam da, onun yersiz desteğinden hoşlandım. Bu, alfaların nefretinden ve kayıtsızlığından daha iyiydi.

Binaya girdiğimizde bir şey çok açıktı: kale son derece büyüktü. Yüzlerce odası ve koridoru olmalıydı.

"Peki siz hangi yaratıksınız Prenses?" Ascher elini oniks boynuzlarının üzerinde gezdirirken alaycı bir ifadeyle sordu ve ben de onları devasa bir spor salonuna kadar takip ettim.

Hayatımda gördüğüm en büyük odaya girdik.

Zemini mavi-pembe paspaslar kaplıyordu ve çevre boyunca bir parkur vardı.

Spor salonunun karşısında yaklaşık otuz kadın ve erkek asker ayakta durmuş ve geriniyordu.

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. Odanın büyüklüğü ve içindeki bir grup iri yarı asker dikkatimi dağıtmıştı.

Üç alfa da beklentiyle bana baktı.

"Hangi canavara dönüşüyorsun? Alfa formun nedir?" Jax sakince söyledi.

"Muhtemelen yavru bir kedidir." Kobra güldü ve Jax'e dirsek attı. Hoş bir ses değildi.

Zed salona girer girmez gitmişti ve ben kendimi hâlâ yanımda olmasını dilerken buldum. Onun varlığı biraz rahatlatıcıydı, alfaların yaydığı enerjinin tam tersiydi.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Vücudum üç alfa gibi iri değildi. Cılız yapıyıldım, neredeyse hiç kasım yoktu.

Derimde Cobra gibi mücevherler, Ascher gibi boynuzlar ya da Jax gibi güç yoktu.

Alfaların aksine, omegalar fiziksel güçleriyle tanınmazlardı ve küçük, tehditkâr olmayan canavarlara dönüşürlerdi.

Bir omega olsaydım ve kabarık bir rakun ya da sıçan gibi küçük bir hayvana dönüşseydim daha az şok edici olurdu.

Alfalar büyük canavarlardı ve ben küçük bir sürtüktüm - fiziksel olarak, duygusal olarak değil. Belli oluyor.

"Şansına, şiddet bir alfanın ikinci formunu ortaya çıkarmaya yardımcı oluyor." Kobra Ascher'a sırtırken boynunu kırdı ve ses büyük odada yankılandı. Boynuzlu alfa da sırtarak karşılık verdi.

Kendimi şanslı hissetmedim.

Ayrıca Cobra'nın neden sürekli benim hakkımda konuştuğunu ama doğrudan bana hitap etmediğini de anlamıyordum.

Garipti.

Jax hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. "Genelde alfa formlarımızın spor salonuna girmesine izin vermeyiz çünkü... korkutucu olabilirler. Bugün bir istisna yapacağız ve sizinkinin ortaya çıkıp çıkmadığını göreceğiz."

Midem ayak parmaklarıma kadar indi. "Sanırım bir hata oldu. Ben gidiyorum."

Döndüm ve Ascher'a rastladım.

Hızla hareket etti ve büyük, boynuzlu kafası kapıyı kapattı, sert yüz hatları bana bakıyordu.

Yaklaşınca alfa feromonları yayıldı ve muhteşem koku karşısında ağzım sulandı.

Ascher çam ağaçları gibi kokuyordu, ayak parmaklarımı kıvrandıran zengin, misk gibi bir koku.

Öne doğru eğildi ve burun delikleri sanki beni içine çekiyormuş gibi genişledi.

Kehribar rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kaçıp gidemezsin. Bunu sen istedin. Şimdi anladın."

Nefis kokusu sinir bozucu kişiliğiyle uyuşmuyordu. "Ben bir şey istemedim," dedim tiksintiyle.

Jax derin bir iç çekti. "Biraz esnemek isteyeceksin."

Kobra bana gülümsedi ve muhteşem yüzünde düpedüz şeytani bir ifade vardı. Ascher beni ileri doğru itti ve tökezleyerek yere düştüm.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, paspasların aslında mavi ve pembe olmadığını fark ettim.

Hepsi maviydi, bazıları sadece pembeye boyanmıştı. Kandan.

Beynimdeki kol devrildi.

Uyuşukluk yeniden şarj
oldu. Tıkladı.

SADIE

DÖVÜŞ KULÜBÜ

Üç alfayı takip ederek devasa spor salonunda İLERİYE DOĞRU YÜRÜDÜM.

Ben yaklaştıkça askerler dönüp bana bakmaya başladı. Birbiriyle uyumlu yeşil kıyafetler giymişlerdi ve her biri iri yarı ve korkutucuydu.

Havayı kokladım. Her asker yumuşak, dumanlı bir koku yayıyordu. Dick gibi kokuyorlardı; onlar betaydı.

Delikli, çok küçük kapüşonum ve yırtık pırtık pantolonumla göze çarpıyordum.

Kısa boylu ve çelimsiz olduğum için de göze çarpıyordum. Bar kavgasından kalan kurumuş kan hâlâ yüzümü kaplıyordu ve saçlarım darmadağındı.

Spor salonundaki her beta en az bir metre boyunda görünüyordu - hem kadınlar hem de erkekler.

Betalar alfalar ve omegalar gibi ölümsüz değillerdi ama yine de iki yüz yıl ya da daha uzun süre yaşıyorlardı.

Bu betalar benim on katım ya da daha yaşlı olabilirler.

Bir çift bana tiksintiyle bakarken açıkça alay etti.

Damarlarımda uyuşukluk akıyordu, bu yüzden beni karşılayan bakışlardan ve kaş çatmalardan utanmadım.

Otuz şekil değiştiren, on sekiz erkek, on iki kadın.

Kan kırmızısı gözlerimin onları rahatsız edeceğini bilerek onlara baktım.

Dick ona ters ters baktığımda hep çıldırırdı.

Tahmin ettiğim gibi, gür sakallı bir adam bakışlarıyla karşılaştığımda üst dudağını tiksintiyle geriye çekti.

Hepsi benden daha uzun ve güçlü olan otuz beta d e ğ i ş t i r i c i y e bakarak iki kaçış çıkışını ve kırk metrelik tavanı katalogladım.

Saklanacak hiçbir yer yoktu, sadece kanlı hasırlarla kaplı mağara gibi bir oda vardı.

Sürpriz unsurunu kullanın.

Doğrudum, duruşumu genişlettim ve dizlerimi büktüm.

Boynumu öne arkaya kırarak küçük bir gülümsemenin ağzımın kenarlarını kıvrmasına izin verdim.

"Bu küçük kız da kim lan?" dedi gür kahverengi sakallı iri yarı beta, odanın öbür ucundan yüksek sesle. Sözleri yankılandı.

Yavaşça geri çekildim.

"Olduğun yerde kal, Sadie." Jax'in kafası döndü ve gri gözleriyle bana baktı.

Beni karşılık vermekten ya da kaçırmaktan alıkoyan tek şey sesinin kızgın olmamasıydı.

Güçlü alfa. İtaat et.

Bilinçaltım Jax'e boyun eğdi ve ben de çoğunlukla şok olduğum için itaat ettim.

Kimseye boyun eğmedim, asla, özellikle de uyuşmuşken.

Kobra Jax'in yanında durdu, bakışları daha da düşmanca bir hal aldı ve Ascher sırtıttı.

Jax'e kulak verdiğim için benim küçük bir sürtük olduğumu düşündükleri açıktı. Maskaralıkları karşısında gözlerimi devirmiştim.

Canavar olabilirlerdi ama ben hayatım boyunca sadece canavarları tanıdım. Gözdağı verme çabaları bana hiçbir şey yapmadı.

"Ne dedin sen?" Jax'in dikkati tamamen bana küçük kız diyen betanın üzerindeydi. Gri gözleri tıpkı dışarıdaki soğuk diyar gibi soğuk ve sertti.

"Kafamız karıştı. Yeni kız kim?" Beta'nın sesi saygılı ve yumuşaktı. İyi bir oyuncuydu.

Jax sakince, "Eğitmemiz gereken yeni bir alfa var," dedi.

Bir anda oda fısıltılara boğuldu ve tüm betalar bana baktı, bazıları hayranlık, çoğu korku ve tiksinti ifadeleriyle.

Saldırmadan önce onları çabucak öldürün.

Cinayete meyilli uyuşukları duymamaya çalıştım ve önümdeki betalara odaklandım.

Ben.

Fae'lere karşı savaşta onlarla *birlikte* savaşmalıydım, onlara karşı değil. Kraliçe.

Bu benim yeni hizmetkarlığımdı.

"Özür dileriz efendim, bilmiyorduk." Sakallı adam başını eğdi ve boyun eğme işareti olarak boynunu gösterdi.

Uzun bir duraklama oldu, sonra Jax başını salladı.

Betalar, alfalarının özrü kabul etmesiyle rahatlamış bir şekilde sesli iç çekişler yaptılar.

Ascher başını çevirip bana sırttı. Hoş bir ifade değildi. "Bakalım yeni alfamız neler yapabilecek."

Ascher alaycı bir şekilde beni işaret etti.

Alev dövmeleeri boynunu ve ellerini kaplıyordu ve altın sarısı saçlarının ne kadar güzel olduğunu fark etmemeye çalıştım. Tavan pencerelerinin altında neredeyse parlıyordu.

Boynumu öne arkaya kırarak ona sırttım. Bütün dişlerimi gösterdim.

Ascher, alfa hâkimiyetinin yoğun çam kokusunu duyabileceğim kadar ileri atıldı. Burnumu balsam ve sedir notalarıyla doldurdu.

İlerlememek ve onu içime çekmemek için tüm irademi kullandım. Bunun yerine, ona bakmak için başımı arkaya yaslardım.

Ascher üzerimde yükseliyordu ve kehribar rengi gözleriyle buluşmak için daha da geriye eğildiğimde boynum ağrıyordu.

Ona bu kadar yakın durduğumda, küçük boyum kozmik bir şaka gibi görünüyordu.

O canavar gibi bir adamdı, ben ise bir çocuk boyutlarındaydım. Yine de, bir şekilde, ikimiz de alfaydık.

"Dövüşmek için heyecanlı mısınız?" Ascher aşırı gür ağzının arkasında bir sıra parlak beyaz dişini parlattı. Boynuzları büyük ve tehditkârdı.

Mükemmel dişleri onu daha gösterişli ve daha az korkutucu göstermeliydi. Ama hayat adil değildi. Her nasılsa, keskin çene çizgisiyle birleşince, tehditkârlığını artırıyorlardı.

"Sabırsızlanıyorum." Ben de ona sırttım ve burnumu büyüklük taslarcasına yukarı kaldırdım.

Boynuzunu kır ve silah olarak kullan.

Gözlerimdeki deliliği görmesine izin verdim.

Beni korkutmak istiyordu ama uyuşukluk damarlarımda soğuk bir adrenalin dalgası halinde dolaşıyordu.

Tek yaptığı meydan okumaktı.

Korkmalı.

Jax yanıma geldi ve Ascher'a ters ters baktı. Bir tür sessiz iletişim kurdular ve Ascher son bir bakışla benden uzaklaştı.

Baş döndürücü çam kokusu uzaklaştı ve ben sarhoş edici kokuyu takip etme dürtüsüyle savaştım.

Jax bana doğru yürüdü ve gözlerimin göğsüne zorlukla geldiğini fark ettim. "Göğüs göğüse dövüşte ne yapacağınızı göreceğiz. Bu, tüm eğitimlerin başlangıç noktasıdır."

Döndü ve odadakilere hitap etti.

Dönerken, alfa sıcak kestane kokusu ağzımı sulandırdı. "Bugün Tepenin Kralı'nı yapacağız. Herkes yirmi dakikalık teke tek savaşa katılacak. Süre sonunda en çok vuruşu yapan bir sonraki partnere geçecek. Kaybederseniz olduğunuz yerde kalırsınız ve ilerleyemezsiniz. Yeni alfa eğitimi şimdi başlıyor. Her zaman olduğu gibi, bu diyarı koruyoruz. Bizler Fae ölümünün habercileriyiz."

Jax'e ağzımın suyunu akıtmayı bıraktım.

Savaşmaya hazırlanın.

Uyuşmuş hazırды.

Jax yumruğunu havaya kaldırdı ve bir kükreme sesi çıkardı.

Salondaki herkes yumruklarını kaldırdı ve karşılık olarak böğürdü.

Yaşadığım şokun yüzümden okunmasına izin vermemeye çalıştım.

En fazla dövüş deneyimim birkaç sarhoş bar kavgasını ayırmak ya da bana sarkıntılık etmeye çalışan iri yarı şekil değiştirenlerden kaçmak oldu.

Bir gün içinde, işkence görmüş hizmetçiyi oynamaktan savaş askerini oynamaya geçtim.

Hepsini öldüreceğiz.

Uyuşukların umurunda değildi. Hepsi aynıydı: sonsuz şiddet.

Betaların ardından mavi m i n d e r i n üzerinde, ağır kaslı bir adamın karşısında sıraya girdim. Bana alaycı bir şekilde baktı ve ben de merkezleyici bir nefes aldım.

Savaşma zamanı gelmişti.

Saatler sonra, ağzımdan kusmuk salyaları akarken ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyordum.

Parmak eklemlerim parçalanmış ve şişmişti; safrayı temizlemek için kanlı elimi ağzımda gezdirdim.

Ter, tenimin her santimetresine yapışmıştı ama eşofmanımı
ç ı k a r m a d ı m .

Normal gömlekler tüm yaralarımı kapatmıyordu. Sweatshirtleri tercih ederdim.

Bana karşı savaşan beta şimdi ağzından kan tükürüyordu ve ben gururla gülümsedim.

Kaç kadın ve erkekle savaştığımı unutmuştum. Sonsuz gibiydi.

Antrenman partnerim bir karış daha uzun, kaslı ve birkaç yaş daha büyüktü. Benden daha yüksekti ve vuruşlarda eşit olsak da eşit bir maç değildi.

Ağzının kenarından akan az miktarda kan dışında yüzü tamamen sağlamdı.

Buna karşılık burnum o kadar çok kırılmıştı ki artık havayı süzemiyordu.

Kurumuş kan yüzümün her santimini kaplamıştı ve dayanılmaz bir şekilde kaşınmaya başlamıştı.

Kendimi korumuştum ama bu bir katliamdı.

Kaslarım ve antrenmanım olmadan yapabileceğim çok şey vardı.

Kana susamış uyuşukluk beni dövüşlerde tutuyordu, ancak bu süreçte beni tamamen dövüyorlardı.

Neyse ki uyuşturucunun umurunda bile değildi. Benim de öyle.

Sola yat, sağa kaç, geri adım at ve ayağını kaval kemiğine vur.

Elinin yanıyla boynuna vur. Geri zıpla.

Uyuşturucunun talimatlarını uyguladım.

Ne yazık ki, geri sıçramakta çok yavaş kaldığım için bir yumruk göğüs kafesime saplandı.

Nefes nefese belimi büktüm ve açık ağzımdan hava solurken ciğerlerimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Dik durun. Dizlerinizi kilitleyin, böylece çökmezsiniz.

Etkileyici olmayan boyuma göre doğrulurken, düşmemek için kendimi zor tuttum.

Uyuşma acımın çoğunu uzakta tuttu, ancak fiziksel bedel beni yıpratmaya başlamıştı.

Rakibim beni tamamen yok edemedi zil çaldı ve antrenmanın sona erdiğini işaret etti.

Saatlerdir uğraşıyorduk.

Eğer uyuşmuş olmasaydım, içimde bir rahatlama hissedirdim ve muhtemelen ağlayarak yere yığılırdım.

Tek bir damla gözyaşı dökmedim.

Uyuşuk, daha fazla kan alamadığım için küçük bir hayal kırıklığı dışında hiçbir şey hissetmedi.

"Berabere kaldık." İdman yaptığım beta sanki daha önce hiç görmediği bir yaratıkmışım gibi bana baktı.

Ona başımı sallayarak karşılık verdim ve burnumdan akan kanı sildim. Mavi paspası kapladı, ayaklarımın altında birikti.

Betalar dönüp bana şaşkınlıkla baktılar, bu garipti çünkü diğer üç alfa kadar iyi dövüşmemiştim.

Üçü de eşlerini yenmiş ve hızlı bir şekilde antrenman sırasının en üstüne yükselmişti.

Çoğu zaman, Jax ve Cobra ilk pozisyon için mücadele etmişti. Biri kaybettiğinde, Ascher ilerliyor ve sonra kaybediyordu.

Jax ele geçirilmiş bir adam gibi dövüşmüştü; ağır kasları, cezalandırıcı darbeler üstüne cezalandırıcı darbeler indirirken kasılıyor ve büzülüyordu. İri yapılıydı ama ayakları hızlıydı.

Bu sırada Cobra rüzgâr gibi dans ediyor, gözün takip edebileceğinden çok daha hızlı yumruklar ve tekmeler savuruyor ve tehlikeden uzakta dans ediyordu.

Ascher, güçlü ve dramatik hamlelerin bir karışımı olarak kendini göstermiştir.

Uyuşuk, Muay Thai eğitimi aldığını belirtmişti.

Dövmeli adam iri yarı ve yetenekliydi ama Jax'in gücünü yenecek kadar güçlü ya da Cobra'yı durduracak kadar hızlı değildi.

Betaların geri kalanı etkileyiciydi ama alfalardan çok daha az yetenekliydi.

Bu arada, kaybettiğim kadar çok maç kazanmışım ve grubun tam ortasıydım, bu yüzden diğer alfalarla hiç savaşmadım.

On beş numara. Kabul edilemez.

Etrafımda betalar yorgunluktan minderlere yığıldı, bazıları kusarken diğerleri su içti.

Olduğum yerde durdum, hareket etmeye çalışırsam vücudumun pes edeceğinden korkuyordum. "Seni kim eğitti?" Jax bir amaç uğruna bana doğru yürüdü. Ascher ve

Kobra onu takip etti.

Üç alfa, dağlarda avlanan bir kar aslanı sürüsü gibi, senkronize ve dehşet verici bir şekilde hareket ediyordu.

"Hiç kimse." Yüzümdeki kurumuş kanı temizledim.

Boğazıma bir yumruk yemiştin, bu yüzden zaten bozuk olan sesim normalden daha da sert çıkıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gür sakallı adamdan gelmişti.

Başımı çevirdiğimde onu odanın karşısında buldum ve bana bakıyordu. Taşaklarına attığım makas tekmesinin acısını hâlâ hissediyor gibiydi.

Ona bilmiş bir gülümseme verdim.

Beta bir sorun olacaktı. Bana olan nefreti çok derindi ve nedeninden emin değildim.

Öldür onu.

"Saçmalık. Belli ki eğitim almışsın. Sana kim öğretti?" Ascher beni suçlarken alanımı işgal etti.

Alfa'nın baş döndürücü çam kokusu bana ormanı hatırlatıyordu. İçimde ormana kaçıp kaybolma isteği uyandırdı.

Başımı geriye attım ve alanımı dolduran üç alfadan uzaklaştım.

Yakından bakınca, üzerimde yükselirken, insanlardan çok tanrılara benziyorlardı. "Hiç kimse," diye sakince tekrarladım.

Sakin tavrım Ascher'ı kızdırdı ve kehribar rengi gözleri öfkeyle parladı.

Jax ve Cobra hiçbir şey söylemedi. Sadece dar gözlerle beni incelediler.

Daha önce hiç görmedikleri bir tür yaratıktım.

Aslında, odadaki herkes beni inceliyordu.

Bakışlarındaki soruları ve küçük korku kırıntılarını görebiliyordum.

Hâlâ nasıl ayakta durabildiğim konusunda kafaları karışmıştı.

Ufak tefek ve çelimsiz olmama rağmen, yıkılmadan en az yüz darbe almayı ve bir o kadarını da vermeyi başarmıştım.

Vücudum kırılmış ve kan içindeydi ama yine de ayakta idim. Buna karşılık, betaların çoğu çok daha zayıf yaralar yüzünden etkisiz hale gelmişti.

Bakışlarını tutun. Hakimiyetini görsünler. Hepsini öldürebilirsin.

Uyuşukluk amacına ulaşmıştı.

Artık kimse beni zayıf küçük bir kız olarak görmüyordu.

Kan içindeydim ve her yerim kırılmıştı ama aldığım her darbeye daha sert karşılık vermiştim. Artık beni hafife almamaları gerektiğini biliyorlardı.

Bu bir başlangıçtı.

Jax betalara hitap etmek için döndü, birçoğu şimdi bana dikkatle bakıyordu. Muhtemelen kanla kaplı olduğum ve kan kırmızısı gözlerim olduğu için.

"Strateji derslerinden önce yıkanmak ve yemek yemek için üç saatiniz var. Bu gece ders için kara odada buluşacağız. Bizler Fae ölümünün habercileriyiz. Kraliçeye ölüm." Jax yumruğunu havaya kaldırdı.

"Fae ölümünün habercileri. Kraliçeye ölüm." Odadaki herkes onu taklit ederek yumruklarını kaldırdı.

Hareket etmedim.

Gitmek için döndüm ama iri bir vücut yolumu kesti. Jax eğildi, böylece boynumu kırmadan yüzünü görebildim.

Sıcak kestanelerin ağız sulandıran kokusu ondan yayılıyor ve duyularımı okşuyordu. Gerçekten çok lezzetli kokuyordu.

"Kanadınızda özel bir banyo odası var. Pembe tuzları kullanın. Kemiklerin iyileşmesine yardımcı olurlar. Sonra da yemek salonunda bize katılacaksın, küçük alfa." Jax'in sesi ipeksi ve gri gözleri sıcaktı.

Başımı sallayarak kendimi ondan ve harika kestane kokusundan uzaklaşmaya zorladım.

Rahatsız edici bir şekilde, bakışlarında kaybolmak istedim. Tehlikeliydi.

Erkekler canavardır.

Artık küçük bir kız değildim ve vücudumu sakatlayan yaralar kim olduğumun ve gerçek düşmanın kim olduğunun kalıcı bir hatırlatıcısıydı.

Ne kadar güzel ya da nazik görünürse görünsün Jax'e yaklaşmayacaktım çünkü hiçbir erkek beni kurtaramayacaktı.

Beni kendimden başka kimse kurtaramazdı.

Jax elleri iki yanında yumruk olmuş halde duruyordu.

Bana yardım teklif etmekle beni sorguya çekmek arasında kalmış gibi görünüyordu.

Kocaman elini ileri uzattı ama sonra topuklarının üzerinde dönüp tepinerek uzaklaştı ve giderken saçındaki yüzlerce altın mücevher şingirdadı.

Sırtını dik tut. Göbeğinizi esnetin.

Büyük spor salonunda tek başıma omuzlarımı geriye attım, yanan ciğerlerimden hava çektim ve kırık ayağımın üzerinde yavaşça topallamaya başladım.

Uyuşmamış olsaydım, yere yığılırdım.

Zed koridorda durmuş beni bekliyordu. Odalar ve şifa küveti hakkında gevezelik ediyordu ve ben tüm enerjimi onun arkasında ilerlemeye odakladığım için zar zor dinliyordum.

Mutlu bir şekilde odaları ve alfa yemekhanesini gösterirken acımı fark etmedi.

Görünüşe göre, alfalar betalardan ayrı yemek yiyor ve yaşıyorlardı. Henüz dönüşmediğim için kendi kanadımda bir odam vardı ve koridorun sonunda bir banyo vardı.

Zed odamı işaret etti ve iş yapmak için koşmaya başladı.

Kollarımı destek için duvara dayayarak, uzun maun koridorlarda bayılmadan ilerlemeyi zar zor başardım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yaralarımı saracak ve beni güvenli bir yere taşıyacak kimse çıkmadı.

İyi ki on yaşındayken bir prensin gelip beni kurtaracağına inanmayı bırakmışım.

Kendimi kurtarmak zorundaydım. Hayat böyle işliyordu.

Sonunda yatağa yığıldım ve ölmek üzere olan bir hayvan gibi inledim.

Midem bulandı çünkü hâlâ topallayarak tuvalete gitmek zorundaydım.

Uyuşukluk olmasaydı, yorgunluğa yenik düşer ve bayılırdım - tanrılara şükürler olsun ki cinayete meyilli bir manyaktım ve hala uyuşuktum.

Sonunda, sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra, gevşek bedenimi "banyo" yazan kapıdan içeri sürükledim. Devasa bir küvet yere gömülmüştü ve yanında "iyileştirici tuzlar" yazan bir kova duruyordu.

Her şeyi ılık köpüklerin içine attım ve kanlı giysilerimi terli tenimden çıkardım.

Kollarımı iki yana açarak sıcak suyun içine yüzüstü uzandım.

Uzun bir an kendimi köpüklü havuzda boğmayı düşündüm.

Dick'le yaşamak çok acımasızdı ama bu daha iyi görünmüyordu.

Geçmişte bir tanrıyı kızdırmış olmalıyım, çünkü açıkça acı için bir mıknaş gibiydim.

Uyuşmuş bile olsam, bir parçam tüm bu adaletsizlik karşısında ağlamak istedi. Bunun yerine, sıcaklığın içinde rahatladım ve sorunlarımı görmezden geldim.

SADIE

DUYGULARDA BOĞULMAK

TATLI KOKULU BİR KÜP yüzüme çarptı ve beni sarsarak uyandırdı. Kekeleyerek, yönümü bulmak için bir saniyemi ayırdım.

Banyoda uyuyakalmıştım ve Dick'in tavernasına geri götürülmemiştim.

Anında, pişmanlık ve melankoli beni ağırlaştırdı.

Tatlı Lucinda iki yıl sonra okuldan döndüğünde beni gitmiş bulursa yıkılacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Nefis ılık su kabarcıklarıyla dolu devasa küvette yayılırken puslu buhar etrafımda dönüyordu.

Uyku uyuşukluğu yok etmişti. Dik oturmaya çalıştım ama vücudumdaki her kas protesto çığlıkları atarken inledim.

Büyürken yapmayı en çok sevdiğim şey kütüphaneden kitap okumaktı. Tozlu mahzende, uzak diyarlardan kaçak kitaplar vardı.

Fae diyarından yarı savaşçılar hakkında okumayı çok severdim: yarı alfa, yarı fae. Diyar diyar gezip kötülükle savaşan çılgın, aşırı güçlü savaşçılardı.

Çocukken, fiziksel eğitim ve sürekli savaşma fikrini çok heyecan verici bulmuştum.

Dick'ten dayak yiyebiliyorsam, efsanevi canavarlarla da savaşabilirim diye düşünmüştüm.

Kutsal ay tanrıçası, yanılmışım.

Vücudumun her bir santimi ağrıyordu ve ılık suda boğulmadığıma şaşırmıştım.

Uyanık kalmak istemiştım ama banyo çok rahatlatıcıydı ve vücudum antrenmandan sonra yorgun düşmüştü. Dick sadece duş almamıza izin vermişti.

Soğuk su ve muhteşem sıcaklıktaki küvet hayatımı değiştiriyordu.

Ne yazık ki kusmuk şu anda boğazımda dolaşıyor ve lezzetli deneyimi mahvediyordu.

Uyuşmanın ardından, bastırılmış her duygu kafamda patladı.

Vücudumu ağrıyan kollarımın üzerinde sürükleyerek ılık sudan çıktım ve soğuk fayansın üzerine önce karnımı koydum.

Başım dönüyordu ve bayılmamak için mücadele ettim.

Mide bulantısı midemde ağır bir şekilde dönmeye başladı ve yere su kustum. Vücudumdaki her hücrenden acı akıyordu.

Uyuşukluğu ne kadar uzun süre tutarsam iyileşmem o kadar zor oluyordu.

Banyo odasında ne kadar süre çırılçıplak yattığımı bilmiyordum ama sonunda acı midemi terk etti ve aklım başıma geldi.

Ay tanrıçasına şükürler olsun ki şekil değiştirenler bana özel bir banyo odası vermişlerdi.

Artık sonsuz acıdan ölmek istemediğim için yavaşça yüzümü, kaburgalarımı ve ayak bileğimi yokladım. Tuzlar kesinlikle iyileşmemi hızlandırmıştı çünkü burnum eski yerine dönmüştü.

Yavaşça bacaklarımı altımda test ettim ve ayak bileklerim beni kolayca desteklediğinde ve kemik kıran bir acı olmadığında rahatlayarak iç çektim. Bu sabahki antrenmanda ayağımı kırmıştım.

Artık hiçbir şey kırılmamıştı.

Ancak, sanki bir bina tarafından dümdüz edilmiş ve ardından yüzlerce beta değiştirici tarafından dövülmüş gibi hissediyordum. Kısacası.

Artık uyuşukluk gitmiş, duygular ruhumda kamçılanmaya başlamıştı. Berbattı.

Dick'i düşünmek öfke ve tiksintiyle tüylerimi diken diken ediyordu.

Duvardaki saat otuz dakikadır uyuduğumu gösteriyordu.

Neyse ki hâlâ öğle yemeği vaktiydi. Az önce biraz kestirmiştım. Zed eğitimden sonra alfa yemekhanesinde buluşmamızı söylemişti.

Yeşil antrenman eşofmanımı ve sweatshirt'ümü giyerken büyük aynaya bakmaktan kaçındım.

Dick'in kemeri yüzünden gövdemde, göğsümde ve kollarımda oluşan yara izlerini çabucak kapattım.

Lanet olası Dick kemerini çok seviyordu ve beni çirkinleştirmişti.

Yorgun kollarımla saçlarımı zar zor fırçaladım ve kurumaya bıraktım.

Sırtımın alt kısmına kadar düz beyaz teller halinde sarkıyordu.

Hızlı bir bakış, her iki kırmızı gözümün altındaki morlukların daha da koyu olduğunu gösterdi. Ayrıca altın rengi çenemde ve alnımda da aynı morluk vardı.

Görünüşe göre, iyileştirici tuzlar kemiklerin çürüklerden daha hızlı iyileşmesine yardımcı oluyordu. Ya da bir alfa olarak kemiklerimi daha hızlı mı iyileştirebilirdim?

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. Daha önce bardaki bir kadının "İyi görün, iyi hisset," dediğini duymuştum.

"Bok gibi görünüyorum, daha büyük bir bok gibi hissediyorum," dedim aynaya ve kendime bir başparmak işareti yaptım.

Öğle yemeğine gitmek için döndüm ve düştüm. Bacaklarım altımda kaldı.

Elbette kırık kemiklerim iyileşmişti ama hâlâ her yerim ağrıyordu.

Kendimi toparlayarak yüzüme birkaç kez vurdum. "Küçük bir sürtük gibi davranma." Dizlerimi kilitledim ve sırtımla kaldırdım.

Yarı ayak sürüyerek, yarı iki ayaklı bir at gibi topallayarak, tekrar düşmeden yemekhaneye ulaştım.

Bu bir mucizeydi.

Umutsuzca, hissizlere karşı olduğum gibi soğuk kalpli bir sürtük olmak için zihinsel gücü bulmam gerekiyordu. Şekil değiştirenler bir kez bile gözlerini kırpmadan dövüşmemi izlemişlerdi.

Artık uyuşukluk gittiğine göre, bir drama kraliçesine dönüştüğümde herkes bunu şüpheli bulacaktı.

Kafamın içindeki cinayete meyilli sestten kimseye bahsetmemiştim, Lucinda'ya bile, çünkü kulağa çılgınca geliyordu. Aklını yitiren şekil değiştirenleri tuttukları kliniklere gönderilmek istemiyordum.

Soğuk ve acımasız diyarda insanlar akıllarını düşündüğünüzden daha sık kaybediyorlardı.

Tabii ki, hayatım bir dizi iç karartıcı olaydan ibaret olduğu için, odaya gittiğimde üç alfa da bir masada birlikte oturuyordu.

Burası alfa yemekhanesi olduğu için tek sakinleri onlardı. Onlardan kaçmak mümkün değildi.

Ben içeri girer girmez üç adam da kafalarını çevirip bana baktılar.

Güçlü ve yetkin bir kadın gibi görünmeye çalışmak, iki kış yanağımı da çektiğimden oldukça emin olduğumda zordu.

Bir şekilde kırık kemiklerim iyileşmişti ama her yerim hâlâ ağrıyordu.

Bütün uzuvlarımı gererek zar zor topallaya topallaya büfeye doğru yürüdüm. Saatlerce dövüşmek vücuduma gerçekten zarar vermişti.

Beni ayakta tutan tek şey domuz pastırması kokusu ve tek bir haysiyet kırıntısıydı.

Çok yakındı.

Büfe sırasını saatlerce karıştırmış gibi hissettikten sonra, yanımdaki en yakın koltuğu kapmak için döndüm.

Jax "Bizimle otur," diye alfa havlaması yaptı ve dizlerim hemen uyum içinde kilitlendi.

Ona orta parmağımı göstermeyi bile düşünemedim, ağrıyan ayaklarım beni masaya taşıdı.

Jax'in küstahlığı karşısında gözlerimi devirerek karşılarındaki sandalyeye çöktüm.

Hemen yemeğimi içime çekmeye başladım.

Otuz saniyeden kısa bir sürede üç hamburger ve bir yığın pastırmayı mideye indirdikten sonra üç alfaya baktım.

Hepsinin ağzı açıktı.

"Bir ahırda mı büyüdün?" Ascher'in yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Bu acınası ve utanç vericiydi. Biz alfayız. Biraz saygınlığın varmış gibi davranmaya çalış." Güçlü çenesi ve yontulmuş yanakları gerildi, bana tiksintiyle bakarken dövmeleri gerildi.

"Hiç terbiyesi yok." Kobra Ascher'a söyledi. Yeşil gözleri bir kez daha sonsuz bir nefretle doluydu.

Yeşilin bu kadar tehditkâr ve soğuk olabileceğini hiç bilmezdim. Kobra kırmızı dilini gür dudaklarında gezdirdi.

Göbeğim zonklarken dizlerimi birbirine bastırdım.

Kobra'nın yüzündeki parıltıdan aynı düşüncelere sahip olmadığımız anlaşılıyordu.

Muhtemelen beni kırmayı ve yumruklarıyla dövmeyi hayal ediyordu.

Derin bir nefes alarak kendime aşüfte olmadığımı ve iri, korkutucu erkekleri çekici bulmadığımı hatırlattım.

Cobra yanıma oturdu, ben de onun alfa kokusunu içime çektim.

Sıcak kestane ve Ascher çam ağaçları gibi kokan Jax'in aksine, Cobra'nın kokusu soğuk ve hafif yanıktı.

Başımı bir kar kümesine gömmek gibiydi. Daha fazlasını mı yoksa daha azını mı istediğimi bilemiyordum.

Bir ucube gibi Cobra'nın yanında havayı koklamak yerine, cevaplanmamış sorularıma odaklandım. "Yani anladığım kadarıyla alfalar normalden daha hızlı iyileşiyor? Yoksa bu iyileştirici tuzlar sihirli mi?"

Bu sabah fena halde kırılmış olan ayağımı yuvarladım ve iyi hissettiğime hayret ettim. Dick'in kaburgalarımı, kollarımı ve bacaklarımı kırdığı zamanlarda iyileşmem en az iki haftamı almıştı.

Artık yeni gibiydim.

Jax, "Alfalar kırık kemikleri yaklaşık bir günde iyileştirir, ancak tuzlar aslında büyümlü tek boynuzlu at kemiği parçalarıdır. Kırık kemiklerin iyileşmesini hızlandırırlar. Çürükleri ve kasları kendi başımıza hızla iyileştiririz ama bu genellikle bir gün sürer."

Bir ahududu patlattım ve zihnim zihinsel olarak patladı. İfadelerinde çözülmesi gereken çok şey vardı.

Birincisi, tek boynuzlu at diye bir şey olduğunu bile bilmiyordum. İkincisi, az önce tarif ettiği şey her neyse o değil de tuzmuş gibi davranacaktım. Üçüncüsü, çürükleri ve kasları hemen iyileştirememem çok saçma görünüyordu.

Jax sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi gözlerini kıstı. Gerçekte olduğumdan *çok* daha gizemli olduğumu düşünüyor gibiydi.

Savaştıktan sonra neden casus olduğuma inandıklarını bilmiyordum. Kafamın içinde cinayete meyilli bir sesin olması ve bir ölüm makinesine dönüşmem çok daha olası görünüyordu.

Hepsini görmezden geldim ve onlar dehşet içinde bakarken yemeğimi yedim.

Hayatlarının on altı yılı boyunca günde bir öğün yemek yememişlerdi ve bu belli oluyordu. Titiz sürtükler.

Midemdeki çukur sonsuzdu ve ne kadar yersem yiyeyim asla doymayacakmışım gibi bir his vardı içimde. Çok uzun süre aç kalmıştım.

Masanın ortasında bir sepet dolusu ekmek vardı.

Açgözlülükle, tek elimle yaklaşık beş tanesini kaptım ve tabağıma düzgünce yerleştirdim.

Parmak eklemlerim kabuk bağlamıştı ama elimi hızla açtığımda kabuklar çatladı ve kan damladı.

Ekmeğime biraz kan bulaştığında irkildim. Mümkün olduğunca silerken içimde bir utanç birikti.

Küçük, kız gibi bir yanımla erkeklerin beni iğrenç bulmasından utanıyordu. Bu duyguları görmezden gelmeye çalıştım çünkü açlıktan ölüyordum.

Sadece yarı akılsız olduğum için uymam gereken standartlarım vardı. Bunlardan biri de sadist bir vampir fae gibi kan yememektir.

Aşağıya bakarak ekmeğin kanlı kenarını ısırmaya odaklandım.

Üzerinde kan olduğu için iğrenç olsa da, yemeğin ziyan olmasına izin vermeyecek kadar açtım.

"Aman Tanrım, bunu izlemek çok acıklı." Ascher elindeki ekmeği tabağıma koydu. "Sadece bunu ye ve her tarafını kanatmamaya çalış."

Onun çarpıcı kehribar gözlerine bakma hatasını yaptım.

Üç alfa fiziksel olarak o kadar muhteşemdi ki mide bulandırıcıydı. Bana ne kadar çirkin olduğumu hatırlattılar.

"İlk eğitim günün için iyi iş çıkardın." Jax gülümsedi ve övgüsü içimi bir kucaklaşma gibi ısıttı. Üç alfadan en kibar olanı Jax gibi görünüyordu. Bir şekil değiştiren için şaşırtıcı bir karakter özelliği.

"Acaba onu kim eğitti?" Kobra soğuk bir şekilde Jax'e sordu.

Başımı hafifçe yana eğdim ve güçlü alfa feromonlarını gizlice içime çektim.

Jax'in sıcak kestane, Ascher'in güçlü çam ve Cobra'nın buz gibi kokuları ağız sulandıran bir kombinasyon oluşturuyor.

"Hiç kimse." İçimi çektim ve ağızma biraz daha ekmek tıktırdım.

Merak etmeyin, sadece beynimde vücudumu ele geçiren ve beni katil bir ölüm makinesine dönüştüren uyuşuk bir his var. Ama sonrasında, bir hanım evladı gibi kendi duygularımla boğuluyorum. Ayrıca, git kendini becer.

"Sen git kendini becer, küçük kız." Kobra öne doğru eğildi. Oops, son kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Yanaklarına gömülü zümrüt ve elmaslar loş odada parıldıyordu. Mücevherler o kadar çok parıldıyordu ki neredeyse hareket ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Arkasına yaslandı ve sanki bakılamayacak kadar iğrenç biriymişim gibi pencereden dışarı baktı.

Jax'in kaşları aramızda bir ileri bir geri bakarken kalktı.

Cobra'nın ilk kez bana doğrudan hitap ettiğini fark ettim. Çok önemsiz bir şeydi ama nedense önemli olduğunu hissettim.

Ağır bir iç çekişle dikkatimi muhteşem ve kafa karıştırıcı alfadan uzaklaştırdım ve bir hizmetlinin önüme koyduğu bir fincan sıcak kahveyi içtim.

Dilimi lezzetli bir şekilde ısıttı.

"Neden bu kadar kısasın? Fiziksel olarak bu kadar acınası bir şekil değiştiren görmemiştim." Ascher sanki tüm varlığım bir şakaymış gibi bana güldü.

Belli ki, "Sadie'yi öğle yemeğinde sorguya çekmek ve onu küçük orospumuz yapmaya çalışmak" için hazırlanıyordu.

Dördüncü ekmeğimden başımı kaldırdım ve üçüne de ters ters baktım. Bu kadar yakından kırmızı göz rengimin son derece sinir bozucu olduğu söylenmişti.

Küfürlerine duyduğum öfke içimi yaktı ve onlara bir çocuk gibi bağırmak istedim.

Tüm hayatım boyunca Dick'le uğraşmışım. Sefil varlığımda zorbalara yer kalmamıştı.

Yeni hayat sloganım: Bana zorbalık eden herkes dayak yiyecekti. Zor.

Sesimi alçak tutmak için kendimi zorladım. Yüksek sesle konuştuğumda, cızırtılı, bozuk sesi dayanılmazdı.

"Benim adım Sadie. İki gün önce pek de ideal olmayan koşullarda yaşıyordum ama lüks içinde yaşamamış olmam yuvarlanıp kaltak rolü oynayacağım anlamına gelmiyor. Hepiniz büyük, kötü alfalarsınız. Tebrikler size. Sikimin olmaması, bana bok gibi davranırsanız boğazınızı kesme olasılığımın daha az olduğu anlamına gelmiyor. Ayakta işlemeyi de öğrenebilirim, sikikler."

Öfkeyle dolup taşarken kahvemi ellerimle kavradım. Kahveyi odanın öbür ucuna fırlatmamak ve onlara bir deli gibi bağırmamak için tüm irademi kullandım.

Uyuşmayı özledim. Tüm duygularımı uzakta tutuyordu.

Ascher bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve ben hemen sözünü kestim.

"Beni sorgulamaya çalışmayı bırakın. Ben Fae kraliçesi için çalışan bir casus değilim ve sizin beni burada istediğinizden daha fazla burada olmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Jax bana sanki az önce ayakta işlemekle ilgili saçma sapan şeyler bağırarak yaralı bir kız değil de küçük sevimli bir kedi yavrusuyum gibi gülümsedi.

Bir parçam kendi ifadelerim karşısında ürperdi.

"Senin acıklı hikayen kimsenin umurunda değil." Kobra gözlerini devirdi ve kolunu Jax'in sandalyesinin arkasına astı.

Mücevherli parmakları Jax'in iri pazusunu okşayarak büyük alfanın üzerinde hak iddia etti.

Jax bir kez daha, muhteşem alfanın doğrudan bana hitap etmesine

şşırmış gibi aramıza baktı.

Gözlerimi devirdim ve Cobra'ya çocuksu bir yüz ifadesi takındım.

Ruhsuz gözleriyle bana öylece baktı. Kobra ya zalim doğmuştu ya da *çok* kötü yaralanmıştı.

"Senden hiç umursamanı istemedim." Biraz daha kahve içtim ve içimde kaynakayan öfkeyi yatıştırdı.

Kahve çok lezzetliydi ve biraz inledim. Aynı anda hem bu kadar acı hem de bu kadar zengin bir şey içmemiştim.

İlahi bir şeydi.

Birdenbire üç alfa da öne doğru eğildi.

Üç çift göz parlıyordu. İkisinin gözbebekleri şişmiş, birininki ise yılan gözlüydü.

Şokla başladım.

Kobra'nın gözleri yarık göz bebeklerine dönüşmüştü. Onun bir yılan, Ascher'in da bir tür boynuzlu koç yarattığı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Jax'in gri gözleri neredeyse beyaz parlıyordu ve alfa formunun ne olduğunu merak ettim. Cüssesine bakılırsa, büyük ve tehditkâr bir şeydi.

Gözlerindeki ani değişime neyin sebep olduğunu anlayamadan odanın içinde tehditlere baktım.

Vücudumun her yeri ağrıyordu ve halsizdim çünkü uyuşukluğu gidermek için en az bir buçuk güne ihtiyacım vardı.

Üç adama dönüp baktım, hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyorlardı.

Hayal mi etmişim?

"Fae kraliçesi için çalışan bir casus olmadığına inanmakta zorlanıyorum. Alfa'ları kandırmak ve tuzağa düşürmek için büyülerini kullandığı biliniyor." Ascher bifteğini vahşice kesti.

Öfke göğsümde kabardı ve onu zorla yutmak zorunda kaldım.

Kraliçe, savaş ya da diğer şekil değiştirenler umurumda bile değildi.

Ben alçakgönüllü bir hizmetçiydim.

Bir hizmetkâr olarak bana diyarda sıfır hak verdiler, ama sonra beni bir geçide bıraktılar ve onlar için savaşmamı mı beklediler? İğrençlerdi.

Nefretimin yüzüme yansımaya izin verdim. "Fae kraliçesinden ve şekil değiştirenlerden eşit derecede nefret ediyorum. Neden taraf tutayım ki?"

Ascher bana inanmamış gibi başını salladı ama başka bir şey söylemedi. Aslında saatlerce kimse tek kelime etmedi.

Mutluluktu.

Neyse ki günün geri kalanı yorgunluğun bulanıklığı içinde hızla geçti. Sabahki antrenman bütün bir hafta gibi gelmişti.

Öğleden sonra bir sınıfta betalarla birlikte savaş stratejileri öğrenerek geçirildi.

Odanın ön tarafında oturan yaşlı bir teyze savaş taktikleri hakkında durmadan konuşuyordu.

Görünüşe göre, savaş fae'leri hayvanların mutasyona uğramış formlarını alıyorlardı. Güçlüydüler, ancak aşırı büyük boyutları onları şekil değiştiren ormanında engelliyordu ve en iyi taktikleri gruplar halinde savaşmaktı.

Alfalar onlarla savaşmak için kullanıldı.

Teyzem, birçok fae yaratığının sadece mermi ve bıçaklarla delinmesi zor doğal zırhları olduğunu açıkladı. Betaların savaşmak için kullandığı şey buydu.

Canavarlarla savaşmak için canavarlara ihtiyacınız vardı. İşte alfalar burada devreye giriyordu.

Neyse ki teyze, Fae aleminin genellikle portaldan tek seferde sadece bir yaratık gönderdiğini söylemişti. Savaşın son otuz yılında sadece birkaç kez daha fazlasını göndermişler.

Kimse Fae kraliçesinin neden bir kerede bir ton göndermediğini ya da neden bir ateşkesten söz edilmediğini bilmiyordu.

Tüm savaş gizemle örtülüydü.

Yine de savaş düzenlerine odaklanamıyordum. Dikkatimin çoğunu, eğitim sırasında bana küçük kız diyen gür sakallı beta tüketmişti.

Sakallı beta üç saat boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Odanın diğer tarafına her baktığımda bana bakıyordu.

Nefret ondan somut dalgalar halinde yayılıyordu ve bana zarar vermek istediğine dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Sadece o değildi.

On iki beta kadının hepsi bana küçümseyerek bakıyordu.

Jax yanındaki sandalyeyi çekip bana oturmamı söylediğinde, ilk kadın bana ters ters baktı.

Ascher bana bir kalem verip "Bunu geri versen iyi olur" dediğinde odadaki her kadın ters ters bakmıştı.

Kobra alay ederek defterimi unuttuğum için zavallı olduğumu söylediğinde, odadaki herkes bana bakakalmıştı.

Hem erkekler hem de kadınlar.

Kafam karışmıştı çünkü erkekler bana hiç iyi davranmıyorlardı. Şekil değiştirenlerin hiçbir anlamı yoktu.

Ders sonunda bittiğinde, dedikodu yapan bir grup beta kadının arkasında sıkışıp kaldım. Benden en az bir karış uzunlardı ve gizlice geçmeye çalıştığını fark etmediler bile.

Onları itip geçebilirdim ama kendimi koruma güdüm devreye girdi ve bir açıklık olmasını bekledim.

"Kobra'nın onunla konuştuğunu gördün mü? Kadınlarla hiç konuşmaz, hem de hiç." Beta kadın sanki bir vahşet işlemişim gibi kaşlarını çatı.

Tabii ki, soğuk piç kadınlarla konuşmayı reddedecekti. Pislik bir tipe benziyordu.

Başka bir kadın özlemle dramatik bir şekilde iç çekti. "O alfanın bana yapmasına izin vereceğim şeyler. O kelimenin tam anlamıyla mükemmel, soluk bir tanrı gibi. Ama yeni alfaya gitmesine imkân yok. O acınası ve zayıf biri. Herkes onun gücü sevdiğini bilir."

"O kadar küçük olmasına rağmen bugün oldukça iyi dövüştü," dedi diğer beta. Alaycı bir sesle yutkundum. Uyuşukken inanılmaz dövüştürdüm.

Ayrıca, Cobra o güne kadar gördüğüm en muhteşem adamken, aynı zamanda en korkunç olanıydı.

Nefret ondan hissedilir dalgalar halinde yayılıyordu ve derim beta eklemlerinin beni dövdüğü hayali acıyla sızlıyordu.

İçgüdülerim bana yumruk atarsa iyileşemeyeceğimi söylüyordu.

Cobra'da romantik ya da bayıltıcı hiçbir şey yoktu. O bir yırtıcıydı ve öyle muamele görmeliydi.

Kadınlarla konuşmama konusundaki tuhaf kuralını yüzde 100 çiğnedi çünkü beni dövmek istiyordu.

Diğer beta dramatik bir şekilde, "Her neyse, o hala küçük. Cobra çok güzel ama Ascher da çok seksi. Ben onun dövmelerini ve boynuzlarını tercih ederim. Ayrıca söylentilere göre her yerinde dövme varmış, *her yerinde*. Ayrıca paralı olduğunu ve Cobra'nın aksine kadınları sevdiğini duydum."

Bütün kadınlar çok komikmiş gibi güldü. Ben şakayı anlamadım.

"Boynuzları kim sevmez ki? Adam tam bir canavar. Yine de Cobra'nın ne kadar muhteşem olduğunu hala unutamıyorum."

Sonunda betalar yana döndü ve yanlarından geçebildim.

Koridorda aceleyle ilerleyerek daha fazla dedikoducuya rastlamadan alfa yemek odasına ulaştım.

O gece, alfalarla akşam yemeği sessiz bir olaydı.

Jax yemek yerken bir rapor yazdı. Kobra bana ters ters baktı ve Ascher birkaç saniyede bir bana bir şey söylemek ister gibi baktı ama sonra vazgeçti.

Dört bifteği ve küçük bir patates dağını mideye indirirken üç adamı inceliyor, betalardan hiçbirinin neden Jax'ten bahsetmediğini anlayamıyordum.

Jax de diğer iki adam kadar yakışıklıydı ve dağ gibi kasları fiziksel olarak etkileyiciydi.

Elbette, Cobra muhteşemdi ve Ascher boynuzları ve dövmeleleriyle kışkırtıcıydı, ama Jax yakışıklı ve en güçlü olanıydı.

Ayrıca, Ascher'in aletinin dövmele olduğu konusunda yanılmış olmalılar. Bu çok acıtmış olmalı, değil mi?

Başımı sallayarak alfalara salyalarımı akıtmayı bırakmaya çalıştım ve bunun yerine yemeğimi yemeye odaklandım.

Yemekten sonra küçük odama geri döndüm ve odamı inceledim. Kapımın kolayca kırılabilircek zayıf bir kilidi vardı.

Soğuk, sert zemine oturdum ve kapıma yaslandım, akşam yemeğinde oyma istasyonundan aşırđđđđđ bıçağı kavradım.

Biri kapımı açmaya çalışsa, bunu hemen hissederdim.

Uykum ağır değildi.

Sıcak yatağıma özlemle bakarken, bir yanım aşırı tepki verdiğimi düşündü.

Yine de kendimi sıcaklığa bırakmadım.

İçgüdülerimi görmezden geldiğim için yirmi yıl hayatta kalamamıştım. Sert zemin tanıdık bir yataktı ve saniyeler içinde uykuya daldım.

SADIE

CANAVARLAR HER YERDE

Sırtıma sert bir şey çarptı. Anında uyandım.

Dick'in bana eziyet etmek için en sevdiği zaman gecenin bir yarısı olmuştu ve vücudum buna göre ayarlanmıştı.

Zar zor uyuyordum ve her ses beni uyandırıyordu.

Şimdi yatak odasının kapısı yavaşça itilerek açıldı ve sırtımı ısırdı.

Nefesimi sakinleştirdim ve geriye doğru ilerledim. Uyuşma mevcut değildi çünkü yeniden şarj oluyordu.

Panik ellerimi titretti.

Ay ışığı odanın etrafına gölgeler düşürdü.

Büyük kasap bıçağını sessizce yerden aldım. Dün gece korunmak için yemekhaneden çalmıştım.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı ve yolundan çekildim.

Sessizce ayağa kalktım ve parmak uçlarımda geriye doğru yürüdüm.

Kasap bıçağı elimde titriyordu ve ben de damarlarımda uyuşma varmış gibi davranıyordum.

Bunun yerine, saf dehşet avuçlarımı terletti.

Uyuşukluk bana tamamen hareketsiz kalmamı ve sürpriz unsurunu kendi avantajıma kullanmamı söylledi.

Uyuşmamış beynim bana manyak gibi çılgılık atmamı ve canımı kurtarmak için kaçmamı söylüyordu.

Derin nefes alarak sakin benliğimi yönlendirmeye çalıştım.

Ne yazık ki, ne kadar konsantre olursam olayım, sükûnet bir türlü gelmiyordu.

Birden kapı çarparak açıldı ve yanık duman kokusu duyularımı boğdu.

Büyük bir figür odaya daldı ve yüzüme bir yumruk indirdi. Burnum patladı ve acı kafatasıma saplandı.

Gözlerimde ışıklar parladı.

Dehşetin ortasında, kızgınlık sıcak ve ağır bir şekilde alevlendi.

Vücudum zaten korkunç bir şekilde yara bere içindeydi ve bu gidişle doğal olarak küçük olan burnum yamuk yumuk olacaktı. Evren hiçbir şeye sahip olmama izin veremez miydi?

Yumrukla karşılık veremedem saldırgan beni yere düşürdü.

Çok daha büyük olan ağırlık ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı.

Be

n. Devasa gövdesiyle beni yere yapıştırdı.

Şoktan gözlerim sulanmıştı, sağ yumruğumu tekrar tekrar yumruklarına indirdim.

Böbrek.

Parmak eklemlerimi etine tekrar tekrar vurdum.

Yumruklarını geriye doğru kaldırdılar ve ay ışığı gür sakalları ile zalim gözlerini aydınlattı.

Bana dik dik bakan betaydı.

"Neden?" Sert sesim sessiz odada çok yüksek çıkmıştı. Cevap vermek yerine yumruğunu burnuma indirdi.

Zaten kırık olan burnuma vurmasının acısı çok büyüktü ve acı içinde çığlık attım.

Parçalanmış sesim zar zor duyuluyordu.

Büyürken o kadar çok çığlık atmıştım ki ses kutumu parçalamıştım.

Artık çığlık atmak imkânsızdı.

Acının sisi azaldığında, öfke acıyla karıştı.

Beta bana yaklaştıkça iğrenç sakalları çenemde titriyordu. Sıcak tükürükler yüzüme sıçradı.

"Senin zavallı bir hizmetçi olduğunu biliyorum. Dick'in bir arkadaşıyım ve seni tanıdım. Sen bir savaş kampına ait değilsin. Sen alfa değilsin. Sen küçük bir kaltaksın ve bunu kanıtlayacağım. Ve herkes senin ne kadar zayıf ve zavallı olduğunu öğrendiğinde, sana tecavüz ettiğim için bana teşekkür edecekler. Bir kadın alfa olamaz." Saf bir keyifle gülümsedi.

Sözleri karşısında midem bulandı.

Vücudumu soğuk bir ter kapladı ve betanın ağır bedeninin benimkine nerede baskı yaptığının aşırı farkına vardım.

Dick'in adını duymak bile beni dehşete düşürdü.

Saldırgan kalçalarını sinsice ileri doğru itti ve boğazımın arkasında safra tadı aldım. Bir an için panik beni ele geçirdi ve hareket edemedim.

Vücudumdaki her kas dondu.

"Böyle mi, küçük hizmetçi kaltak?" Eliyle acımasızca göğsümü mıncıkladı.

Panik beni güçsüzleştirirken oda etrafımda dönmeye başladı. Bayılmadan ya da dehşetin derinliklerine gömülmeden önce kendime sürpriz unsurunu kullanmam gerektiğini hatırlattım.

Sol elimi eşofmanımın içine sokmamın bir nedeni vardı.

Uyuşuk ne yapardı?

Her nasılsa, sol elimi silahı sakladığım cebimden çıkaracak gücü buldum.

Kasap bıçağını yüzüne sapladım. Derinden.

Yanak yanağa, bıçak yüzünü yardı. Sıcak kan iğrenç bir şelale halinde üzerime aktı.

Ağzından kopmuş bir dil düştü ve bir gıcırtyla başımın yanında yere düştü.

"Kimseye bir bok anlatmayacaksın," diye fısıldadım. Sesim, betanın ağzından gelen öğürme sesleri tarafından bastırıldı. Ay ışığı tehditkâr gölgeler oluşturunuyordu.

Ben kana boğulurken oda dönüyordu.

Saldırgan üzerimden sıyrıldı ve parçalanmış yüzünü tuttu.

Eğer uyuşmuş olsaydım, ayağa kalkar ve sakince üzerimi temizlerdim.

Uyuşmanın tam tersiydim.

Dehşet, korku ve şok içimi ateş gibi yaktı.

Kan anıları tetikledi ve aniden, bu bir betanın kanı değildi. Kendi kanımdı.

Bir kez daha geçmişte boğuldum.

Dick gecenin bir yarısı tepemde dikiliyordu. Yere uzandım ve kendimi korumak için tek battaniyemi yukarı çekmeye çalıştım. Yalvardım, ağladım, beni bağışlaması için yalvardım.

"İçkilerimi dökebileceğini ve müşterilerimin arkasından konuşabileceğini mi sanıyorsun?

Seni nankör fahişe. Ben olmasaydım ölmüş olacaktın," dedi Dick.

"Önce beni elledi. Ben de ona bana dokunmamasını söyledim." Daha sekiz yaşındaydım. Bardaki Sally bana erkeklerin bana dokunması için çok küçük olduğumu söylemişti. Beni uyarmasına gerek yoktu.

Erkeklerin hepsi iri yarı ve korkutucuydu. Yumruklarını kullanırlar ve kendilerinden daha zayıf olanlara zarar verirlerdi. Dick bana bunu göstermişti.

"Yaptığın şey bana saygısızlıktı," diye hırladı Dick ve kemerini çıkarırken bir törpü sesi duyuldu. Ağır donanım tehditkâr bir şekilde tıkırdadı.

Sırtıma inen kemerin ilk darbesi şaşkınlıkla bağırmama neden oldu.

Onuncu vuruşta acı içinde çığlık atıyordum. Dick beni yere sabitlemek için beta gücünü kullandı. Rutubetli sol eli beni boynumdan yüzüüstü yatırdı. Dick'in sağ eli kemeri acımasızca kullanıyordu.

On beşinci vuruşta, kanımın kokusu duyularımı bastırdı. Her yer kan içindeydi. Bu beni ilk dövüşü değildi.

"Sadie, kendine gel!" Zed çığlık attı ve omzumu salladı. İnce yüzü ve siyah saçları görüş alanımı doldurdu.

Korkunç anıları göz kırparak uzaklaştırırken, Dick'in beni dövmediğini rahatlayarak hatırladım.

Ondan kurtulmuştum.

Ne yazık ki, az önce bir adamın dilini ağzından kestiğimi ve kanının yüzüme sıçradığını da hatırladım.

Etrafıma bakındım. Beta saldırganım gitmişti ama kanı hâlâ yeri kaplıyordu.

Kobra duvara yaslandı ve soğuk bir ifadeyle bana baktı. Döndü ve odadan dışarı çıktı.

Ellerimi ve yeri kaplayan kana baktım.

Bir panik a t a k sırasında başka bir panik atak geçirmek mümkün müydü?

Çünkü bir tanesinin ortasındaydım.

Göğsüm sıkıştı ve ciğerlerime hava çekemedim. Tokat. Bir el yüzüme çarptı ve yana doğru savruldu.

"Ne oluyor lan?" Saldırgana ters ters bakarken boğucu dehşetin yerini öfke almıştı.

Ascher'in kare şeklindeki çenesi titrerken, karmakarışık altın sarısı saçlarını ve kıvrık siyah boynuzlarını Zed'in yanına eğdi. Kehribar rengi gözleri panikle açılmıştı ve omuzlarımı zorla ileri geri salladı.

"Ona vurma." Ascher'ı benden uzaklaştırırken Jax'in sıcak kestane kokusu yerini kış çamına bıraktı.

Bu kadar çok insanın bana bağırmasıyla ne yapacağımı şaşırmış bir halde, düzensiz nefesimi sakinleştirmeye odaklanmaya çalıştım.

Bu işe yaramadı, bu yüzden üstümdeki yakışıklı yüze odaklandım. Jax sıcak gri gözlerindeki endişeyle bana bakıyordu.

Belki benden çok daha iri olduğu içindi, belki de yemyeşil ağzının kaşlarını çatması ve gözlerinin hüçün saçmasıydı.

O koca adam beni küçük bir kız çocuğu gibi hıçkırır hıçkırır ağlattı.

Bir an için kollarımı ona doladığımı ve beni dünyadan korumasına izin verdiğimi hayal ettim.

Gözlerimi kapattım ve başımı sert zemine çarptım.

Küçük bir sarsıntı beynimdeki deliliği temizledi.

Kimse beni kurtarmayacaktı.

"Ne oldu, küçük alfa?" Jax sanki gözyaşlarına boğulacak küçük bir kızmışım gibi yumuşak bir sesle sordu.

Haksız değildi, ama bunu gösterirsem lanetlenirim.

Sesim çığlık atmaya çalışmaktan pürüzlüydü ve işe yaraması için birkaç kez öksürmem gerekti. Cızırtılı ses sessiz odada çok yüksekti.

"Beta odama girdi, burnuma iki kez yumruk attı ve bana tecavüz edeceğini söyledi çünkü ben... bir yabancıydım. Bütün sınıf bana ters ters baktı, ben de akşam yemeğinde oyma istasyonundan bir kasap bıçağı çaldım. Beni yere yatırıp taciz ederken bıçağı yüzüne sapladım. Yüzünün ortasına."

Eski anılarda kaybolmak istemediğim için hızlıca konuştum.

Bana saldırmasının gerçek nedeni beynimi bir dağ gibi yaktı.

Dick'ten kaçmış olabilirdim ama dişi bir alfa olduğum sürece, şekil değıştirenler âleminde asla güvende olmayacaktım.

Ağrıyan bedenimi oturur pozisyona iterek parmağımı hafifçe ezilmiş burnumun üzerinde gezdirdim. Neredeyse yüzümden sarkıyordu, çok şirindi.

Zed kekeledi. Sanki alfaların bana yalancı deyip saldırmasından korkuyormuş gibi hızlı konuştu. "Kapının kilidi kırılmış ve bıçak da mutfaktan alınmış. Odaları üç kat ötede. Buraya hiç gelmemeliydi."

Yüzüm zonkladı ve kendimi toparlarken tökezledim.

Jax bana elini uzattı ama görmezden geldim.

Alfalar son derece büyüktü ve küçük odamdaki tüm alanı kapladılar. Midem bulantıyla kasıldı.

Jax, "Bu asla olmamalıydı," dedi ve derin bir hayvan gürültüsü alanı doldurdu.

Sesin Jax'ten geldiğini anlamam bir anımı aldı. Kelimenin tam anlamıyla vahşi bir hayvan gibi hırıliyordu.

Savaş ya da kaç içgüdülerim bana hayatım için kaçmam gerektiğini söyledi. Çekingen bir şekilde kapıya yaklaştım.

"Bu odadan çıkma!" Ascher bağırdı ve ben sıçradım.

Doğal olarak kapıyı açtım ve koridora koştum. İki öfkeli alfanın elinde kendi isteğimle ölecek değildim.

Onları dövüşürken görmüştüm. İkisine karşı hiç şansım yoktu.

"Bu ne cüret!" diye fısıldadı Kobra kanlı adamın kulağına.

Karanlık maun koridorda Kobra bir cesedi saçlarından tutarak havaya kaldırdı.

Tavandaki şamdanlar loş gölgeler oluşturunuyordu ve Cobra'nın elindeki kişinin yüzünün yarısı yoktu. Her iki kolu ve bacağı da kırılmıştı ve sakalı ezilmişti.

Midem bulandı. Betanın yüzünü yarmıştım.

O benim saldırganımdı. Daha sonra alfalar onu dövmüş olmalı çünkü zar zor hayatta görünüyordu.

Yere eğilerek midemdekileri parlak ahşap zemine kustum.

Kobra bana baktı ama bir şey söylemedi.

Kanlı parmak eklemleriyle saldırganımı saçlarından tutup kaldırdı.

Parçalanmış saldırganım kara gözlerini kısarak bana baktı ve bir an için göğsümü tırmalayan elinin anısı duyularıma saldırdı.

Odamın kapısı çarparak açıldı. Jax, Ascher ve Zed karanlık koridorda bize katıldılar.

Neyse ki kimse önümdeki kustumuk yığını hakkında bir şey söylemedi.

Jax hâlâ vahşi bir hayvan gibi hırıliyordu ve ben Ascher'ın kafasına odaklanmıştım. Kıvrık oniks boynuzları her zamankinden daha büyük ve düz görünüyordu, sanki kafasında büyümüşlerdi.

Bu iyiye işaret olamaz.

"Ona tecavüz edecekti. Bunun için onu cezalandıramazsınız." Zed'in siyah saçları her yöne doğru uzanıyordu ve üzerinde pijamaları vardı.

Boş şekil değiştiren, üç alfanın yanında dururken yıpranmış ve kendini aşmış görünüyordu. Her biri bir kafa uzunluğundaydı ve ondan en az yüz kilo daha kaslıydılar.

"Tecavüz mü?" Kobra Jax'e baktı, o da başıyla onayladı.

Kobra aniden saldırganın kafasını iki eliyle kavradı ve yana yatırdı.

Tek hamlede betanın boynunu kırarken korkunç bir çatırtı duyuldu. Kobra cesedi bir çöpmüş gibi yere bıraktı ve bir gümbürtüyle yere düştü.

Zed şiddetin üzerine atladı.

İçgüdüsel olarak Zed'in önünde yer değiştirdim. Eğer alfalar şiddete başvuracaksa, tek arkadaşıma zarar vermelerine izin vermeyecektim.

"Koş." Gözlerim önümdeki üç alfada kalırken Zed'i arkamdan ittim.

Sıcak bir el omzuma hafifçe bastırdı ve Zed yanımda öne çıktı. "Seni bırakmayacağım."

İçimi garip bir his kapladı.

Daha önce kimse benim için ayağa kalkmamıştı, bırakın bir null shifter'ı, vahşi alfalara karşı bile.

İnce koruyucuma baktım ve minnettarlık içimi ısıttı. Zed'le yeni tanışmış olmama rağmen, sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuş gibiydim.

"Ona dokunma," diye havladı Ascher, dehşet içinde tekrar sıçrayan Zed'e.

Bir alfanın havlaması ikna edici oldu ve Zed hemen elini omzumdan çekti.

"Ona bağırma!" Ben bağırdım.

Ascher benimle alay etti ama başka bir şey söylemedi.

Onu kendi boynuzuyla bıçaklamayı hayal ettim.

"Şimdi sakinleşin. Herkes geri çekilsin." Jax etkilenmemiş gibi davrandı ama göğsü hâlâ gümbürdüyordu. Beta'nın cesedine sanki onu tekrar öldürmek istiyormuş gibi baktı ve "Bu gece size asla saldırmamalıydı. Bu bizim hatamızdı."

Örgüleri iri pazularının etrafından sarkıyor ve uzun altın zincirlerden bazıları beline kadar sarkıyordu. Elini hayal kırıklığıyla örgülerinin arasında gezdirirken çınıyorlardı.

"İyi misin?" Jax beni tutacakmış gibi bana doğru adım attı.

Bir kol boyu ötede durdu ve bana baktı.

Yakışıklı yüzüne bakarak otomatik olarak başımı salladım.

Altın takılarını hayranlıkla seyrederken kendimden geçtiğim için yanaklarımda sıcaklık hissettim.

Başımı sandığımdan daha sert çarpmış olmalıyım. "Ben iyiyim." İyi bir yalancıydım.

Teknik olarak, Dick yüzünden TSSB yaşıyordum. Bir şekil değiştiren diyarındaki ilk dişi alfabaydım ve bir beta beni tecavüz etmekle tehdit etmişti.

Bir insan ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydim.

"Ben yatağıma döneyim. İlginiz için teşekkürler..." Sustum ve yerdeki ölü betayı işaret ettim.

"İyi geceler Zed," dedim ve yatağıma doğru yöneldim. Ancak, yatak odamın kapısından geçmek yerine, soğuk hava ve soğuk kaslardan oluşan tuğla bir duvara doğru yürüdüm.

Kobra bana baktı ve odamın girişini kapattı. "Beni dövecek misin?"

Ona dişlerimi gösterdim.

Kobra'yı eğitim sırasında dövüşürken

izlemiştim. Acımasız bir canavardı.

Soğuk ayazın ısıricı kokusu daha da yoğunlaştı ve Kobra'nın yakınlığında burnum yandı.

Göğsünden birkaç santim ötede, küçük elmas ve zümrütlerin de solgun kollarının etrafındaki deri şeritlerine gömülü olduğunu görebiliyordum. Mücevherler o kadar parıldıyordu ki hareket ediyor gibiydiler.

"Kobra'nın söylemek istediği, alfa odasında uyuyacağınız. Yalnız kalmanın senin için güvenli olmadığı açık," dedi Jax yumuşak bir sesle.

Kobra'ya soru sorarcasına baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Söylemek istediği şey bu değilmiş gibi geliyordu.

Kobra keskin elmacık kemikleri ve zümrüt gözleri görüş alanımı doldurana kadar öne eğildi. Bu kadar acımasız birinin bu kadar çarpıcı olması talihsizlikti.

"Neden dilini kestini?" diye sordu ve nefesi kulağıma ılık ılık değdi.

"Çünkü bok kusuyordu." Bir mide bulantısı nöbeti daha midemi çalkaladı ve safrayı yuttum.

Sahte bir umursamazlıkla omuzlarımı silkerek topuklarımın üzerinde döndüm ve Jax'e gülümsedim. "Yeni odama giden yolu göster."

Ascher koridorda sinsice ilerledi.

Beni onlarla yaşamaya davet ettiği için Jax'e mi kızgındı yoksa saldırıya uğrayıp Jax'i bu duruma soktuğum için bana mı kızgındı anlayamadım. Her iki durumda da, tam bir drama kraliçesiydi.

"Aslında, bekle. Odamı toplamama yardım etmemi ister misin?" Soru sorarcasına Zed'e döndüm.

"Hayır, lütfen git uyu. Ben her şeyi ayarlayacağım." Zed başını salladı ve rahatlayarak bana gülümsedi. Null shifter'ın benden memnun olduğu belliydi.

odama geri dönmeyecektim.

Yüzümü buruşturarak Jax'e "Gidelim ev arkadaşım," dedim. Sanki ölü bir betanın kanına bulanmış bir omega kızımıymışım gibi kocaman ön kolunu uzattı.

Çekingen bir şekilde elimi ön koluna koydum. O kadar iriydi ki başıma yakındı.

"Bir doktora görünmen gerekiyor mu?" Jax sordu.

"Hayır." Kırık sesim sessiz salonda çok yüksek yankılandı.

Kobra yanımdan kabaca geçti ama kulağıma fısıldamak için eğildi, "Ben zayıfları dövmem."

Tüylerim diken diken oldu.

Cobra'nın söylediklerini algılamam uzun bir saniye sürdü ve sonra ima aklıma geldi: az önceki soruma cevap veriyordu.

Göbeğim sıkıştı ve kalın bir şekilde yutkundum.

Lanet bir nedenden ötürü, Cobra'nın beni dövmekle ilgili fısıldaması nefesimi daraltıyor ve avuçlarımı terletiyordu.

Açıkçası, akıl sağlığı *hala* benim gücüm değildi.

"Seni güvende tutacağız." Yumuşak bir hırıltı Jax'in göğsünde rahatlatıcı bir şekilde titreşti.

Kobra bizden uzaklaşırken kolumu onun koluna sıkıştırmaya devam ettim.

Ascher ve Cobra'nın bana saldırma ihtimallerinin beni koruma ihtimallerinden daha yüksek olduğunu belirtmemeye karar verdim.

Kobra'nın betanın boynunu kırışının görüntüsü gözlerimin önünden geçti. *Belki beni korurlar?*

Derin bir iç çektim. Güvenebileceğim tek kişi kendimdi. Ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Jax beni üzerinde "alfa" anlamına gelen tahta bir *A harfi* bulunan kapıdan geçirdi. Uykulu bir şekilde yeni yatağıma doğru yürürken ve üzerine yığılırken hiçbir şey fark etmedim.

COBRA

ESPIYONAJ

BİR SAAT ÖNCE.

Sonsuz siyah girdap beni boğmakla tehdit ediyordu.

Eğitim kompleksinde geçirdiğim son altı yıl boyunca, üçüncü geçidi kontrol altına almak için bir alfa olarak savaşırken, karanlığımı kırık zihnimin derinliklerinde saklamayı başarmıştım.

Jax ile birlikte yaşamak, eğitim almak ve savaşmak beni yavaş yavaş eritti.

İri adamın sakin varlığı bana şeytanlarımla savaşmak için ihtiyacım olan gücü vermişti. Onun etrafında, kararmış bilincimi parça parça yeniden inşa etmiştim.

Şimdi tüm çabalarım etrafımda parçalanıyordu.

O *olaydan* beri hiçbir kadına takıntılı olmamıştım. Beni iğrendiriyor ve tiksindiriyorlardı; yeni beyaz saçlı kız da farklı değildi.

Badem şeklindeki gözleri, kalın kirpikleri ve aşırı büyük dudakları mükemmel bir kılık değiştirmeydi.

En zehirli engerekler en güzel olanlarıydı.

Dişleri etinize batana ve zehirleri kalbinizi durdurana kadar tehditleri neredeyse tanınmaz haldeydi.

Bir daha asla aptal olmayacağım.

Ortak alfa odamızdaki yatağında otururken, ertesi gün için bir antrenman planı hazırlamaya odaklandım. Jax ve ben dönüşümlü olarak antrenman programlarını hazırlıyorduk.

Kalemim kağıda çok sert bastırdığım için büyük mürekkep lekeleri bıraktı.

İçgüdülerim bana bağırdı.

Karnımdaki çukur, rahatsız edici bir şekilde kramp yapan kurşun bir ağırlıktı.

Kız doğal değildi ve sırlarla doluydu ve iliklerime kadar bir şeyler sakladığını biliyordum.

Eğitim sırasında kendi savaşlarıma neredeyse hiç odaklanmamıştım. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük şekil değiştiren tarafından dikkatim dağıtılmıştı.

O kadar kısaydı ki gülünçtü. Kafası göğsüme ancak ulaşıyordu.

Sadece kısa boylu olmakla kalmıyordu, kolları bacakları da o kadar cılızdı ki ısıricı soğukta çoktan ölmemiş olması şaşırtıcıydı.

Bu zavallı kızın bir alfa olmasına imkân yoktu.

Onunla ilk tanıştığımda, ilk savaşta öleceğini düşünerek onu tamamen göz ardı etmişim.

Şimdi o kadar emin değildim.

Doğal olmayan kırmızı gözleri beni uyarmalıydı. Daha önce hiç kimsenin gözbebeklerinin etrafında zengin bir yakut görmemişim ve pek çok farklı yaratık görmüştüm.

Beta'larla savaşırken gözlerinin keskinliğinin hakkını vermişti.

Küçük bedeni darbelerle defalarca dövülmüş, yüzünden kan damlamıştı ve tüm bunlara gözünü kırpmadan katlanmıştı.

O kadar saat savaştıktan sonra, diğerleri bu kadar zorluk karşısında yıkılırdı.

Yıkılmamıştı; bir canavar gibi savaşmıştı.

Hiç bu kadar küçük, bu kadar zayıf ve ürkmeyen bir şekil değiştiren görmemişim.

Yanağı kesilmiş ve ayağı kırılmış olmasına rağmen, fiziksel acıdan hiç etkilenmemiş gibi dimdik duruyordu.

Tüm diyarlarda böyle bir dayağı gözünü kırpmadan atabilecek yalnızca birkaç kişi vardı.

Hepsi eğitilmiş katillerdi. Ve onlar anılarıma musallat olan iblislerdi.

Kız dövüş partnerlerine sırtarak karşılık verdi, sanki kendisini daha sert dövmelerini istiyordu, sanki şiddet için yaşıyordu.

Kalemim kağıdıma saplandı ve onu kalçama çarpma dürtüsüyle savaştım.

Derimdeki zümrütler ve elmaslar kaşınıyordu, sanki içimdeki canavar yüzeye çıkmıştı ve serbest kalmak istiyordu. Bilinçaltımı dövüyor, bana bir şeyler haykırıyordu.

Jax'in vahşi gücü beni mest etti çünkü aldığı kadar sert veriyordu.

Onunla birlikte, ruhumun kırık parçası kanlı bir kavganın rahatlığında, şiddetin sonsuz huzurunda yıkanabilirdi.

Altında kıvranan kızı hayal ettiğimde parmak eklemlerim büküldü.
Be

n. Jax gibi alıp verebilen tanıdığım ilk kadındı. O yumrukların altında buruşmamıştı.

Acımasız darbeler aldı ve karşılık verdi.

Jax'i becermek içimdeki boşluğu yatıştıran bir kavgaydı. İçgüdülerim bana kızı becermenin de aynı olacağını söylüyordu.

Hayır.

O bir kadındı ve ben hepsinden nefret ederdim.

Tanrı'nın unuttuğu bir nedenden ötürü, bir daha asla bir kadınla konuşmayacağıma dair kendime verdiğim sözü bozmuştum.

Elli yılı aşkın süredir tuttuğum bir yemin.

Yemyeşil ağzından birkaç iğneleyici söz çıkması yetiyordu ve kendimi tutamayıp ona karşılık veriyordum. Onunla konuşmamak imkânsızdı.

Onu dizlerinin üzerine çöktürürken onunla alay etmek istedim.

Karanlık daha boğucu hale geldi. Hiçbir şey yapamıyordum, sadece beni diri diri yakan sonsuz boşlukta kendimi kaybediyordum.

Kıza kafayı takmayı bırakmalıyım.

"Bunu duyuyor musun?" Ascher süslü telefonundan başını kaldırmadan sordu.

Genç şekil değiştiren sadece bir yıl önce bir alfa olarak ortaya çıkmıştı. Bazen bir şekil değiştirenin bedeninin tam ölümsüz boyutuna ulaşması daha uzun sürerdi.

Ascher, boynuzlarının yirminci yaş gününde ortaya çıkması ve hemen irileşmesi bakımından benzersizdi. Onunla dövüştüğümüz ilk gün değişmiş formunda ustalaşmıştı.

Yine de gürültülü ve iğrençti ve dünya tarafından kırılmamıştı, kendini kanıtlamaya hevesliydi.

Buna karşılık Jax yüz yirmi yaşındaydı ve birçok portalda savaşmakla görevlendirilmişti.

Yüz yaşındaydım ama sefil hayatımın çoğunu fae aleminde geçirmiştım.

Şekil değiştirenler alemine sadece altı yıl önce kaçmışım. Aynı yıl, Jax ve ben bu portala atandık.

Ascher ile hiç sorun yaşamamıştık. Çok çalışkandı ve hayvanı da müthişti. Şimdi bile, siyah boynuzları kafasında büyük bir şekilde kıvrılıyor, görüldüğünden daha fazlası olduğunu sürekli hatırlatıyordu.

Yine de her zaman yaptığım gibi Ascher'in sorusunu duymazdan geldim. Onu takdir etsem de, bu onun maskaralıklarını hoş göreceğim anlamına gelmiyordu. Jax bunu halletti.

Sabrim yoktu.

Çoğu zaman tüm dikkatim kendimi bir arada tutmaya, zihnimi sağlam tutmaya odaklanmıştı.

Jax yerde sınav çekerken kayıtsızca homurdandı. Şişkin kasları terden parlıyordu ve bu iri kıyım şekil değiştirene hayran olmamak elde değildi.

O benim kayamdı.

Ayrıca onu kendimden daha iyi tanıyordum ve kız yüzünden onun da sarsıldığını söyleyebilirdim. Kız bilinmeyen biriydi ve resmen sır ve yalan kokuyordu.

O asla bir alfa olamazdı.

Oligarşi Zed'e hiçbir savaş deneyimi olmadığını söylemişti.

Cildi cezalandırıcı bir darbeye her çatladığında, daha sert karşılık verdi.

Sanki acı onu körüklüyordu. Bize yalan söylenmişti. Karanlık görüş alanıma girdi.

Hem Jax hem de ben genel olarak güvensizdik. Emirlerimizi aldık ve birliklerimizi yönettik, ancak ikimiz de büyük milliyetçiler değildik.

Sadık olduğum tek kişi Jax'ti.

Oligarşinin sırları vardı ve bitmek bilmeyen Fae savaşıyla ilgili bir şeyler ağzımızda doğru tadı bırakmıyordu.

Çok fazla güce sahip insanların siyasi entrikaları karşısında aptal durumuna düşmekten kurtulamamıştım.

Kızı bir şey için kullanıyorlardı ve ben bunu ondan çıkaracaktım. "Tam orada, tekrar. Bunu duydun mu?" Ascher oturduğu yerden kalktı ve telefonunu

Aşağı.

Kendini beğenmiş alfa stresli görünüyordu ve tüylerim diken diken oldu. Benim içgüdülerimin Ascher'inkilerle aynı anda bozulma ihtimali neydi?

"Bir şey hissettim, bir titreşim." Jax sınav çekmeyi bıraktı ve ayağa fırladı. "Üstümüzdeki katta."

Sessizce dinledim ve yere çarpan bir bedenin yankısını duydum. Sürekli savaş eğitimi aldığınızda, fiziksel çatışmanın nasıl bir ses olduğunu bilirsiniz.

İki kişi kavga ediyordu.

Bir anda zihnim parçaları birleştirdi.

"Kız üstümüzde." Konuşmamı daha yeni bitirmiştım ki üçümüz de kapıdan aceleyle çıktık.

Zed koridoru temizliyordu ve koştuğumuzu görünce bizi takip etti.

Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ve içgüdülerimi görmezden gelmemeliydim.

Bizi yok etmek için burada olmadığından emin olana kadar bir sorgu odasına kapatılması ve işkence görmesi gerekiyordu.

Odasına yaklaştıkça kan, acı ve korku kokuları daha da yoğunlaştı. İçimdeki karanlık kırıldı ve canavarımı serbest bırakmamak için tüm irademi kullandım.

Odayı gördüm ve her şey durdu.

Kulaklarımı bir ses doldurdu ve aniden boğuluyordum. Kız yerde yatıyordu, seğiriyordu.

Gözleri tamamen açıktı ve görmüyordu. Sağ elinde tuttuğu büyük bir kasap bıçağı vardı.

Cesedinin yanında, daha agresif betalardan biri olan Darren yerde diz çökmüş, kanlı yüzünü tutuyordu.

Şok içinde homurdandı.

Beni kıran onun kanlı yüzü değildi.

Beni karanlığın girdaplı uçurumuna sürükleyen, kızın görmeyen gözleri ve boş ifadesiydi, çatlak sesinden akan miyavlamalardı.

Burnu parçalanmış ve yüzü taze kanla kaplanmıştı.

Bir saldırının neye benzediğini biliyordum ve Darren'ın kızın odasında bulunma izni yoktu.

Hiç düşünmeden Darren'ı saçlarından yakaladım ve koridora sürükledim.

Yalvaran bir ifadeyle bana baktı ve öfkeyle kıza doğru işaret etti.

Bir bahane bulmak istedi.

Belli ki ona saldırmakta bir şekilde haklı olduğunu düşünüyordu.

Boşluk sonsuz bir mürekkep karanlığı ile kör edici kırmızı bir öfke arasında gidip geliyordu.

Haklı olduğunu düşünüyordu.

Tüm varlığım titriyordu ve böyle zamanlarda ruhumu çoktan kaybedip kaybetmediğimi merak ediyordum.

Onu benden almışlardı.

Sakince, her bir bacağını ve kolunu kırdım. Kara gözleri dehşetle doldu ve parçalanmış yüzünden yaşlar süzüldü.

Acımasızca, her molayı aldım ve üzerine ustalıkla baskı uyguladım.

Ben bileşik kırık üstüne bileşik kırık yaratırken ciğerlerinden ve biçimsiz ağzından tiz bir çığlık koptu.

Kıza odasında saldırdığında bir kurban gibi çığlık atmaya ve yalvarmaya cüret etti.

En kötü türden bir canavardı, kendilerinden daha aşağı olduklarını düşündüklerine zarar vermeye çalışanlardan. Elimi makasla nefes borusuna soktum.

Anında çığlıklar kesildi.

"Bu ne cüret!" Yaptıklarından sonra benden merhamet dileme cüretini göstermişti.

Onu saçlarından tutup kaldırırken içimdeki sonsuz öfke bir fırtına gibi koptu.

Kendimi sabit tutarak, bir santim daha hareket etmeme izin vermedim. Kendi başıma yeterince ileri gitmiştim.

Jax olmadan başka bir karar vermem.

Burası bizim eğitim merkezimiz, korumamız gereken portalımız, cezalandırmamız gereken askerimizdi. Kararları birlikte alırdık.

Hırıltılı bir soluk sesi duydum ve döndüğümde kızın orada durduğunu gördüm. Örgülü saçları yüzüne dağılmıştı ve gözleri dehşetle açılmıştı.

Bir bakışla yaralarını inceledim.

Beta onun burnunu iki kez kırmıştı, hem de şiddetle. Yüzünden kan akıyordu ve yumruk attığı yerlerden parmak eklemleri morarmıştı.

Bıçağı olmasaydı neler olabileceğini düşününce ürperdim.

Bıçak neden ondaydı? Bu düşünce boşluğa sızdı.

Yere yığıldı ve kustu. İçgüdülerim onu rahatlatmam için bana bağırıyordu.

Kıpırdamadan durdum.

Eğer o bir oyuncuysa, şimdiye kadar gördüklerimin en iyilerinden biriydi. Eğitim merkezinde kanlar içinde dövüşürkenki görüntüleri gözlerimin önünden geçti.

O kadar yetenekli olabilir.

"Ona tecavüz edecekti." Zed, zayıf ve işe yaramaz bedeniyle onu koruyabilecekmiş gibi Sadie'nin önünde durdu.

Ona rahat edemeyeceği kadar yakın duruyordu. Bu hiç hoşuma gitmedi. Sonra sözleri içime işledi, içimdeki boşluk parçalandı ve derim kaşındı. Canavarım serbest bırakılmak için çığlık atıyordu.

Canavarımı uzak tutan tek kişi olan Jax'e odaklandım. Onun fırtınalı gri gözlerine baktığımda, boşluk geri çekildi.

"Tecavüz mü?" Yumuşakça sordum.

Jax başını salladı. Bu kelimenin benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Beta'nın boynunu kırdım. Kana s u s a m ı ş l ı k ve kafatasıma sonsuz vuruşlar yok oldu.

Soğuk bir huzur beni sakinleştirdi.

İçgüdülerim, canavarlığım sonunda yatışmıştı.

Kıpırdamadan durarak, boşluğu zihnimin en derin, en karanlık kısımlarına geri çekerken etrafımı görmezden geldim.

Ait olduğu yere. Onu kontrol edebileceğim yere.

Kız odasına dönmek için hareket etti ve ben de onun önünde yer değiştirdim.

Jax'in bizimle yaşamasını talep etmesini dinlerken, kontrol etmek için çok çalıştığım sakinlik bir milyon parçaya ayrılma tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

Kızın yanında kendimi zar zor toparlayabiliyordum. Onunla nasıl yaşayabilirdim ki? Yakın yerlerde mi?

"Beni dövecek misin?" Kız bana küçük beyaz dişlerini gösterdi.

Kırmızı gözleri öfkeyle parlıyordu ve saçlarının beyaz telleri kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyordu.

Bir an için parmaklarımı onun ipeksi saçlarında, yüksek elmacık kemiklerinde gezdirmek istedim.

Kızın, onun canını yakmayı, onu bağlamayı ve acınası bedenine sahip olmayı ne kadar arzuladığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bilseydi, benimle alay etmezdi. Çığlık atarak kaçardı.

"Neden dilini kestin?" Parmak eklemlerimi küçük boğazına dolamak ve nefesi kesilip hava almam için bana yalvarana kadar sıkmak yerine sordum.

Bedenim onu yere çarpıp ırzına geçmek için yanıp tutuşuyordu.

"Çünkü bok kusuyordu," dedi kırmızı gözleri acıyla parlarken.

Titreyen alt dudağını ısırırdı.

Onun saatlerce gözünü kırpmadan dövüşmesini izlemiştim ve şimdi dudağı küçük bir kızinki gibi titriyordu.

Anında içimde öfke kaynadı; sır saklıyordu. Mide bulantısı içime yayıldı ve boşluk beni çağırdı.

Bu yüzden kadınlardan nefret ediyordum. Hepsi yalancıydı.

Jax ona kolunu uzattı ve her zaman sakın olan gözleri tutkulu, vücudu gergindi.

Bir kez daha midemdeki ağırlık geri geldi.

Jax benim kayamdı, alfamdı. Onsuz, kırılmış ve bağısızdım. Şimdi onun dikkatini çeken başka biri vardı. Sırları olan biri.

Onun koruyucu içgüdülerini ve kadın sevgisini manipüle ederek kendisine doğru çekip benden uzaklaştırması ne kadar sürer?

O benim asla olamayacağım her şeydi. O kırılmamıştı.

Kıskançlık, kıvranan kurtçuklar gibi göğsümü kemiriyordu. Zavallı küçük kulağına fısıldamak için eğildim.

"Ben zayıfları dövmem." Onu yere atıp ırzına geçmeyi hayal ettim.

Her ne kadar öyle olmasını istesem de, o zayıf değildi.

Yine de yanındaki savaşçının yanında bir hiçti. Jax muhteşem bir güç ve kontrol örneğiydi.

Boyundan büyük işlere kalkışan küçük bir kızdı ve beni asla baştan çıkarmayacaktı. Onun zayıf ve kırılabilir tavrı tamamen bir rol, konsantre bir yalandı ve ben buna kanmayacaktım.

Koridorda sinsice yürüdüm.

Daha önce bir kadından zar zor kurtulmuştum. Beni onlarca yıl esir tutmuştu ve bir daha asla bu kadar çaresiz kalmayacağıma söz vermiştim.

Kadınlar güzel, parlak şeylere imrenirlerdi ve ben de onlar için bundan ibarettim.

Koleksiyonlarındaki en büyük biblo, tüm diyarların en nadide mücevherleriyle kaplı devasa bir alfa.

Bana sahip olmak, beni kullanmak ve arkadaşlarına diğerlerinden çok daha güzel olan ışıltılı adamlarla birlikte olduklarını söyleyerek övünmek istiyorlardı.

Ruhumdaki boşluk, beni acımasız ve sert yapan boşluk, sonu olmayan karanlık, girdaplı bir uçurumdu.

Jax, derim iğrenerek kemiklerimden ayrılmadan bana dokunabilen tek kişiydi. Beni bir insan olarak görmeyen tek kişiydi.

sahip olunacak ve övünülecek parlak bir biblo.

Ben onun yanında savaşıyor ve yaşayan bir savaşçıydım.

Sakin ve akli başındaydı ve bazen gerçek liderliğin dehşeti için fazla nazikti. Şiddet söz konusu olduğunda, yardım için bana başvururdu.

Jax beni dış görünüşüm için sevmiyordu. Jax beni çürümüş ruhumun mürekkep gibi derinliği için seviyordu. Bunu yapan ilk sevgilimdi ve son sevgilim olacaktı.

Büyük alfa benim sonum ve başlangıcımdı. Her şeyimdi.

Şu anda küçük kız Jax'in muhteşem tenine dokunuyor ve bir sosyete kızı gibi onun yanında yürüyordu.

Narin yüz hatları ve sırları olan kimsesiz bir kızdı.

Jax'ime dokunmaya nasıl cüret eder? Onu benden almaya nasıl cüret eder?

Bir kadın beni bu soğuk ve karanlık varlığa dönüştürdü ama ben ona inat yaşadım.

İçgüdülerim bana bağıırıyordu, bu kızdan kurtulamayacaktım.

SADIE

PIJAMA PARTISI KANKALARI

BİR BEBEK GIBİ UYUDUM. Üç yabancıyla aynı odada uyumaktan çekinmeliydim. Bir adamı bıçakladığım ve ölümünü izlediğim için yıkılmış olmalıyım.

Garip bir şekilde, uzun zamandır ilk kez tek bir kabus bile görmedim.

İstediğim gibi milyonlarca parçaya ayrılmak yerine, travmamı Dick'in tüm saçmalıklarını sakladığım beynimin derin girintisine geri ittim.

Uzun yıllar boyunca hayatta kalmamın tek yolu buydu. Bölümlere ayırdım ve her seferinde bir adım atarak ilerledim.

Çalar saatin yumuşak çınlaması beni uyandırdı ve ellerimi başımın üzerine uzattım. Büyük sweatshirt'üm ve kürklü battaniyem küçük bedenimi sıcacık sarmıştı ve bu hissi hayretle karşıladım.

Sıcak ve rahat hissederek uyanmak garipti. Donmuş bir şekilde uyanmaya alışmışım.

Güneş ışığı yanımdaki panjurlardan süzülerek rahat odayı aydınlattı. Eski odamdan çok daha büyüktü.

Bununla birlikte, açıkta kalan kirişler, alçak tavan ve uzak duvarın karşısındaki büyük şömine burayı çok daha sıcak hale getirdi.

Sol duvarda iki yatak ve onun karşısında da bir yatak daha vardı. Benim yatağım odanın sonunda, taş şöminenin bulunduğu duvarın karşısındaki küçük oyuktaydı.

Ascher odadaki en küçük yatağın bana ait olduğunu söyleyerek benimle alay etmişti.

Yine de yatağın küçük alana mükemmel bir şekilde sığması ve bir penceresi olması hoşuma gitmişti. Yer üç kat aşağıdaydı ve eğer

gerekliydi. Rahat ve işlevsel.

"İyi uyudunuz mu Prens?" Ascher'ın derin sesi sabah sabah cızırtılıydı ve bu sesle ürperdim. Saçma sapan lakabına gözlerimi devirdim.

Sağ duvara dayalı tek kişilik yatağa uzandı.

"Kütük gibi," dedim. Beni üzmemek için daha çok çalışması gerekecekti. Şöminenin üstündeki şöminenin üzerindeki saat sabah altıyı gösteriyordu.

Birden şöminenin yanındaki kapı açıldı ve Jax odaya girdi, tamamen giyinmişti, saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyordu.

"Eğitim için yeşil giyiyoruz ve bu kapının ardında özel bir banyomuz var. Tüm kıyafetleriniz yatağınızın yanındaki şifonyerde. Değişmiş formunuzu ortaya çıkarana kadar antrenman yapacaksınız," dedi Jax.

"Tamam." Jax sıcak gri gözleriyle bana bakarken rahatsız bir şekilde gözlerimi kaçırdım.

Üzerimde kocaman bir sweatshirt ve eşofman altı olmasına rağmen yataktayken bana bakması samimi hissettirdi.

Açıklanamaz bir şekilde, kesinlikle her yöne doğru uzanan saçlarımı okşama dürtüsüyle savaştım.

Parmaklarım avuçlarıma gömüldü ve kendimi bir aptal gibi davranmaktan alıkoydum.

"Dünden sonra iyi misin?" Jax bana endişeyle bakarken yumuşak bir sesle sordu.

"Ben iyiyim. Bu konuda konuşmayalım." Sözlerimin arkasına güç koydum ve sanki akıl sağlığım yerindeymiş, pamuk ipliğine bağlı değilmişim gibi gülümsemeye çalıştım.

"Banyoyu karıştırma kızım." Kobra'nın ipeksi sesi Ascher'ınki gibi cızırtılı değildi ama her zamankinden daha sertti.

Tüylerim diken diken oldu.

Ancak sözlerinin anlamı uykulu beynime nüfuz etti ve öfke göğsümde alev alev yandı. Belli ki Kobra benim iyiliğimi düşünmüyordu.

Banyoyu dolduracak bir şeyim bile yoktu.

Kobra gömleksiz bir şekilde odanın içinde Jax'e doğru yürürken öfkem farklı bir sıcaklığa dönüştü.

Geniş sırtındaki soluk kaslar, kalçalarının her sallanışında esneyip bükülüyordu. Zümrüt elmaslardan oluşan bir iz, omurgasından aşağı doğru zarifçe kıvrılıyordu. Nefes kesiciydi.

Öne doğru uzanıp elleriyle Jax'in yüzünü sertçe kavradığında başka tarafa bakmalıydım.

Gözlerimi diktim.

Cobra ağzını Jax'inkine dayadı ve onu agresif bir şekilde öptü.

Jax bir an hareketsiz durdu ama sonra kendisinden çok daha iri olan adam elini Cobra'nın kısa, ipeksi siyah buklelerinin arasına soktu.

İki erkeksi tanrının bir güç gösterisinde çarpışmasını izlemek gibiydi.

"Aman Tanrım, sakın ol, anladık. Ateşli seks yapıyorsunuz." Ascher elindeki

Cobra'nın arkasındaki yastık.

Jax kıkırdadı ve Cobra'nın yüzünü serbest bıraktı. İkisi de Ascher'a bir şey söylemedi ama Cobra arkasını döndü ve bana sıırttı.

Ona gözlerimi devirdim ve çocuksu bir yüz ifadesiyle karşılık verdim. Jax üzerinde hak iddia etmekle neden bu kadar ilgilendiğini anlamıyordum, çünkü koca adamın benim ligimin dışında olduğunun farkındaydım.

Ayrıca, asla bir ilişkiye girmeyecektim; sıfır cinsel deneyim bunu garantiliyordu. Eğer bir ligde olsaydım, bu ligin adı "cinayete meyilli seslere ve genel bir rahatsızlığa sahip cılız hatunlar" olurdu.

Ascher sürünerek yataktan çıktı. "Hazırlanmak için on beş dakikamız var. Acele etmek isteyebilirsin."

Bir kez daha, Ascher'in benim bir tür şımartılmış prenses olduğuma dair imalarına bayılıyordum.

Kırık burnum hâlâ yüzümde durduğu ve her tarafım korkunç morluklarla kaplı olduğu için, bu varsayımları nasıl yaptığını gerçekten merak ediyordum.

Ona siktir olup gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama hemen kapattım.

o.

Salyam neredeyse akıyordu.

Ascher yatağının önünde gömleksiz bir şekilde duruyordu. yontulmuş kaslar sergileniyor.

Tüm gövdesi, kolları ve boynu karmaşık dövmelerle kaplıydı. Yine de beni ay tanrıçasına dua ettiren şey muhteşem dövmeler değildi.

Kollarını başının üzerine doğru uzatırken sekiz paket dövmeli karın kasları kelimenin tam anlamıyla dalgalanıyordu.

Birden başımın döndüğünü hissettim.

Kalçasının alt kısmındaki derin oluklar, gri eşofmanının içine kadar inen bir V oluşturunuyordu.

Altın rengi saçları uyuduktan sonra dağılmıştı ve oniks boynuzları onu fae aleminden fantastik bir yaratık gibi gösteriyordu.

Eşofmanındaki şişkinliğe bakmaktan kendimi alamadım. Beta dedikoduları doğru muydu?

"İlgilenmiyorum," diye alay etti Ascher gür ağzıyla, kehribar rengi gözleri tiksintiyle yuvarlanarak.

Neden bahsettiğini anlamam utanç verici derecede uzun bir anımı aldı.

Yüzüm alev alev yanarken hızla arkamı döndüm ve güne hazırlanmakla meşgul oldum.

"İnan bana, ben de değilim." Kıyafetlerimi topladım. Kaba sesim onun seksi tınısına kıyasla sert ve kırık ve midemdeki çukur büyüdü.

"Tabii, bu yüzden benimle göz göze geliyordun." Arkamı dönüp ona bakmayı reddettim.

Vücudu benim çok daha küçük halimden çok farklı olarak sert hatlara ve şişkin kaslara sahipti. Alev ve gül dövmeleri renkli bir sanat eseri idi.

Bunu görmezden gelmeliydim ama açıkça reddetmesi kalbimin çarpmasına ve midemin kendi içinde kıvrılmasına neden oldu.

Ascher bana itici olduğumu söyleyen ilk erkek değildi ve sonuncusu da olmayacaktı.

Kıyafetlerimi banyoya götürdüm ama kapı açılmayınca durdum. "Lanet olsun." Çaresizlikle kolu çekiştirdim.

Ascher'dan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Cobra ve Jax banyo yapıyorlar. Burada üstünüzü değiştirin."

Arkamı dönüp o piç kurusuna bakmayı reddettim. "Üstümü değiştirmek için mahremiyete ihtiyacım var." Banyodan garip homurtular, inilti ve su sıçrama sesleri geliyordu ve ben hızla kapıdan uzaklaştım.

"Tabii ki prenses diğer alfaların önünde değişemeyecek kadar çekici olduğunu düşünüyor. Muhtemelen ilk kadın alfa olduğunu iddia ederek özel olduğunu düşünüyorsun."

Sığ nefes aldıkça göğsümdeki sıkışma arttı ve gözümün önünde lekeler dans etti.

Beni zaten itici bulan kibirli alfaya iğrenç yaralarımı göstermemin imkânı yoktu.

"Mahremiyete ihtiyacım var!" Nefesimin ortasında bağırdım ve yere baktım.

"Sakin ol, Prenses. Yan kapıya gidin. Orada boş odalar var. Bu kanadın tamamı bize ait."

Ascher'ın sözlerinin sonunu ancak yakalayabildim çünkü hızla kapıdan çıkıp komşu odaya girdim. Şömineli, açık bir odaydı ama içinde hiç mobilya yoktu.

Nefes nefese kapıyı çarparak kapattım ve yere düştüm.

Bir keresinde Lucinda'ya panik atak geçirdiğinde yere uzanmasını söylemişim çünkü bu, vücudun merkezlenmesine yardımcı oluyordu. Şimdi bir denizyıldızı gibi sert zemine düştüm ve hiç rahat hissetmedim.

Bunun yerine bana dün betanın beni yere yapıştırdığı anı hatırlattı. Çabucak ayağa kalkmaya çalıştım.

Odanın içinde dolanarak, çılgınca bir telaşla giyindim.

On dakika sonra, yüzümde sahte bir gülümsemeyle sakın bir şekilde alfa odasına girdim.

Banyo açıldı ve içeri süzıldüm.

Parmaklarımla dişlerimi fırçalamaya gittim ama üzerinde adımın yazılı olduğu bir kâğıt parçasıyla birlikte bir yığın halinde diş fırçası, saç fırçası ve saç bağları bulunca şaşırđım. Daha önce hiç böyle lükslere sahip olmamıştım.

Zed'in yaptığını tahmin ettim.

Boy aynasındaki yansımama bakarak derin bir nefes aldım ve kırık burnumu kırarak yerine oturttum.

Kan yere fişkirirken gözlerim yaşardı ve acı beynimi felç etti.

Bir an sonra, sırtımdan aşağı sarkan ipeksi beyaz saç dalgasıyla banyodan çıktım.

Saçlarımlın bu kadar pürüzsüz ve yumuşak olabileceğini hiç bilmezdim.

Burnum artık yüzümde düz duruyordu ama her iki gözümün altındaki halkalar iğrenç bir koyu mora dönüşmüştü. Jax'e göre morlukların iyileşmesi bir gün sürecekti. Umarım haklıydı.

Yine de dişlerim yeni fırçalanmıştı ve yüzümü mis gibi kokan sabunla yıkamıştım. Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyordum.

Üç alfa da kapının önünde durmuş bekliyordu.

"Saçların güzel görünüyor." Jax bana baktı. Sıcak kestane kokusuna soğuk ayaz karışmıştı ve Cobra arkasında durmuş, kendini beğenmiş görünüyordu.

Belirsiz bir şekilde homurdandım. Ascher'ın sözleri hâlâ kafamda çınliyordu ve üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olmaları beni dehşete düşürüyordu.

Bu alfalar benim için bir hiçti ve onların fikirleri umurumda değildi. Bu şekilde kalması gerekiyordu.

"Çok uzun sürdüğü için kahvaltıya geç kalacağız." Ascher tepinerek odadan çıktı.

Alfalar beni takip etti, ben de onlarla birlikte yürüdüm ama onlarla aramda bir adım mesafe bıraktım. Açıkçası, aslında onlardan biri değildim ve asla da olamayacaktım.

Bunu hatırlamam en iyisiydi.

Kahvaltıda Ascher yüksek sesle betalardan, havadan ve kreplerinden şikayet etti. Jax birkaç yorum yaptı ve Cobra hiçbir şey söylemedi.

Sosis ve waffle ile karnımı doyurdum. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar yaptığım en iyi kahvaltılardan biriydi ve moralim hemen düzeldi.

Waffle üzerinde sıcak şurup yerken acıma partisi yapmanın imkansız olduğu ortaya çıktı. Bu bok tokatladı. Daha sonra yemek için pantolonuma birkaç waffle sıkıştırdım.

Jax şişkin eşofman altına kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

O kesinlikle benim favorimdi.

Kahvaltıdan sonra sabah antrenmanı başladı. Bu sefer tüm betalarla birlikte spor salonundaydık. Garip bir şekilde kimse bana saldıran sakallı adamdan bahsetmedi. Herkes o hiç var olmamış gibi davranıyordu.

Isınmak için gerindik ve koştuk, ardından Jax herkesi yumruk ve tekme dizisi boyunca yönlendirdi.

Bazı yan bakışlar aldım ama çoğunlukla herkes beni görmezden geldi. Betalar, alfalarının emirlerini sorgulamayan iyi askerlerdi.

Jax beni burada istediye, buradaydım. Kimse alfa psikopatlarını üzmemek istemezdi.

Anlıyordum; ben de istemiyordum.

Sorun, esneme ve yumruk atma egzersizlerini yaptıktan bir saat sonra ortaya çıktı.

Birdenbire sirenler çalmaya başladı ve spor salonunun her yerinde ışıklar yandı.

"Fae ihlali, portal üç. Orta büyüklükte bir savaş yaratığı, türü bilinmiyor. Fae ihlali, portal üç. Orta boy fae savaş yaratığı, türü bilinmiyor," hoparlörlerden tekrar tekrar duyuluyordu.

İçime bir korku düştü.

"Herkes savaş odasına!" Jax spor salonunun köşesine gizlenmiş siyah bir kapıya doğru koştu. Herkes onu takip etti.

Savaş odasının, akla gelebilecek her türlü silahla dolu büyük bir soyunma odası olduğu ortaya çıktı. Silahlar, kılıçlar ve fırlatma bıçakları bütün bir duvarı süslüyordu.

"Her dolapta savaş teçhizatınız var!" Jax bağırdı ve betalar dolapları açıp kıyafetlerini giymeye başladılar.

"Sadie" etiketli bir dolap vardı ve onu açtığımda içinde hiçbir şey bulamadım.

Korku ellerimi titretti. Harika, ölmemi istiyorlardı.

Cebimden bir waffle çıkardım ve bir ısırık aldım. Dehşetim biraz azaldı.

"Alfa formlarımızda savaşıyoruz." Ascher bana yakın durdu ve ben şaşkınlıkla sıçradım.

Dolabımda hiç savaş teçhizatı yoktu ve taşlaşmış beynim Ascher'ın ne demek istediğini anlamakta zorlanıyordu. "Yani başka bir şey kullanmıyor musun? Daha önce hiç savaşımadım." Boğazımdaki waffle'ı yutmak için zorlandım.

Savaş, siz tam ortasına düşene kadar eğlenceli ve oyundu. Dick'le büyümenin beni her şeye hazırlayacağını düşünmüştüm.

Olmamıştı.

Ascher bana büyük bir silah uzattı. Daha önce hiç ateş etmemiştim, ama erkeklerin bunları kullandığını görmüştüm, bu yüzden ana fikri anladım.

Uzun, soğuk fiç i omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Biliyoruz, Prens." İlk defa, bu isim kulağa hakaret gibi gelmiyordu. "Bize hiç deneyiminiz olmadığı söylendi. Bizimle gelmek zorundasın ama arkamızda kal. Dönüşümünüzü tetikleyebilir." Ascher daha önce onda görmediğim bir yoğunlukla bana baktı. Farklı görünüyordu. Daha az asabi. Daha sakin ve daha kontrollüydü.

Bir an için Ascher'ın kehribar rengi gözleri sertleşti ve sanki başka bir adam bana bakıyormuş gibi hissettim. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama kapattı.

Bakışlarımdaki soruyu görebilmiş gibi gözlerini benden kaçırdı.

Dişlerimin korkudan takırdamasını engellemek için dudağımı ısırdım ve savaşa girmekte sorun yokmuş gibi başımı salladım. Kabul etmek istemiyordum ama başka hiçbir seçeneğim yoktu.

Ne yapacaktım, dövüşmeyi mi reddedecektim?

Oligarşi tüm alfaları savaşa katılmaya zorladı. Bu bizim bu diyardaki amacımızdı. Bir alfa gibi davranmak zorundaydım. Sadece rol yapsam bile.

"Sadie hazır olana kadar bir beta takımına liderlik etmeyecek!" Jax, oligarşinin rengi olan orman yeşili zırhlar giyen betalara bağırdı.

Beta askerleri bellerine silahların yanı sıra fırlatma bıçakları da bağlamışlardı. Neredeyse hepsi iki eliyle kılıç tutuyordu.

"Her zamanki üç ekibimizle yola çıkacağız. Sadie benim takımımın geleceği. Beni takip edecek ve arkamda savaşacak," dedi Jax ve tüm betalar ve alfalar dönüp bana baktı. Dudağımı kanımı akıtacak kadar sert ısırırken, ne kadar gergin bir enkaz gibi göründüğümü biliyordum.

Başımı sallamaya ve odadakileri cesaretlendirmek için gülümsemeye çalıştım.

Yüzümde gördükleri şey onları tatmin etti, çünkü herkes dikkatini benden uzaklaştırıp silahlarını hazırlamaya geri döndü.

"Fae ölümünün habercileri. Kraliçeye ölüm!" Jax böğürdü ve herkes kollarını havaya kaldırıp aynı şekilde bağırdı.

Hayatta hiçbir şey siyah ve beyaz değildir ve sırf şekil değiştirenler öyle dedi diye fae'lerin canavar olduğuna inanacak değildim.

Tekrar paniklemeye başlayamadan kapı açıldı ve soğuk kış gününe doğru koşmaya başladık.

Ağır gri bulutlar güneşi gizliyor ve yüksek dağları melankolik bir görünüme büründürüyordu. Rüzgâr önümüzdeki ormanda çığlık çığlığa esiyordu ve soğuk anında kemiklerimi dondurdu.

Ormanı eğitim yerleşkesinden ayıran ağaç sırasına doğru koşarken yüzüm acıyordu.

"Alfalar, şimdi dönüşün." Jax'ın derin sesi uğuldayan rüzgârların arasından zar zor duyulabiliyordu. "Ne olursa olsun, arkamda kal Sadie."

Başımı sallayarak üç alfanın betaların önünde kendilerini ayırdığı yere doğru yürüdüm.

Jax aniden korkunç bir ayıya dönüştü.

Jax bir insan olarak iki metre boyundaydı, bir ayı olarak neredeyse bunun iki katıydı.

Neredeyse en kısa iğne yapraklı ağaçlar kadar uzun boyluydu. Kalın, tüylü siyah kürkü tüm vücudunu kaplıyordu. Uzun, hançere benzeyen pençeleri hem ayaklarını hem de ellerini süslüyordu ve devasa siyah dikenler sırtından zırh gibi çıkıyordu.

Beş bin pounddan fazla olmalı.

Sonra Ascher döndü. Jax'ın aksine, tüm vücudu değişmemişti.

Ascher, Jax'ten birkaç adım daha kısa durana kadar uzadı. Siyah boynuzları üç katına çıktı ve devasa bir koç kafasından fırladılar. Gövdesi genişledi ve irileşti ama kalın kahverengi kürkle kaplı ve toynaklarla son bulan bacaklarının aksine çoğunlukla aynı görünüyordu.

Ascher, söylentilere göre tanrılar âleminde tasvir edilen bir yaratığa benziyordu. Şeytani bir koçun hayata getirilmiş korkunç bir yorumuydu. Burun deliklerinden hava çıkıyordu ve mideme kramplar giriyordu.

Bir koçun bu kadar korkunç olabileceğini
hiç bilmezdim. Sonunda, Cobra değişti.

Diğer ikisinin aksine, sadece gözleri fiziksel olarak dönüşmüştü. Yine de adını nasıl aldığı açıktı.

Yüzlerce yılan gölgesi Cobra'nın solgun teninin etrafını sarmıştı.

Zümrüt gözleri, devasa yılan gözleri dünyaya bakana kadar yüzünde
şekil değiştirdi.

Normal olan yüzünde yarık gözbebekleri parlıyordu.

Gölge yılanlar etrafta kıvranıyor, solgun teninde parıldayan siyah
küteller titriyordu.

Şok içinde üç alfaya baktım.

Jax korkunç bir ayıydı, Ascher korkunç bir koçtu ve Cobra'nın gölge
yılanları vardı.

Her nasılsa, çok mantıklıydı. Yine de onların dönüşümünü kendi
gözlerimle görmek tuhaftı.

Jax kükredi ve ben gırtlaktan gelen sesle sıçradım.

Değişen alfa formları hayal edebileceğimden çok daha korkunçtu.

Savaşıkları canavarları hayal bile edemiyordum. Uzaklardan gelen
tehditkâr bir ses ormanı sarstı.

Boku yemiştim.

SADIE

BİR CANAVARA DÖNÜŞMEK

COBRA DURDU ve bana baktı. Gölge yılanlar soluk teninde kıvranıyordu ve ben ondan uzaklaştım.

Yılanları gördüğümde içime bir tedirginlik çöktü. Doğal değillerdi.

Jax yumuşak bir kükremeye bana arkasından gelmemi ve yakın durmamı emretti. Ne dediğini nasıl anladığımı bilmiyordum ama anlamıştım işte.

Jax döndü ve en yakınındaki betalar ondan uzaklaşarak geriye doğru tökezledi.

Pençeleri ve dişleri korkunçtu.

Parçalamak için yaratılmış.

Yer sarsıldı ve rüzgâr hafifçe yön değiştirdi. Kara katran ve tanımlanamayan bir şeyin kokusu boğazımı gıdıkladı.

Yandı.

Bu kokuyu yapan her neyse ormana ait değildi; şekil değiştirenler âleminden değildi. Böylesine keskin bir koku yayan fae yaratığını düşündükçe midem bulanıyordu.

On beta, alfaların her birinin arkasında bir sıra halinde koşarak ilerledi. Jax başını arkaya attı ve ben de anlayışla başımı salladım.

Uyuşukluğa tıklamaya çalıştım ama elimden kaçtı. Yeterince zaman geçmemişti.

İlk savaşıma uyuşukluk olmadan girmek zorunda kalacaktım. Değişken bir form olmadan. Nasıl kullanacağımı bilmediğim bir silah ve başka hiçbir şey olmadan.

Yüzde doksan dokuz ihtimalle ölmüştüm. Yüzde bir ise ilahi müdahaleydi.

Ay tanrıçasına güç vermesi için dua ettim ve eğer ölürsem Lucinda'ya göz kulak olmasını istedim.

Kobra betalara doğru döndü ve rüzgârın üzerinden bağırdı, "Gruplar halinde kalıyoruz ve etrafını sarıyoruz! Alfalarınızı takip edin. Her zamanki gibi amacımız yaratığı öldürmek değil, etkisiz hale getirmek. Ancak, oligarşi bize gerekirse öldürme izni verdi." Her zamanki ipeksi sesinde hafif bir pelteklik vardı.

Bu aynı zamanda onun bir kerede en çok konuştuğu zamandı.

Birdenbire ormanın içinde son sürat koşmaya başladık.

Ciğerlerim yanmaya başladı ve betaların sırasının gerisine düştüm. Herkesten daha yavaş ve daha küçüktüm.

Ormanda gezinirken gözlerimi şekil değiştirenlerden ayırmamaya dikkat ettim.

Jax önden gitti. Hantal formu ormanda son derece hızlı ilerliyordu.

Ascher'ın koç formu hemen arkasındaydı, toynakları yere vuruyordu.

Yanlarında, Cobra tek bir ses bile çıkarmadan ormanın içinden süzüldü. Arkasındaki betaların ağır ayak sesleriyle kıyaslandığında bir hayalet gibiydi.

"Screeeeeeeeeeee." Biz ormanda koşarken yumuşak tıkırtıların sesi daha da yükseldi.

Tökezledim ve neredeyse yüzüstü toprağa düşüyordum. Kabustan fırlamış bir yaratık ormanda duruyordu.

Fae, Jax'in ayısının en az iki katı büyüklüğünde ve muhtemelen binlerce kilo ağırlığında korkunç bir örümcekti.

Sekiz tüylü, cılız bacak iki büyük dairesel vücut segmentinden çıkıntı yapıyordu.

Kafasından devasa siyah kıskaçlar çıkıyordu ve yüzlerce gözü çok yönlüydü ve ışığı birçok farklı açıdan yansıtıyordu.

Kıskaçlarının etrafındaki açılardan fırlayan bıçağa benzer bir düzine diş olmasa örümcek olabilirdi.

Fae yaratığı iğrençti.

Katran ve baharat kokuları burun deliklerimi yaktı ve tiksintiyle boğulmama neden oldu. Vücudu o kadar büyüktü ki ağaç gövdelerinin arasında zar zor durabiliyordu. Cılız bacakları ağaçlara garip açılarla yayılmıştı.

Jax devasa boyuyla şaha kalktı ve yaratığa doğru korkunç bir kükreme saldı.

Ses o kadar güçlü ve emrediciydi ki ayaklarımın altındaki zemin gümbürdedi.

Kendimi bir ağacın geniş gövdesinin arkasına attım.

Beklerken uzun bir sessizlik oldu. Belki de savaş çoktan bitmişti?

Neler olduğunu görmek için başımı çevirdim. Örümcek fae kısıkalarını geriye doğru kaldırdı ve korkunç bir çığlık attı.

Hayır, savaş h   devam ediyordu.

Gürültü o kadar yüksekti ki sağ kulak zarım patladı, yüzümün yan tarafından ılık kan aktı.

A r k a m d a n bir çığlık geldi ve bir beta yere yığıldı.

İki kulağından da kan fışkırdı. Soğuktan bayılmıştı.

Ascher yaratığın arkasından sıçradı ve oniks boynuzlarını yaratığın vücuduna çarptı.

Yaratığın dış iskeletine girdiğinde ormanda bir çıtırtı yankılandı.

Sonra kıyamet koptu.

Betalar fae yaratığına mermi sıktı ve kılıçlarını sapladı. Silahı elime aldım ve karıştırdım.

Hava o kadar soğuktu ki parmaklarım uyuşmuştu ve onları zar zor kullanabiliyordum. Emniyeti kapatmaya çalışırken soğuk namlu ile mücadele ettim.

Sonunda tıkladığında, onu yüzümün önünde tuttum ve derin bir nefes aldım.

Ağaçların arkasından sürünerek çıktım ve betalar önümde durmayana kadar bekledim çünkü kimseye çarpmak istemiyordum.

Yaratığa nişan aldım ve ateş ettim.

Birkaç atışım boşa gitti ve neredeyse Jax'in örümceğin gövdesinden sarkan ayı formunu vuruyordum.

Ellerim fena halde titriyordu ve soğuk daha da kötüleşmişti, bu yüzden nişanımı düşürdüm ve birçok bacağını vurmaya çalıştım.

Mermilerim hiçbir işe yaramadı. Sadece daha da öfkelenmiş görünüyordu.

Örümcek uzun bacaklarını savurdu ve şekil değiştirenleri havada geriye doğru uçurdu.

Jax ne fırladı ve yaratığın boynuna yapıştı. Devasa pençeleri yaratığın vücuduna defalarca saplandı.

Kobra sarı yılan gözleri parlayarak ormanın kenarında durdu. Ellerini ileri doğru kaldırdı ve yüzlerce siyah gölge yılanı derisinden bükülerek karın üzerinden fae'lere doğru fırladı.

Kobra'nın gölge yılanları başlarını geriye doğru kaldırdı ve iğne gibi keskin gölge dişlerini ortaya çıkardı. Ağaçların ve toprağın üzerinde yılan gibi kıvrılıp

örümceğin bacaklarına.

Fae yaratığı ılık attı ve gölge yılanlarının ısırıldığı yerden siyah kan çamur gibi aktı.

Etrafta, devasa örümceği kontrol altına almak için mücadele eden ekil değiştirenler kanlar içindeydi.

Jax bana yoldan uzak durmamı söylemişti ve gerçekten de deniyordum ama kavga saklandığım yere doğru yaklaşıyordu ve ben kaçıp kendimi açığa vuramayacak kadar korkmuştum.

Güneş ışığı bulutların arasından süzölürken fae'nin bacakları ışığı yansıtıyordu. Binlerce küçük hançer örümceğin bacaklarını kaplamıştı.

Hanerle kaplı bacaklarının ekil değiştirenlerle temas ettiği yerlerden akan kırmızı kan beyaz karı kapladı.

Örümcek fae aniden ormanda yankılanan yüksek sesli bir ılık attı.

Örümcek fae hızlı bir hamleyle başını doğal olmayan bir şekilde geriye doğru eğdi ve kısıkalarıyla saldırdı.

Ascher'ı karnından yakaladı ve kısıkalarının arasına aldı. Ascher'ın ko kafası meledi ve böğürdü ve uzun pençelerini örümceğin gözlerine geçirdi.

Onu serbest bırakmadı.

Fae aniden arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve kendini şiddetle ileri geri salladı.

Jax sırtından fırladı ve tüm betalar uçmaya başladı.

Bir hareket bulanıklığı içinde, fae arkasını döndü ve ormanın içinde yana doğru koşmaya başladı.

Herkes yerde yatıyordu, fae'lerin onları ağaçlara çarpma gücüyle bir an için sersemlemişlerdi.

Fae ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Doğrudan saklandığım yere.

Devasa canavar bana doğru ilerledi ve tüm vücudum dondu kaldı. Yüksek stres anında kaçacağımı ya da savaşacağımı sanmıştım.

Dondum kaldım.

Ascher onun kısıkalarına sarılmıştı.

Bir ağacın arkasındaki ben ve bana doğru savrulan binlerce kiloluk örümcek.

Vücudumdaki her hücre karıncalandı ve bu tuhaf his uzuvlarımı kilitledi.

Karıncalanma felç edici bir acıya dönüşene kadar şiddetlendi.
Uzuvlarım acı içinde kilitlendi ve vücudum eğildi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzüm öne doğru dikildi.
Doğrudan hançerlerle kaplı sekiz keskin örümcek bacağına yoluna.
Örümcek doğrudan bana doğru koşarken acı içinde kıvranarak yere
uzandım.

Kaderin bir mucizesi olarak örümcek üzerimden geçti ve bacakları
yüzüstü yatan halimi kıl payı ıskalaadı.

Karıncalanma... koptu.

Kıyafetlerim vücudumdan koptu ve yerde parçalanmış halde yatıyordu
ama hiç olmadığım kadar sıcaktım.

Dünya farklıydı.

Hava artık dayanılmaz derecede soğuk ve sefil değildi. Sıcaklık rahattı.

Ayağa kalktım ve örümceğin
peşinden gittim. Sadece koşmadım,
sıçradım da.

Ciğerlerim inanılmaz bir şekilde genişledi ve içime taze oksijen
pompalandı.

Dört ayak toprağı yiyip bitirdi. Güç için, kovalamak için, avlanmak için
yaratılmışım.

Görüşüm örümceğe, onu yakalamaya aşırı odaklanmıştı. Bunu yapmak
için yaratılmışım.

Örümcek fae ormanda hızla ilerledi ama sık ağaçlar onu yavaşlattı.

Ben kısa mesafelerde koşmak için yaratılmışım.

Güç için başımı eğdiğimde, avımın peşinden uçarken devasa bacak
kaslarım kasıldı ve serbest kaldı.

Kaçmasına izin vermezdim.

Geçidin dönen siyah kütlesi göründü. Tıpkı bir kitapta okuduğum
gibiydi, beyaz manzaraya karşı dairesel bir karanlık boşluğu. Ascher
kendini fae'nin kısıkaçlarından kurtarmak için çabalarken daha yüksek sesle
meledi.

Geçide elli adım kala kendimi fae'lere doğru attım.

İri bedenim havalandı ve jilet gibi keskin pençelerimi yüzümün önüne
uzattım.

Çenem açıldı, çenem inanılmaz derecede genişledi, köpek dişlerim
ağzımın içinde bir çırpıda uzadı.

Yaratığın sırtına büyük bir güçle çarptım ve dişlerimi vücuduna geçirdim.

Canavar tökezleyip yan tarafa düşerken yüksek sesli, çıtırtıyı andıran bir çığlık ormanda yankılandı.

Pençelerim ve ağızımla Ascher'ın sırtında açtığı yaraları daha da derinleştirdim.

Çılgına dönmüş bir kadın gibi ısırdım. Katran ve baharatlar ağızımı doldurdu ve yaratığın iğrenç tadını görmezden geldim.

Tek bir amaç uğruna siyah çamuru ısırdım. Vücudum yana doğru sallandı ve karnım acı içinde kıvrandı ama devasa ağızımı onun sırtından çekmeyi reddettim.

Bir örümcek bacağı doğal olmayan bir şekilde büküldü ve bana acımasızca tekme attı, canavar dişlerimi vücudundan ayırmak için çaresizdi.

Görüşümde ışıklar parladı ve dişlerim etime daha derinden saplanırken her şey sarsıldı.

Ben bırakmadım.

Yaratık çılgınca yanıma saplanırken saniyeler ya da saatler geçmiş olabilir.

Tek bir düşünceyle çenemi kilitli tutmaya odaklandığımda acı ve varoluş girdaplı bir bulanıklığa dönüştü.

Dick beni dövdüğünde, bir toz zerresine ya da dudağımı ısırmaya ne kadar odaklanırsam, acıyı o kadar kolay atlattığımı fark etmiştim.

Şimdi tüm enerjimi çenemi kilitli tutmaya odaklamıştım. Dünyanın geri kalanı kayboldu.

Birdenbire ağırlık devrildi ve beni sert zemine yapıştırdı. Ezilmiştim. Korku beni ele geçirdi ve çenemi etten ayırmak için mücadele ettim.

Kendimi yaratıktan ayırmaya ve hava almaya çalışırken pençelerimi umutsuzca içeri soktum.

Ciğerlerim çöktüğünde ve nefes alamadığımda uzun anlar genişledi.

Oksijensizlikten kafam bulanıklaştı.

Bir rahatlama telaşıyla, ezici ağırlık bedenimden kalktı. Yuvarlanarak ve sürünerek kendimi kurtardım. Tökezleyerek uzaklaşırken, yapışkan siyah kan beyaz kürkümü ağır bir çamurla kapladı.

Yanmış katran gibi kokuyordum ve oksijen emerken siyah fae parçalarını yere savurdum.

Jax, fae bedenini yana fırlatırken kükredi. Devasa ayısı yaratığın önüne doğru ilerledi ve bir başka kükremeye Ascher'in devasa kısıkaçlarını açmasına yardım etti.

Ascher kısıkacın elinden düştü. Gövdesi kısıkacın onu tuttuğu yerde bir şerit halinde parçalanmıştı. Yine de dimdik ayağa kalktı ve dövmeli gövdesindeki çamuru fırçaladı. Çoğunlukla zarar görmemiş görünüyordu.

Titreyen dört ayağımın üzerinde tökezleyerek önümdeki leşi inceledim. Vücudu, dişlerimi geçirdiğim yerden yara bere içindeydi.

Kobra örümceğin başının yanında durdu ve gölge yılanları yavaşça fae'nin gözbebeklerinden dışarı aktı ve kendilerini tekrar vücuduna sardı.

Fae'leri öldürenin ben olmadığımı dair bir his vardı içimde. Kobra'nın yılanları yapmıştı.

Jax aniden yüzüme doğru kükredi ve çırılçıplak bir erkeğe dönüştü.

Koyu tenine siyah-kırmızı kan sıçramıştı. Birbiri üzerine yığılmış parıldayan kaslarıyla erkeksi gücün ürkütücü bir tablosuydu.

Ascher'in zayıf formunun aksine, Jax'in vücudu daha kalındı ve her yerinde kaslar vardı.

Çok güzeldi.

Saf bir güç gösterisiyle, bacaklarının arasında asılı duran devasa, delikli alete değil, altın göğüs ucu piercinglerine odaklandım.

"Sana arkamızda kalmanı söylemiştim!" Jax tüylü omuzlarımdan tuttu ve beni ileri geri salladı. Gri gözleri soğuk hançerler gibi parlıyordu.

Ben de ona ters ters bakarken, kızgınlık göğsümde kabardı. Ascher'ı kurtarmama yardım ettiğim için bana teşekkür edeceğini sanırdınız. Eğer harekete geçmeseydim, Ascher geçitten içeri çekilecekti.

Ayrıca, lanet pençelerime ve köpek dişlerime bakılırsa, istedikleri gibi alfa formuma geçmiştim.

Ben bir alfaydım, bir canavardım.

Popomu havaya kaldırıp tüylü beyaz patilerimi öne doğru uzatırken omurgam lezzetli bir şekilde patladı. Boynumu aşağı uzattım ve kulaklarım kafatasımın üzerinde düzleşti.

Ben büyük bir kediydim.

Büyük ağızımı açarak Jax'e kocaman dişlerimi gösterdim ve havayı ısırdım. Küçümsemesini kıcına sokabilirdi.

Jax hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını döndü ve ormanın içinde sinsice uzaklaştı.

Onun onaylamaması midemi bulandırdı. Nedense, büyük alfanın benimle gurur duymasını istiyordum.

Sonra Ascher tekrar dönüştü ve çıplak bir şekilde yanıma geldi. Yürürken dövmeleri dalgalanıyordu ve siyah boynuzları saçlarının altın dalgalarına karşı normalden daha büyüktü.

"Ben hallettim. Karışmana gerek yoktu," diye tersledi Ascher. Kızgındı çünkü benim dışı bir alfa olabileceğimi hiç düşünmemişti.

Göğsümü alçak bir gümbürtü doldurdu ve ona hırladım.

Ascher başka bir şey söylemedi. Sadece döndü ve Jax'i takip etti. Onun onaylamaması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onu kovalayıp ısırmak istedim.

Yan tarafım acıdan ağrıyordu, bu yüzden kanla kaplı karın üzerine uzandım. Soğuk havayı sıkıntıyla içime çektim.

Alfalar yardımım için minnettar olmalıydı.

"İyi iş çıkardın." Kobra yanımda durdu ve gözleri hala yılan gözleriydi -Yarık gözbebekleri doğal olmayan bir durgunlukla bana bakıyordu.

Kobra her zamanki gibi kendini tutuyordu, hareketleri yumuşak ve zarifti. Eğer siyah gölge yılanları derisinin üzerinde kıvrınmasaydı, neredeyse onun şekil değiştirmedikğine inanabilirdim.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Tüylü kafamı ona doğru salladım. Bir tür kedi mi?

"Sen kılıç dişli bir kaplansın." Kobra elini uzattı. Gölge yılanlar solgun etinin her santimetresinde sürünüyordu ve omzumdaki siyah kan parçasını sildi.

Elinin kürküne dokunduğu omzumda garip bir his zonkladı.

Yarık gözbebeklerinden birinin üzerinden göz kırptı ve bu çok ürkütücüydü.

Diğer formumda olsaydım, ağzım şoktan açık kalırdı. Kobra bana iltifat edip yardım mı ediyordu?

Ayrıca, evet, kedileri hep sevmişimdir. Tam bir baş belasıydım.

Bir an için midem melankoliyle doldu çünkü bu anı Lucinda'yla paylaşmak istiyordum. Değişen formumun çok havalı olduğunu düşünürdü. Alfalar ve onların ikinci formları hakkındaki hikâyeleri hep sevmiştir.

"Bir kız için," diye seslendi Cobra uzaklaşırken omzunun üzerinden. Sıkıntıyla söylenerek ormanda topalladım ve adamları takip ettim. Alfaların tadı biftek gibi miydi? Başka bir şey için iyi değillerdi.

SADIE

BEKLENMEDİK YERLERDE ARKADAŞ BULMAK

HÂLÂ KEDİ FORMUNDAYIM, topallayarak savaş odasına geri döndüm ve kalçalarımın üzerine çöktüm.

Betalar birbirlerinin dik durmasına ve savaş kıyafetlerini çıkarmasına yardım etti. Birkaç betanın yaraları çok kötüydü ve sadece diğerlerinin onları tutmasıyla destekleniyorlardı.

Birkaçı bana baktı ve hava korkularıyla kokuştı. Sonunda bana hak ettiğim saygıyı göstermeleri güzeldi.

Soyunma odasının zemini kanla kaplanmıştı.

"Herkes yaralarını tedavi ettirmek için derhal koğuşa gelsin. Doktorlar bizi bekliyor olacak," dedi Jax, total bir beta erkeğini yere indirirken.

Ascher ve Cobra, her ikisi de baygın betaları omuzlarında taşıyarak arkadan takip etti.

Sonunda, son beta şekil değiştirenler de içeri girip kapıları arkalarından kapattı. Bir anda uğuldayan rüzgâr durdu ve küçük oda fazlasıyla ısındı.

Nefes almaya başladım ama canavar formumda kaldım. Parçalanmış kıyafetlerim ormanın içinde yatıyordu.

Yaralarımı görmelerine izin veremezdim.

Betalar birbirlerine koğuşa kadar yardım ederken oda yavaşça boşaldı. Alfalar, topallayan betaları bez sedyelerle odaya koşan hizmetkârlara teslim etti.

Herkes aceleyle yaralılar koğuşuna doğru koşuşturdu.

Sıcak beni uyuşturdu ve başımı tüylü patilerime yasladığımda gözlerimi açık tutmakta zorlandım. Sadece uzun bir uykuya ihtiyacım vardı.

"Diğer formunuzu hayal edin ve ona dönüşmeye odaklanın. Karıncalanmaya başladığında, bir duvarı ittiğini hayal et. Şimdi geri dön." Jax alfa bana doğru havladı. Ağaç gövdesine benzeyen bacakları genişçe açıldı.

Neyse ki savaş pantolonu giymişti. En azından kocaman aleti artık sergilenmiyordu.

Tamamen uyandığımda içgüdüsel olarak geçiş yapmaya başladım. Son anda neden yapamadığımı hatırladım.

Kulaklarımı sıkıntıyla başıma yaslayarak ağır çenemi ileri geri salladım.

"Sana bir emir verdim." Jax bana doğru yürüdü ve göğsünden çıkan titreşimler küçük odada gümbürdedi.

Boğazımdan tiz bir inilti kaçtı ve onun kınaması karşısında başımı patilerimin arasına sıkıştırdım.

Dinlemek istedim.

Onun yerine sağ patimi kaldırdım ve kapıyı işaret ettim.

İri gözlerimi kocaman açtım ve koca adama beni anlaması için yalvardım. Yakışıklı yüzü öfkeyle buruştu ve çıplak göğsü güçle dalgalandı.

Gri gözler Kobra'nın buz gibi kokusundan daha soğuktu ve tüylü kırım bir dolaba çarpana kadar geriye doğru süründüm.

Alçak sesle ve uzun uzun mızımızlandım ve patimle kapıyı işaret ettim.

Savaşın adrenalini kaybolmuştu ve onun ardından başım dönüyor ve sersemliyordum.

Jax'in öfkesi çok fazlaydı. Jax'in arkasında Ascher ve Cobra onu kuşatmıştı ve ben bayılmamak için çaresizce başımı salladım.

Tüm oda döndü.

"Aman Tanrım, bu sabahki saçmalığın aynısı mı?" Ascher Jax'in etrafından dolandı ve bana baktı. Her zamanki gibi aşırı agresifti ve dövmele kaslarını sanki beni geri dönmeye zorlayacakmış gibi esnetti.

Ağır başımı salladım, tavrına sinirlenmişim ama anladığı için minnettardım.

"Prensesin çıplaklıkla ilgili bir sorunu var. Muhtemelen biz burada olmadan eski haline dönmek istiyor. Muhtemelen bizim ona bakmamız için fazla iyi olduğunu düşünüyordur." Ascher onlardan daha iyi olabileceğimi düşünmek bile saçmaymış gibi güldü.

Kuvvetle başımı salladım.

Gerçek neden bu olmasa da, odadan çıkmaları için çaresizdim. Hava çok sıcak olmaya başlamıştı ve rahatsız edici bir şekilde nefes nefese kalmaya başlamıştım.

Kalın kürküm boğuyordu.

"Seni koğuşa götürmek için kapının dışında bekliyor olacağız. Dönüşüp üstünü değiştirmek için bir dakikan var yoksa seni almaya gelirim," dedi Jax ve kapıdan dışarı çıktı.

Gitmeden önce Ascher bana bir kez daha baktı.

Kobra bakmaya devam etti. Hâlâ yılan gözleri vardı ve bu beni korkutuyordu. Nasıl oldu da tekrar değişmek zorunda kalmadı?

Hepsi gittiğinde, iki bacaklı halimi hayal ettim ve karıncalanma başladığında kendimi bir duvara doğru ittiğimi hayal ettim.

Tekrar dönuştüm. Çıplak bedenim soğuk zemine bastırıldı.

Aceleyle, Ascher'in dolabında bir çift şort ve bir sweatshirt bulana kadar odayı karıştırdım.

Kıyafetleri zengin kozalaklı ağaclar gibi kokuyordu ve onları koklamak için bir saniyemi ayırdım.

Harikaydı, yumuşak bir ağaca sarılmak gibiydi.

Şortu yaklaşık beş kez kıvrırmak zorunda kaldım ve hâlâ kalçalarımın sarkıyordu. Ascher'in üzerinde dar duran siyah sweatshirt kalçalarımın ortasına kadar sarkıyordu.

Gergin bir şekilde açıkta kalan bacaklarıma baktım.

Bronz bacaklarım utanç verici derecede inceydi ve garip bir şekilde hiç kıl çıkmıyordu. Kıllı erkek ve kadın şekil değiştiren bacakları görmüştüm, bu yüzden benimkilerin normal olmadığını biliyordum. En azından yaralarım kapalıydı.

"Zaman doldu. Hadi..." Jax beni orada dikilirken görünce sustu. Üç adam da şok içinde açıkta duran bacaklarıma baktı.

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Bacaklarıımın utanç verici olduğunu söylemelerine ihtiyacım yoktu.

Alfa kokuları -kestane, çam ve soğuk kar- küçük odada daha da yoğunlaştı. Gözleri parlıyordu ve zengin feromonları ağzımı sulandırıyoru.

"Hazırım," dedim sessizce, büyüyü bozarak. "Üzgünüm, üstümü değiştirmek için mahremiyete ihtiyacım var. Seninleyken üstümü değiştiremem-"

Jax iki iri eliyle yüzümü kavrayarak sözümü kesti.

"Yaralandın mı?" Yumuşak bir şekilde hırlarken gri gözleri parlıyor, altın mücevherleri çınılıyordu.

"Ben iyiyim. Sanırım geri kaymak yaralarımı iyileştirdi." Tuhaftı; yan tarafım artık acıyla yanmıyordu ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif ve sağlıklı hissediyordum.

Ascher, Jax'i iterek yolundan çekti. Bir an için gür dudakları yumuşadı ve o kadar da kızgın görünmedi.

Ascher'ın kendine özgü kaş çatması hemen geri döndü. "Genelde alfalar için öyle olur. Yine de kontrol için koğuşa gitmen gerekiyor."

Cobra homurdandı, sanki Jax dramatik davranıyormuş gibi. Ben de Cobra'ya katıldım.

"Belli ki koğuşa gidiyor." Jax beni bir mağara adamı gibi kolumdan tutup sürüklemeye başladı.

"Saçmalıyorsun." Jax beni devasa spor salonuna ve uzun koridorlara doğru çekerken kendi ayaklarımın üzerinde tökezledim.

Eğitim yerleşkesi koridorlar ve odalardan oluşan geniş bir labirentti ve yönümü bulmakta zorlandım.

Yön duygum berbattı. Gerçi denemediğim için değil.

"Kendim yürüeyebilirim," diye bozuk plak gibi tekrarladım. Jax hırlamaya ve beni değerli bir geyik gibi sürüklemeye devam etti.

Jax sözlerimi onaylamak yerine, "Sana savaş sırasında arkamda kalmanı söylemiştim," dedi.

"Öyleydim! Ta ki Ascher götürülene ve herkes yere yığılana kadar. Başka seçeneğim yoktu. İnanın bana, bunu planlamamıştım ve peşinden gitmek zorunda kalmak istemiyordum. Her şey bir anda oldu. Ayrıca, dönüşmemi istedin ve ben de dönüştüm. Yani aslında bu iyi bir şeydi." Ormandaki kaosu düşünürken saçmaladım. Başka seçeneğim yoktu.

"Hayır, yaptığınız iyi bir şey değildi. Seni koruyacağımızı söylemiştik. Bunu yapmamalıydın. Her şey kontrolüm altındaydı," diye tersledi Ascher arkamdan.

"Saçmalık."

"Kendini tehlikeye attın," dedi Jax, kolumu sıkıca kavrayarak.

"Hayır, kılıç dişli bir kaplana dönüştüm ve herkesin kığını kurtarmaya yardım ettim. Bir şey değil."

"Kıza katılıyorum." Kobra yanımda süzülüyordu.

Hava.

Şok içinde sendeledim. Jax'in kolumdaki boğucu tutuşu beni dik tuttu.

"Gördün mü, Kobra bile benimle aynı fikirde," dedim. "İkiniz de saçmalıyorsunuz."

Jax Cobra'ya hırladı ve gözlerini ona dikti. Ancak solgun alfa hiç oralı olmadı. Ürkütücü yılan gözleriyle Jax'e gülümsedi.

"Nasıl oluyor da Kobra yılan olarak kalabiliyor da ben değişmek zorunda kalıyorum?" Jax cevap vermek yerine beni nazikçe üzerinde "Koğuş" yazan devasa ahşap kapıdan içeri itti. İçerideki uzun ve ince odada düzinelerce yatağın etrafına perdeler çekilmişti. Beyaz önlüklü bir avuç doktor etrafta koşuşturuyordu.

betas hapları ve yaralara sarı bir macun sürmek.

Jax beni uzun odanın en sonunda açık bir yatak bulana kadar sürükledi.

Biz yanlarından geçerken betalar gözlerini indirdi ve Jax'e saygı göstermek için başlarını eğdi. Bana da korku ve merakla baktılar.

Dişiler alfa değildi, ama bir şekilde ben öyleydim? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Her zaman boş bir şekil değiştiren olduğumu düşünmüştüm. Küçük boyum ABO'lardan farklıydı.

Jax betalara bakmadı. Beni bir yatağa yatırdı ve bir doktorun bana bakmasını istedi.

"Ben iyiyim. Artık beni rahat bırakabilirsin." İri adamın pençesinden kurtulmaya çalıştım. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum.

Ben yüksek yatakta otururken ve o öne doğru eğilip kollarıyla beni hapsederken bile üzerimde yükseliyordu.

Tüm alfalar geri döndükten sonra iyileşti. Bu yüzden Jax'in bana kırık bir bebekmişim gibi davranması garipti. Diğer alfaların hiçbirisi için çıldırmıyordu.

Jax'e doktoru nereye sokabileceğini söylemek için çok renkli bir dil kullanmak üzereydim ki nefesim kesildi.

Jax'in iri eli kollarımdan uzaklaştı. Ama nasırlı parmakları beni bırakırken ön kollarım boyunca usulca ilerledi.

Midemde garip bir sızı vardı.

Duvara yaslandım ve onun dokunuşuna uzanmamak için kendimi zor tuttum.

Jax'in sıcaklığı ve yüksek gücü rahatlatıcıydı. Bir kez daha, onun yanında aklımı kaybediyordum.

Lobotomiye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, bölgedeki az sayıdaki beyin cerrahından birini tutacak kadar zengin değildim. Bu yüzden, bir sonraki en iyi şeyle yetindim.

Başımı sertçe duvara vurduğumda kafam çatladı. *Kendine gel, kadın.*

"Doktor izin verene kadar burada kal." Jax kalçasından öne doğru eğildi ve kocaman ellerini başımın iki yanındaki duvara koydu.

Üzerinden bir fırın gibi sıcaklık yayılıyordu ve gür dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. Yüksek elmacık kemikleri mükemmel yüzünü çerçevesliyordu ve yakından bakıldığında koyu teni ipeksi ve kusursuzdu.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Kısa bir an için keşke uzun boylu ve iri memeli olsaydım da Jax'in tüm enerjisini kaldırabilseydim diye düşündüm. Devasa alfa bir savaş tanrısı gibi inşa edilmişti ve onun yakın varlığı tenimi karıncalandırdı.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Küçük sürtükler hâlâ büyük bir enerji yayabiliyorlardı. Numb Sadie bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Jax parmağını ileri uzatıp saçlarımı alnımdan nazikçe taradığında düşüncelerimden sıyrıldım.

Nefesi benimkine karışırken uzun bir süre sessizce birbirimize baktık.

Alnımın dokunduğu yeri karıncalandı.

Jax daha da öne eğildi ve ben nefes almayı tamamen bıraktım.

Uzun saç örgüleri kucağıma düştü ve soğuk altın bibloları boynumu gıdıkladığında titredim.

Boynundan aşağı inen damarları, inanılmaz geniş omuzlarını ve kollarını takip ettim.

Üstsüz olduğunu unutmuştum. Belli ki kafamı sandığımdan daha sert çarpmış olmalıydım, çünkü unutmak zordu.

Ascher ve Cobra'nın aksine, karın kasları yontulmuş, zayıf biri değildi. Kalındı.

Her yerde, kaslar kasların üzerinde şişiyordu. Göğüs kasları muhtemelen benim göğüslerimden daha büyüktü.

Garip bir şekilde, hoşuma gitmişti.

Meme uçlarındaki küçük altın çingiraklar davetkâr bir şekilde parılıyordu ve birine dokunursam hırlayıp hırlamayacağını merak ediyordum. Elimi hareket ettirmeden kirli sakalı yavaşça çenemin kenarına sürtündü.

Jax'in sıcak nefesi içimin kasılmasına neden oldu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Sıcak kestaneler etrafımı sarmıştı. Tadının çikolata kaplı kavrulmuş kestane gibi koyu mu yoksa tatlı mı olduğunu görmek için boynunu yalamak istedim.

ballı olanları.

Birdenbire, ileriye uzanıp öğrenmek için karşı konulmaz bir istek
duydum.

Bilimsel amaçlar için.

"Seni odamızda bekliyor olacağım," diye kulağıma fısıldadı, gülünç
derecede derin sesi içimin sıkışmasına neden oldu.

Alemde yeterli oksijen yoktu.

Yanma kasıklarına yayıldı ve midem bulanıncaya kadar ters döndü.

Belki de doktora gitmem iyi oldu? Kendimi iyi
hissetmiyordum.

"Jax, oligarşiyi ihlal konusunda bilgilendirmeliyiz." Ascher Jax'i
yakalamak için odanın diğer ucuna doğru yürüdü. O hareket ettikçe, kadın
ve erkek tüm betalar onun renkli dövmelerini açgözlülükle seyretti.

Asabi ve sinir bozucu olması çok kötüydü.

Yine de mide bulantısı daha da kötüleşti. Isırılmış tırnaklarımı
inceledim ve etrafımı saran alfaları görmezden gelmeye çalıştım.

Başaramadım.

Boynumun yan tarafı karıncalandı. Perdenin kenarının ötesinde Kobra
bana sırttı. Hâlâ yılan gibi gözleri vardı.

Omzumda garip bir ısırık hissettim. Bu, ormanda Cobra omzumdaki fae
kanını silerken hissettiğim duygunun aynısıydı.

Jax bir adım geri çekildi ve isteksizce Ascher'la birlikte uzaklaştı. Yine
de, sanki buhar olup uçacağımdan korkuyormuş gibi bana bakmaya devam
etti.

Gözlerimi ondan ayırmadan, kendime bakma isteğimi görmezden
geldim.

Zing hissi köprücük kemiğimden koluma doğru yayıldı.

Üç alfa koğuştaki terk ettiğinde, eşofmanımın kolunu yukarı çektim ve
nefes nefese kaldım.

Küçük, siyah bir gölge yılan, ten rengi bileğimin etrafında bir daire
çizdi. Parmağımı üzerine dokundurdum ve küçük bir elektrik kıvılcımı
çaktı. Sonra bileğim boyunca kayarak parmaklarımın etrafında dolandı.

Küçük adam oynuyordu.

Yılanlara hiç ilgi duymamıştım ama hep bir evcil hayvanım olsun
istemiştim. Ve bu küçük adam o kadar minik ve sevimliydi ki beni
gülümsetti. Her nasılsa, parmaklarımın etrafında dönerken yılanın
mutluluğunu hissedebiliyordum.

Birinin beni sevmesine sevindim. Görünüşe göre, sevgiye muhtaçmışım.

"Vay canına, bu çok fazlaydı." Yanımdaki perdenin arkasından tüylü mavi bir kafa fırladı.

Sıçradım ve suçluluk duygusuyla elimi kazağımın içine soktum. Yapmamam gereken bir şey yaparken yakalandığım için dehşete kapıldığımdan kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu.

Cobra'nın yılanlarından birinin bende olduğunu bilmediğini hissediyordum ve küçük adamı vermek zorunda kalmak istemiyordum.

"Alfalar hırılıyor ve sana o kadar yoğun bir şekilde bakıyorlardı ki bu *beni* bunalıttı ve hasta yatağında senin yanındaydım." Çocuksu görünümlü beta bana sırtıttı ve ben de elimde olmadan sırtıtarak karşılık verdim.

Sırık gibi uzuvları vardı. Başının üstünde elektrik mavisi saçları vardı. Hayatımda hiç böyle bir renk görmemiştim.

Fiziksel olarak benim tam zıttımdı. Ben altın sarısıydim ve beyaz saçlıydim, o ise soluk tenliydi ve su rengi saçları vardı. Ben küçük ve kompakt yapıyıldım, o ise uzun bacaklarıyla sırık gibiydi. Su mavisi gözleri, bir dağın dibindeki berrak bir göl gibi ürkütücüydü.

Buna karşılık, kırmızı gözlerimin korkunç olduğu söylenmişti. Söylentilere göre cehennem alemine bakmak gibi.

Bu benzetmeye uygun yaşamaya çalıştım ama her zaman belalı olmak zordu.

"Çok fazla. Tamamen iyiyim ama Jax yine de beni mağara adamı gibi buraya sürükledi." Betada beni hemen rahatlatan bir şey vardı. Onunla bir şeyler paylaşmak istedim. Bu benim için garipti.

Islık çaldı ve perdenin arkasından geldi.

Yakından bakınca, benden bir baş kadar uzundu ve uzun sıska kasları vardı.

Çerçevesi dardı.

Şimdiye kadar gördüğüm en zayıf betaydı. Genelde betaların çoğu geniş ve hantal yapılyıydı. Alfalar daha da iri ve hantaldı. Ben hariç.

"Ben Sadie." Boğazımdaki pürüzleri gidermek için öksürmeye çalıştım. Sağ elimi uzattığımda, gölge yılan sol elime dolandı. Saklı kaldığına sevinmişim.

"Ben Aran, yeni keşfedilmiş bir beta." Elim sıkıca sıktı, sanki tokalaşmasıyla beni etkilemeye çalışıyordu.

Önemli biriymişim gibi elimi sıkması ve yılanın sevinçle koluma dolanması arasında gülümsedim ve kıkırdamamı güçlkle bastırdım.

Gereksiz yere uzun süre el sıkıştığımızda, Aran'ın elinin ince ama sert olduğunu ve nasırlarla kaplı olduğunu fark ettim. Yeni bir beta olabilirdi ama kolay bir hayat yaşamamıştı.

"Savaş sırasında yaptıklarınız için size teşekkür etmek istedim. Eğer peşinden gitmemiş olsaydın, başarısız olacaktık. Söylentilere göre yakalayamadığımız her fae yarattığı için cezalandırılıyormuşuz," diye fısıldadı Aran komplocu bir tavırla.

"Gerçekten mi?" Bir *savaşta* kendileri için *savaşan* insanları cezalandırmak oligarşiye kalmıştı. Gerçekten korkaklarmış.

Aran yatağının ucuna tünedi ve büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi fısıldadı, "Ben... savaştan hoşlanmıyorum."

O da benim gibi kendini yerinde hissetmiyordu. Tüm alfalar her şeyi çok ciddiye alırdı. Benzer enerjiye sahip birini bulmak güzeldi.

Kafasındaki şok edici su rengi paspastan mı, küçük boyundan mı, yoksa yüz hatlarının kadınsı yumuşaklığından mı bilmiyorum ama kendimi ona güvenmek isterken buldum.

"Ben de bu işin içinde değilim. Oligarşiyle ilgili bir şeyler dönüyor ve onların fae'lerle ilgili hikâyelerine inandığımdan emin değilim," diye sadece onun duyabileceği kadar sessiz fısıldadım.

Savaş tekrar düşündüm. Örümcek şey kesinlikle vahşiydi ama hiçbirimizi öldürmek için kendi yolundan çıkmamıştı. Aslında, bize saldırmaktan çok Ascher'i kaçırmak istiyormuş gibi davranmıştı.

Aran yüzünde hayranlığa yakın bir ifadeyle bana baktı. "Ben de aynen öyle hissediyorum. Seninle konuşmaya geldiğim için Tanrı'ya şükürler olsun." Parlak beyaz dişleri onu daha da genç gösteriyordu.

"Peki şekil değiştirenlerin dünyası sana nasıl zarar verdi?" Ona sordum.

Aran'ın turkuaz gözleri beklediğim gibi hüznün yerine mizahla dans ediyordu.

Bazı insanlar kötü koşullar yüzünden yıkıldı. Diğerleri ise boktan durumlarını benimser ve bunu dünyaya dehşet saçmak için kullanır. O kesinlikle ikinci kategorideydi ve ben de onun gibi olmayı arzuluyordum.

"Korkunç boş ebeveynler beni bir çiftlik köpeği gibi çalıştırdı ve bir betaya dönüştüğümde beni sömürmeye çalıştı." "Ebeveynler" dediğinde yüzünü buruşturdu, gözleri nefretle doldu. Ancak duygularından sıyrıldı ve gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Peki ya sen?"

"Yetim kaldım ve beni kendi kişisel şamar oğlanı olarak kullanan bir beta hancı tarafından büyütüldüm. Ayrıca, ilk dişi alfa olduğumu ve kılıç dişli bir kaplana dönüşebildiğimi yeni öğrendim, bunu sen de gördün."

Aran'ın gözleri dehşetle doldu ve sessizce kendime lanet ettim. Dayaklardan ya da yara izlerinden kimseye bahsetmemiştim. Şimdi bana kırıkmişim gibi davranacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, çocuksu yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Tatlım, az önce kendine en iyi arkadaşını buldun. Çoğu şekil değiştireni sikeyim. Sen hariç. Orada tam bir canavardın. Ve güneş tanrım, dişlerin cidden hasta." Bana sırtırken turkuaz gözlerinde kıvılcımlar sıçradı.

Baş döndürücü bir rahatlama hissi içime doldu. Bana kırık bir bebekmişim gibi davranmayacaktı.

Aran'ın etrafında olmak tehlikeli olacaktı. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de ona sııttım.

"İçimde oligarşiyi devireceğimize dair bir his var." Yarı şaka yaptığımı anlaması için göz kırptım.

"Önce alfalarınızı devirmemiz gerekecek ve bunun kirli, kirli, kirli bir iş olacağına dair içimde bir his var." Kirli, kirli, *kirli* kelimelerini dramatik bir şekilde çizdi ve kendini yelpazeledi.

Yüzündeki müstehcen ifade ne ima ettiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Onlar benim alfalarım değildi ama onu düzeltmedim. Cobra ve Jax gibi Aran da kesinlikle erkeklerden hoşlanıyordu.

Daha da rahatladım ve gülümsemem genişledi. Benden bir şey beklemesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

"Hiçbir fikrin yok." Küçük bir kız gibi kıkırdadım. Sesim hâlâ cızırtılı ve bozuktu ama uzun zamandır çıkardığım en mutlu sestti.

Kobra'yı düşündüğümde gölge yılan sırtımın alt kısmında küçük bir elektrik titreşimi yarattı ve şimdi sırtımın etrafında neşeyle sürünerek neşeme neşe katıyordu.

Hayatım hala alev alev yanan bir karmaşaydı.

Her nasılsa, bir arkadaş edinmek her şeyin daha iyi görünmesini sağlamıştı.

SADIE

IŞLER KIZIŞIYOR

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, doktor hayati değerlerimi kontrol etti ve tamamen sağlıklı olduğumu açıkladı. Aran'a daha sonra takılacağıma söz verdim ve yatağımı bulup uzun bir uyku çekmek için oradan ayrıldım.

Eğitim yerleşkesinde amaçsızca dolaştım. Parlak şamdanların ve çıplak tuğla duvarların bulunduğu uzun maun koridorlar durmadan tekrarlanıyordu. Sıkışık merdiven boşlukları ve keskin açılardan oluşan bir labirentti.

Birkaç yanlış dönüşten sonra, sonunda üzerine *A harfi* oyulmuş tanıdık ahşap kapıyı gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Kapıyı açtığımda rahatlama iç çekişim boğazımda düğümlendi.

İlk fark ettiğim şey alfa feromonlarıydı. Soğuk kestane ve çam kokuları boğucu bir bulut halinde yüzüme çarptı.

Fark ettiğim ikinci şey ise gürültü oldu.

Ağır homurtular, hırıltılar ve inlemeler odanın içinde titreşiyordu. Ses o kadar derin ve gırtlaktan geliyordu ki tüylerim diken diken oldu.

Fark ettiğim üçüncü şey ise duvara yaslanmış devasa alfalar oldu.

Tavernada betaların ve null shifter'ların seks yaptığını görmüştüm: kadınlar gizlice erkeklerin kucağına oturuyor, erkekler bilaro masasının arkasında birbirlerini domaltıyor, kadınlar banyoda birbirlerini parmaklıyordu. Çöpü bile dışarı çıkarmıştım ve bir kar yığınının içinde dizlerinin üzerinde bir erkeğe sakso çeken bir kadın bulmuştum.

Şekil değiştirenler son derece şehvetli olarak bilinir ve kelimenin tam anlamıyla herkesle sevişirlerdi.

Bar karşılaşmalarında iğrenerek kusmak istemiştım. Bu farklıydı.

Jax, Cobra'yı duvara yaslamıştı. Jax'in eşofman altı, sanki acelesi varmış da çıkarmayı unutmuş gibi, devasa kalçalarından aşağı çekilmişti.

Ateş ışığı, Cobra'ya doğru her cezalandırıcı itişte esneyen şişkin kasları ve yuvarlak poposu üzerinde gölgeler oluşturdu.

Nefes kesiciydi. Cobra'nın açık teni ve zümrüt mücevherleri Jax'in koyu teni ve altın mücevherleriyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

İkisi de iri yarı adamlardı ama Jax'in iri kasları Cobra'nın sivriltilmiş gövdesini gölgede bırakmayı başarmıştı.

Sağ eli Cobra'nın boynunu tuğla duvara yaslamıştı ve Jax'in teni terden parlıyordu. Sol eli Cobra'yı okşarken yontulmuş pazusu şişti ve her hamlede yüksek sesle homurdandı.

Jax'in gövdesi o kadar büyüktü ki Cobra'nın büyük bir kısmını gözden saklıyordu. Ancak Cobra'nın bacaklarının ve kollarının bir kısmı açıktaydı.

Ben izlerken, gölge yılanlar Cobra'nın derisinden yavaşça kayboldu.

İçimdeki endişe alevlendi, ama küçük siyah gölge yılanı bileğimin etrafında memnuniyetle zıngırdamaya devam etti.

"Siktir, hoşuna gitti mi?" Ascher inledi, sesi beni irkiltti. Onu fark etmemiştim.

Ascher yatağında sırtını yastıklara dayamış bir şekilde oturuyordu.

Alfa tamamen çıplaktı, görkemli dövmeleleri göğsünün ve kalçalarının her santimini kaplıyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum.

Aleti ellerindeydi ve Jax'in Cobra'yı duvara yaslayıp sikmesini izlerken aşağı yukarı okşuyordu.

Eli, alfa düğümüyle birlikte devasa aletin kökünü gösterdiğinde neredeyse çılgılık atıp kendimi ele verecektim.

Beta söylentileri doğruydu. Ascher'ın tüm aleti renkli mürekkeple dövülmüştü. Çok acımış olmalı.

Alfa düğümleri hakkında söylentiler de duymuştum ama hiç şahsen görmemişim. Aletin dibindeki şişkinlik çok büyüktü ve Ascher her vuruşta onu sıkmak için duraklıyordu.

"Seni bundan daha da sert becermesini mi istiyorsun?" Ascher ipeksi bir sesle sordu.

Jax içine doğru daha sert iterken Cobra alçak sesle inledi.

Jax'in itiş gücüyle tüm duvar titreşti.

Üç alfanın cinsel dinamiği ve odadaki ağır feromonlar dizlerimin titremesine ve midemin yine tuhaf hissetmesine neden oldu.

"O kadar sert boşalacaksın ki tüm betalar çığlıklarını duyacak." Ascher gözlerini kapadı ve elini daha hızlı pompalamaya başladı.

"Siktir, evet öylesin." Jax derinden hırladı ve Cobra'yı duvara çarptı.

Cobra bağırdı ve sarsıldı. Jax'ın pazularındaki damarlar, Cobra'yı acımasız bir kavrayışla ileri doğru iterken ortaya çıktı.

Kobra sarsıldıkça ayazın serin kokusu daha da belirginleşti. Solgun tenindeki tüm gölgeler kayboldu.

Kobra aniden başını yana çevirdi ve normal zümrüt gözleriyle bana baktı.

Buz gibi bakışları dehşet vericiydi.

Küçük gölge yılanım telaşla zil çaldı ve eşofmanım tarafından gizlenerek kolumdan yukarı ve sırtımdan aşağı doğru ilerledi. Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı.

Yakalanmışım.

Jax, Cobra'nın bana baktığının farkında olmadan yavaşça itmeye devam etti. Her itişte Cobra'nın yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayılıyordu. Eğer bana yoğun, ruhsuz gözlerle bakmasaydı bu sevimli olabilirdi.

Kalın bir şekilde yutkundum ve ay tanrıçası Cobra'nın beni izlediğim için çağırmaması için dua ettim.

Ayaklarımın yavaşça odadan uzaklaşması gerekirdi ama gözlerimi adamlardan ayıramadım.

"Seni sikmesi için ona yalvar!" Ascher yüksek sesli inlemeler arasında bağırdı, güçlü, dövme kalçaları yataktan fırladı. Kendini daha hızlı okşadı.

"Sikeyim evet," diye homurdandı Jax ve Cobra onun altında inledi, ama zümrüt gözleri benimkilerle temasını kesmedi.

"Seni sikmesi için ona yalvar Prenses!" Ascher bağırdı ve doğrudan bana bakmak için döndüğünde tohumları elinden fişkırdı.

Ascher "prenses" dediğinde, Jax yüksek sesle kükredi ve Cobra'ya doğru sarsıldı.

Prenses. Hayatımı sikeyim.

Ascher'ın altın rengi gözleri ateşle dans ediyordu ve sırtışımdan anladığım kadarıyla başından beri orada durduğumu biliyordu.

Şok içinde ağızım açık kaldı ve anında yüzüm alev aldı. Ascher'ın söylediği her şeyin iması bana bir çekiç gibi çarptı. *Benimle* konuşuyordu, Kobra'yla değil.

Birden örümcek fae'nin beni yere yapıştırdığını hissettim. Ascher ve Jax aynı anda bana döndüler.

Durduğum yerde üç çift göz beni mızrakladı.

Ascher'ın kalın beyaz dölleri ellerini ve kalçalarını kapladı ve bana kötü kötü sıırttı. Büyük dövmeli aleti, yırtık karnına doğru sallanıyordu.

Jax yavaşça Cobra'dan çıktı ve yüzünde tanımlanamayan bir ifadeyle beni izledi.

Şok içinde Jax'in sikine baktım. Döl damlıyordu ve altın çubuklarla delinmişti. Piercingler alfa düğümü de dahil olmak üzere aşağıya doğru uzanıyordu. *Vay anasını, betalar bunun dedikodusunu yapıyor olmalı.*

Üç alfa beklenti içinde bana bakarken, ezici ağırlık daha da ağırlaştı.

Feromonlar ve seks kokusu burnuma doldu ve az önce olan her şeyi anlamlandırmakta zorlandım.

Ascher, Jax'in beni sertçe sikeceğini ima etmişti. Nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Nefes alış verişim düzensizleşti ve panik beynimi bulandırdı çünkü kimse vücudumu göremiyordu. Yara izlerimi.

Uyuşturucuyu kullanmak ve savaş için saklamamak muhtemelen savurganlıktı ama acil bir durumdu.

Dehşet beni ele geçirdiğinde, beynimin tıklamasına izin verdim. Anında tüm duygular beni terk etti ve duruma kayıtsız kaldım.

Uyuşukluk yeniden şarj olmuştu. Beynimdeki düğmeyi çevirdim ve tüm duygularım uçup gitti.

Sen apikal bir alfasın. Kendini göster.

"Çok dramatik." Odanın içine doğru ilerledim.

Ascher'ın ilk kez söyleyecek bir şeyi yoktu. Kaşlarını kaldırdı, belli ki çığlık atarak kaçmadığıma şaşırmişti. Cobra ve Jax bile beni şaşkınlıkla izledi.

Adamların hiçbiri benim soğukkanlı kayıtsızlığım karşısında ne yapacağını bilemedi. *Gözlerinin içine bak. Başka tarafa bakma.*

Şifonyerimden bir çift eşofman altı ve Jax'in şifonyerinin üstünden temiz bir havlu aldım. "Uzun bir banyo yapacağım."

Uyuşuk, onların gözlerinin içine bakmamı söyledi ve ben de çoğunlukla dinledim.

Gözlerim isteğim dışında aşağıya doğru kaydı ve erkeklerin nasıl bu kadar büyük yapılabildiğini merak ettim. Şişmiş düğümleri olan üç büyük yarak etrafımda sallanıyordu. Eğer uyuşmamış olsaydım, muhtemelen bayılırdım.

İyi ki uyuşmuşum.

Açıkça Jax'in sikindeki altın piercinglere baktım. Ağır altın metal ucundan delinmişti ve alt tarafına kadar çubuklar vardı. Çubuklar alt kısımda düğümüne sığacak kadar büyüktü.

Aleti o kadar büyüktü ki neredeyse gülmeye başlayacaktım. Zaten inanılmaz derecede kalındı ve tabanındaki şişmiş düğüm, çevresini canavarlaştırıyordu. İçime sığması fiziksel olarak mümkün değildi. Kobra sebepsiz yere endişelenmişti.

Odayı ve sergilenen çıplak erkek figürlerini son bir kez daha rahatça gözden geçirdikten sonra banyoya girdim ve kapıyı kilitledim.

Kocaman küvet on vardiyacının sığabileceği genişlikteydi ve ılık su fokurduyordu. Üzerinde "Rahatlatıcı" yazan bir torba tuzu küvete boşalttım ve içine girdim.

Şımartılmayı hak ettim.

Uzun bir süre küvette ıslandıktan sonra Jax'in devasa havlusuyla kurulandım. Havlu o kadar büyüktü ki göğsümün etrafına bağladığımda yerde sürükleniyordu.

Uzun saçlarımı tarayarak aynadaki yüzüme kayıtsızca baktım.

Vites değiştirmek iyileşmemi hızlandırmıştı ve burnum artık şiş değildi. Yüzümde küçük ve dik duruyordu. Gözlerimin altındaki siyah halkalar gitmişti ve bronz tenim adeta sağlıklı parlıyordu.

Sen bir yırtıcısın. Alfa'lara gücünü göster.

Alfa'lara binerkenki görüntülerim zihnimde parladı. Uyuşuk daha önce hiç cinsellikle uzaktan yakından alakası olmamıştı. Genellikle ölüm ve bıçaklamadan ibaretti.

Uyuşukluğu görmezden gelerek Ascher'in çam kokulu sweatshirt'ünü ve şortunu geri çektim. Kendime onları sadece temiz oldukları için giydiğimi ve değiştirmek için bir neden olmadığını söyledim.

Yavaşça odaya geri döndüm.

Tüm alfalar yataklarında uzanıyordu ama seks kokusu hâlâ ortalıktaydı.

Jax ve Cobra oturmuş savaş raporlarını yazıyorlardı. Buna karşılık Ascher elinde süslü bir telefonla sırtüstü yatmış, başparmaklarını birbirine vuruyor ve telefonu ileri geri sallıyordu. Süslü telefonlar insanlar âlemine aitti ve o kadar nadir bulunurlardı ki sadece en zengin şekil değiştirenler alabilirdi.

Banyo kapısını kapattığımda, üçü de yaptıkları işi bırakıp bana baktılar.

Üstlerine çık. Hakimiyetinizi gösterin. Gözlerimi diktim ama beni onlara cinsel saldırıda bulunmaya iten hissizliği görmezden geldim. Oldukça endişe verici.

Şömine şöminesinin üzerinde bir dizi kitap ve defter vardı ve ben boş bir defter aldım. Elimde ödülümle odanın diğer ucuna geçip Jax'e baktım, sonra öne doğru eğilip yatağından fazladan bir kalem aldım.

Büyük alfa kibrimle kaşlarını kaldırdı ve ben de ona baktım. Uyuşukluk yüzümdeki tüm duyguları yok etmişti ve kafasının karıştığını anlayabiliyordum.

Üstünlüğü elinizde tutun. Kendinizi gösterin.

Kalemi ve defteri çaldıktan sonra, gürül gürül yanan şöminenin ısıttığı yatağıma girdim. Alevler uğuldayan soğuğu uzakta tutuyordu.

Yatağım ateşten en uzaktaydı ve odanın geri kalanına kıyasla biraz cereyan yapıyordu, ama Dick'teki odamın aksine, sıcak ve rahat bir saunaydı.

Yatağımın üstündeki pencerenin dışında, kalın beyaz kar taneleri pencere kenarında toplanmış ve beyaz dağları çerçeveliyordu.

Kürk battaniyeyi omuzlarıma sardığımda, uyuşmuş halde bile içime bir sıcaklık yayıldı ve ayak parmaklarımı kıvırdım.

Deftere, savaş sırasında olan her şeyi en ince ayrıntısına kadar yazmaya başladım. Uyuşmuş beynim kalıpları ve olayları katalogladı, her şeyi titizlikle not etti.

Birkaç saat sonra Zed kafasını kapıdan içeri uzattı.

"Sadie, nasılsın?" Endişesi yüzüne derin çizgilerle kazınmıştı.

Her ne kadar uyuşmuş olsam da, cılız şekil değiştireni gördüğümde yanaklarımda bir gülümseme belirdi. Siyah saçları dağınıktı, sanki ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibiydi.

Ona ilerlemesini işaret ettim.

Şimdi ona açlıktan ölmek üzere olan lezzetli bir geyikmiş gibi bakan üç alfa şekil değiştirenin yanından hızla geçti.

"Nasılsın? Bir kediye dönüştüğünü duydum. Kaledeki herkes çıldırdı. İlk dişi alfa. Güneş Tanrısı bizi kesinlikle kutsadı. Yakında tüm diyar öğrenecek." Yatağımın kenarına tünedi ve bana bir tür ilahi kurtarıcıymışım gibi baktı.

Jax derinden ve alçak sesle homurdandı ve Zed sanki yanıyormuş gibi yataktan fırladı.

Kendinizi gösterin.

Başımı çevirip Jax'e baktım. "Arkadaşımı tehdit etme." Göğsümde yumuşak bir homurtu başladı. Avucumu göğüs kafesime sürttüm ve titreşimler elimi sarstı. Bu yeni bir şeydi.

Zed yatağının kenarına yerleşirken "Sakin ol kaplan," diye şaka yaptı ve ben de ona gülümsedim. Belki de daha fazla alfa olmaya başlamıştım?

"Desteyiniz için teşekkürler. Savaşta ölmediğim için mutluyum. Peki, yerleşkede ne iş yapıyorsun?" Şaşırtıcı bir şekilde, uyuşukluk damarlarımda dolaşıyor olsa da, Zed'in etrafında sakinleşti. Bana boğazını kesmemi ya da üzerine binmemi söylemiyordu, ki bu güzeldi.

"Yerleşkede ufak tefek işler yapıyorum. Ben bir hizmetkârım," dedi Zed usulca ve kara gözleri bulutlandı.

Göğsüm sıkıştı ve onun durumunu araştırmak için bir not aldım. Kendi isteği dışında burada olduğunu hissediyordum. Anlayabiliyordum.

"Ürkütücü fae yaratığını bıçaklamak zorunda kalmaktan iyidir." Kıkırdadım ve o da gülerek bana katıldı.

"Doğru. İyi olmana çok sevindim. Çok korkuyordum ve koğuştaki doktorlar bana hiçbir şey söylemedi." Zed ellerimi avuçlarının içine aldı.

Kaos patlak verdi.

Jax ve Ascher yataklarından fırladılar ve etrafımızda toplandılar.

Jax, Zed'i fiziksel olarak benden uzaklaştırırken, "Ona dokunma," diye homurdandı. Jax'in gözleri parlıyordu, cüssesi ve kaslarıyla Zed'i gölgede bırakıyordu. En azından tamamen giyinikti.

"Git buradan." Ascher Zed'in üzerine eğildi ve kişisel alanını işgal etti.

Onlarla savaşın. Hakimiyetinizi gösterin.

Kendimi Zed'in önüne iterken göğsüm derin bir hırıltıyla titredi. Jax hırlayarak karşılık verdi ve Ascher ukala bir gülümsemeyle bana baktı.

"Zaten işe gitsem iyi olacak. İyi olmana sevindim." Zed bu maskaralık karşısında gözlerini devirdi ve aceleyle kapıdan çıktı.

Ayrılmadan önce koridorda arkasını döndü. "Ayrıca, bileşik sana bir telefon verdi, Sadie. Üst çekmecende duruyor. İstedğin zaman bana mesaj atabilirsin." Ascher kapıyı suratına kapatmadan önce bana bir başparmak işareti yaptı.

"Telefonunuzu verin, Prenses." Ascher elini beklenti içinde uzattı, sanki onu dinleyen küçük bir sürtükmüşüm gibi. Ona kim söyleyecekti?

Bıçakla onu, çabuk.

"Bokuma dokunursan, kafanı kopardıktan sonra boynuzunla seni bıçaklarım." Yatağa geri tırmandım ve defterimi açtım. Kırık sesim her zamankinden daha sert çıkmıştı ve tehdidimi güzelce vurguluyordu.

Ascher tartışacakmış gibi ağzını aadı ama Jax, Ascher bir şey söyleyemeden onu yatağına itti. Boynuzlu alfa gözlerini devirdi ve telefonunu eline aldı.

Akıllica, başka bir şey söylemedi ya da bana tekrar emir vermeye çalışmadı.

Kobra tüm bu süre boyunca yatağında raporunu yazdı, herkesin Zed'le ilgili maskaralıklarından rahatsız olmadı. * abucak bindirin.*

Endişe verici düşüncelerimi görmezden gelerek, savaştaki gözlemlerimi kataloglamaya geri döndüm. Ne yazık ki, uyuşmuş benliğim bile odada yaşanan cinsel olaylardan rahatsız olmuyordu.

Bütün gece karlı pencereden dışarı bakarken tek bir saniye bile uyumadım.

Sabah alarmı çaldığında, uyuşukluk hala damarlarımda dolaşıyordu.

JAX

CHAOS

ERTESİ GÜN.

Sadie farklıydı ve bu bende hayal kırıklığıyla kükrete isteği uyandırdı. Ya da ona saldırıp karşılık vermek.

Dün, örümcek fae saldırmıştı ve etkileyici bir alfa formuna dönüşmüştü. Bugün ise inanılmaz derecede soğuktu.

"Bir temsilci daha," dedim ve normal sesim gırtlaktan gelen bir hırıltıyla çıktı.

İçimden bir hüsrân geçti. Yüz yirmi yaşındaydım ve sakinliğimle tanınırdım.

En azından benim böyle olduğum biliniyordu.

Şok edici kırmızı gözleri ve cızırtılı bir sesi olan beyaz saçlı küçük bir kadın eğitimimize katıldığından beri deli gibi davranıyordum.

İlk geldiğinde korumacı içgüdülerimi bastırmış ve soğukkanlı davranmışım.

Onun *gerçekten* bir alfa olduğunu düşünmemiştim.

O soğukkanlılık savaş sırasında tamamen yok olmuştu.

Fae Sadie'ye doğru hızla ilerlediğinde, daha önce hiç yaşamadığım bir dehşet duygusu içimi kaplamıştı.

Sonra onun yerinde muhteşem bir kılıç dişli kaplan durdu. Neredeyse ayım kadar büyük, tüylü beyaz kürkü ve siyah işaretleriyle beni bir an için sersemletmişti. Sonra başını çevirdi ve bir ayaktan daha uzun köpek dişlerini gösterdi.

İçimdeki canavar çıldırmıştı. *Benim*, bir ses bana söylemişti.

Muhteşem alfayı sahiplenmek istedim. Onu benim yapmak istedim.

Sadie fae'nin peşinden gittiğinde endişelenmiş ve kovalamaya başlamıştım. Yaratık onun üzerine düştüğünde, kendimi kaybetmiş ve bir manyak gibi kükre miştim. Onun öldüğünü sanmıştım. Canavarım acı içinde çığlık atmıştı ve görüşümü kırmızı bir sis kaplamıştı.

Ona zarar vermeye cüret eden herkesi sakat bırakırız.

"İşim bitti." Küçük alfa altmış kiloluk barı rafa geri koydu. Sadece dört tekrar yapmıştı.

Küçük kasları sert bir rüzgârda kırılacak kadar cılızdı ve kilo almazsa hayatta kalamazdı. Bu yüzden betalara silah antrenmanlarına odaklanmalarını, alfalara da ağırlık çalışması yapmalarını emretmiştim.

"Beş tekrar daha," diye homurdandım. Bir kez daha göğsümün kontrolünü tamamen kaybetmiştim. Onu korkutup kaçırmamaya çalışıyordum ama her konuştuğumda vahşi bir hayvan gibi hırlıyordum.

Bu beni yavaş yavaş delirtiyordu.

"İki tekrar." Küçük alfa, kendisine hırlayan beş yüz kiloluk bir alfadan rahatsız olmamış gibi bankta arkasına yaslandı.

Ne olduğunu bilmiyordum. Hayatını kurtarmak için hiçbir duygusunu gizleyemeyen o küçük ateş, taş gibi soğuk olmuştu. Yaptığım hiçbir şey ondan bir tepki alamıyordu.

Onda bir gariplik vardı ve bu beni güvensizlikle doldurdu. Bir casus gibi davranıyordu. Aynı zamanda içimi öfkeyle dolduruyordu.

Sakin, kontrollü liderliğimle gurur duyuyordum ve her şey elimden kayıp gidiyordu.

"Zavallı Prenses," diye alay etti Ascher, altı yüz kiloyu göğsünün üzerinde kolayca kaldırırken.

Bin kiloluk halterimi kafasına fırlatma dürtüsüyle savaştım.

Kobra ve ben tesisi altı yıldır birlikte yönetiyorduk ve Ascher daha bir yıl önce dönüşmüştü. Oligarşi başka bir alfanın dönüşmesinin mucize olduğunu söylemişti. Fae'ler tarafından en sık işgal edilen portal üç olduğundan, o bize atanmıştı.

Küçük alfa gelmeden önce Ascher ile hiçbir sorunum yoktu. Kendini kanıtlamaya çalışan, asabi biriydi ama çoğunlukla çalışkan ve iyi bir adamdı.

Şimdi öfkeli bir ahmaktı.

Küçük alfayı bir rakip olarak görüyordu ve onu kurtarmış olması onu öldürüyordu.

Ascher'ın geçmişini araştırdığında babasının ülkedeki en büyük silah sendikasını yönettiğini öğrendim. Teknik olarak yasadışı bir operasyondur ama oligarşıye de silah sağladıkları için gleri kontrol edilmiyordu.

Babası klasik bir kadın düşmanıydı ve Ascher'ın zihninde küçük alfayı kurtarması gerekiyordu, tam tersi değil.

Kobra, belinden sarkan iki yüz kiloluk plakalarla barfiks çekerken Sadie'ye ipek gibi "Yarım tekrar," dedi. "Bu sayılmaz."

"Sana yarım bir rep göstereceğim." Sadie'nin göğsü öfkeyle sarsıldı. Dn hırlamaya başlamıştı ve endişelenmeli miydim yoksa tahrik mi olmalıydım bilemiyordum.

Kendimi kandırıyordum. Çok seksiydi.

Onu ve Cobra'yı birbirlerine ölüm bakışları atarken izlemek mideme garip şeyler yaptı, bu yüzden halterlerimi daha hızlı kaldırdım.

Kobra'nın doğrudan konuştuğu tek kadının Sadie olması dikkatimden kaçmadı.

Göğsüm sıcaklıkla kıvılcımlandı. Diğer kadınlar gibi onu görmezden gelmediği için mutluydum.

Ayrıca kr de değildim, bu yüzden Cobra'nın karın kaslarının dalgalanışına ve cildindeki zümrütlerin ışılıtısına hayran olmaktan kendimi alamadım. Nefes kesici bir adamdı.

Kendini kolayca yukarı ve barın üzerine çekerken bana sırttı.

Yüz yirmi yaşındayken şekil değiştirenler âleminde pek çok erkek ve kadını sevdim, dvştm ve becerdim. Hiçbiri Cobra'nın eline su dkemezdi.

Kobra'nın yüksek elmacık kemikleri görkemli bir burnu, hınzır bir ağzı ve şok edici zümrüt gözleri ereveliyordu. Geniş omuzları, kaslarla çizgili zayıf bir bele doğru sivriliyordu.

Ama onu yıkıcı derecede yakışıklı yapan sadece dış güzelliği değildi; beni kendine çeken şey zıt doğasıydı. Kobra yüzeyde buz gibi soğuktu, ama altında bir tutku ve sadakat cehennemiydi.

Zalim ve sadık olmanın sarhoş edici bir karışımıydı. Hasar görmüştü ve dünyaya öfkeliydi ama korkusuzca savaştı ve savaşta ölen betaları sayısız kez kurtardı.

Kobra iliklerine kadar siyah, zalim ve kurtarılamaz biriymiş gibi davranmayı severdi ama hiç de öyle değildi.

Başkalarına zarar verenlere zarar verir ve zayıfları korumak için savaşırdı. Onunla dövüşmek buz gibi bir hava solumak gibiydi. Ciğerlerimi adrenalinle doldurdu ve canavarımın ateşini yükseltti.

Onun etrafında olmak bile heyecan vericiydi. Bir sonraki adımda ne olacağını asla bilemezsiniz.

Sadie ve Kobra birbirlerine ters ters baktı ve aralarında adeta kıvılcımlar sıçradı.

Narin kimsesiz kadın ve güçlü yılan adam. Birbirlerine zıt kutuplardı ve aynı anda ikisinden de etkilenmem imkânsız olmalıydı.

Ağırlıklarımı kaldırdım ve homurdandım. Her şey berbat olmuştu.

Beş küçük kız kardeşe bakarken, zamanla kadınlara karşı aşırı korumacı oldum. Kız kardeşlerim Sadie'ye nasıl davrandığımı bilselerdi beni döverlerdi ve ben de onlara izin verirdim.

Ailemi düşündüğümde her zaman olduğu gibi mideme kramplar giriyordu.

Ben ölümsüz bir alfaydım ve annem de bir null şekil değiştirendi. Bir null için doğal olmayan bir şekilde uzun yaşamıştı ama yine de on yıl önce vefat etti. Ben daha bebekken beni evlat edinmişti.

Her gün onu düşünüyordum. Kalbimde bir daha asla doldurulamayacak ağırlı bir boşluk vardı.

Yirmi yıldan biraz daha kısa bir süre önce en büyük kız kardeşimi evlat edinmişti. Annem ölmeden önce dört kızı daha evlat edinmişti. Böyle özverili biriydi.

Bir alfa olarak çok fazla izin alamadım, ama izin aldığımda eve, kızların yanına gittim. Kazandığım tüm parayı onlara gönderdim. Evlatlık olmaları önemli değildi; onlar benim ailemdi.

Kız kardeşlerim.

Onların benim her şeyim olması uzun sürmedi. Ölümsüz bir alfa olarak kendimi bildim bileli yalnızdım.

Beş kız kardeşim ve Cobra arasında, bunca yıldır hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

Keşke annem hâlâ hayatta olsaydı. Derin nefes aldım ve düşüncelerimin sarmal oluşturmasını engellemeye çalıştım. Son zamanlarda çok stresli olduğum için iyi uyuyamıyordum.

En büyük kız kardeşim Jess yakında yirmi yaşına girecekti. Bu da onun kutsal gölde test edileceği anlamına geliyordu.

Midem sıkışıyor ve göğsüm ağrıyordu; ölümsüz olması ve beni asla terk etmemesi için onun bir ABO olmasını mı istediğimi yoksa savaşta savaşmaya zorlanabileceği için korktuğumu mu bilmiyordum.

Jess'in test edileceğini düşünmek bile beni strese sokuyordu.

Şimdi kız kardeşlerim için panik yapmamaya ve onların beni ne kadar mutlu ettiğine odaklanmaya çalıştım.

Kız kardeşlerimin hepsi umutsuz romantiklerdi. Sadie'ye davranışından dehşete kapılırlar, kıza vahşi bir hayvan gibi hırlarlardı.

Kız kardeşlerim bekâr annemizin çiçekçi dükkânını işletmeyi devralmışlardı. Vadiden nadir bulunan don çiçeklerini toplamış ve onları çiçeklendirmekte ustalaşmıştı.

Kızların hâlâ umutsuz romantikler olma lüksü vardı. Umarım öyle kalırdı.

Kutsal gölde bir alfa olduğum ortaya çıkar çıkmaz, bu lüksü kaybetmişim. Acımasızca.

Yirmi yaşındayken, alfa olarak test edildiğimde, bölgede daha fazla ABO vardı. Her zaman herkesten daha iri ve güçlüydüm ama alfa olarak onaylandıktan sonraki aylarda gülünç bir şekilde irileşmişim.

O zamanlar Fae Kraliçesi bu kadar sık istila etmiyordu ve ben de ordu için çok sayıda işte çalışmışım. Keşfedilmemiş ormanların haritasını çıkarmış, kuzey topraklarından gelen canavarlara karşı savaşmış ve erkeklerle ve kadınlarla ilişkiler kurmuşum.

Zamanla daha az alfa dönüştü, savaş çabaları arttı ve giderek daha fazla ABO ortadan kayboldu veya öldü.

Bir alfanın tüm kanı vücudundan çekilmedikçe ölmesi mümkün değildi ve yıllar boyunca bunun giderek daha fazla gerçekleştiğini gördüm. Ortadan kaybolan birçok alfa da vardı.

Yıllar geçtikçe içime kapandım ve bu alem beni hayal kırıklığına uğrattı. Savaşmaya ve ilişkilere olan ilgimi kaybettim.

Tatlı annem yaşlandıkça melankolim daha da kötüleşti ve ben aynı kaldım.

On dokuz yıl önce en büyük kız kardeşim Jess'i evlat edinmişti ve birdenbire yeniden yaşamak için bir nedenim olmuştu. Uğruna savaşacak bir şey.

Dört kızı daha evlat edindiğinde bu duygular daha da güçlendi. Sonra, altı yıl önce, aynı anda üç portal için görevlendirildim Kobra öyleydi.

Hemen kaynaştık ve birlikte başarılı olduk. O benim sakın liderliğime karşı buz gibi bir ısırdı.

Kobra'nın erkeklerden hoşlanması ve iri cüssemi çekici bulması bir bonus oldu.

Ondan hoşlanmamak için kör ve aptal olmam gerekirdi. Fiziksel olarak hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

Cobra'nın cinsel olarak uyarılmadığı sürece kontrolü canavarından geri alamadığını keşfettiğimizde, kaderimiz mühürlenmişti.

Bizi birbirimizden ayrı tutabilecek hiçbir şey yoktu. Kelimenin tam anlamıyla iki kişilik bir birim haline gelmiştik.

Kaderlerimiz iç içe geçmişti.

Şu anda Kobra barfiks üstüne barfiks çekiyor ve bankta nefes nefese oturmuş su içen Sadie'ye ters ters bakıyordu. O da ters ters baktı.

Cobra'nın karanlık geçmişi onu kadınlara karşı güvensiz yapmıştı. Bana hiçbir zaman hikâyenin tamamını anlatmamıştı ama yıllar boyunca oradan buradan parçalar toplamıştım. Geçmişi hakkında öğrenebildiklerim dehşet vericiydi.

Bunu düşününce ürperdim.

Sonuç olarak, küçük alfanın ne sakladığını bulmam gerekiyordu, hem de hemen.

Ne kadar uzun süre sır saklarsa, Kobra o kadar uzun süre tehlikede olurdu. Ona karşı koruyucu hissetsem bile, bu Cobra'nın benim önceliğim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

İçgüdülerimi dinleyerek ve içgüdülerime güvenerek portal üçü güvence altına almıştım. İçgüdülerim bana Sadie hakkında her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylüyordu.

Bir cezalandırma tekrarı daha yaptım ve derin bir iç çektim.

Sadie'nin vücudunu gizleme şekli, duygularını gizleme yeteneği ve acımasız dövüş becerileri eğitimli bir profesyonelin özellikleriydi. Kırık, hışırtılı sesi bile bir gizemdi.

Oligarşi ve Sadie onun savaş ya da muharebe deneyimi olmadığını iddia ediyordu ama onunla ilgili her şey aksini söylüyordu. Bize yalan söylüyorlardı, bu da onlarla birlikte çalıştığı ve bir şeylerin peşinde oldukları anlamına geliyordu.

Kobra küçük alfaya ölümcül bir bakış fırlattı ve onun düşmanlığı karşısında göğsümde bir eğlence kıvılcımı çaktı.

Bazen, bu dünyaya Cobra'nın buz gibi soğuğuna sıcaklık olmak için geldiğime ikna oluyordum. Sorun şuydu ki, Cobra'nın Sadie'ye takıntılı olduğunu söyleyebilirdim.

Genelde kadınları tamamen görmezden gelirdi.

Kobra kadınlardan nefret etse de, yine de onları cinsel açıdan takdir edebiliyordu.

Daha önce betaları ve null shifter kızlarını paylaşmış ve aynı anda almıştık. Cobra'yı aldatıyormuşum gibi hissetmeden onları becerebilmemin tek yolu buydu ve o da tiksinden onlara dokunmaya dayanabilmenin tek yolu buydu.

Yardım edemedim ama Sadie'yi aramızda hayal ettim. "Benden bu kadar." Bana kibirle baktı.

Küçük, kalkık burnu, yüksek elmacık kemikleri, badem gözleri ve modaya uygun olmayan büyük dudakları aynı anda hem onu tahrip etme hem de koruma isteği uyandırıyor. Yüzündeki taş gibi ifadeyle bile çok sevimliydi.

Pençeleri olan küçük bir kedi yavrusu gibi.

Beş kız kardeşe sahip olduğumdan, ona sevimli olduğunu söylemeye cüret edersem, kılıç dişli canavarının muhtemelen yüzümü parçalayacağını biliyordum.

Kadınlar ne kadar sevimli olduklarının söylenmesinden hoşlanmazlardı. Bu çok kötü bir şeydi çünkü benim yüksek bakış açımdan o küçücüktü.

Çok küçüktü. Onunla ilgili her şey içgüdülerimi tetikliyordu ve bunu yapmak için eğitildiğini düşünmeden edemiyordum.

Düşüncelerim allak bullak olmuştu. Hiçbir kadın bu kadar cazip olmamalıydı. Bir casus olmalı.

O da bir alfaydı.

Kendime onun bir savaş generali olduğunu hatırlatmak, göğsümde soğuk bir korku dalgası yarattı. Tek istediğim onu güvende tutmakken onu savaşa hazırlamak zorundaydım.

Aynı zamanda kendimi ve adamlarımı korumak zorundaydım çünkü o görüldüğü gibi biri değildi.

Kafam karmakarışık ve küçük alfaya değil kaslarımı kasmaya odaklanmaya çalıştım. Bu imkansız bir görevdi ve zihnim dünkü olaylara geri döndü.

Dün gece Cobra'nın canavarlıktan çıkmasına yardım ettiğimde her şey kontrolden çıkmıştı. Alfa feromonları sıcak ve ağır bir şekilde dönmüştü ve hepimiz aklımızı kaybetmiştik.

Sadie'nin tatlı kızılılık kokusu odayı doldurduğunda, neredeyse tüm kontrolümü kaybetmişim. Kobra altımda gerilmişti ve etrafımda kenetlendiğini hissetmişim. O da etkilenmişti.

Lanet kızılıklar. Onun alfa kokusu sarhoş ediciydi.

Şehvetten aklını kaçırmış olan Ascher'ı boş verin, küçük alfabı bir aptal gibi kışkırtmıştı. Alayları hepimizi heyecanlandırmıştı.

Düşüncesi bile ağzımı sulandırdı.

Bin kiloluk dambılları daha hızlı kaldırdım ve hayal kırıklığımlı gidermek için yüksek sesle homurdandım. Düzenli antrenman rejimim her geçen gün daha kaotik gelmeye başlamıştı.

Eğitim seansının geri kalanı ağırlıklarla ve küçük alfaya bakmamaya çalışarak bir bulanıklık içinde geçti. Kobra hiç rahatsız olmadı. Neredeyse her tekrarını eleştirdi ve Ascher "prensese" hakkında kaba yorumlar yaptı.

Birkaç saat sonra, savaş taktikleri sınıfında oturmuş, Teyze'nin dizilişler hakkında durmadan konuşmasını dinliyorduk.

Teyze, savaşa hazırlanmamıza yardım etmekle görevli yaşlı bir kocakarı idi.

Zaman kaybıydı; önceden ne planlamış olursanız olun, o anın sıcaklığıyla her şey boka sarardı.

Yaşlı betanın neden herkesin ona teyze demesini istediğini bilmiyordum ve sormadım da. ABO'ların yaşam süreleri uzundu ve onun üç yüz yaşından fazla olduğu söyleniyordu. Ben de inandım.

Sadie'nin yüzünde hala boş bir ifade vardı ve Aran adında bir beta onunla konuşmak için geldiğinde gülümsemesini sinirle izledim. En yeni betalarımızdan ve en çalışkanlarımızdan biriydi.

Genç betayla konuşmasından duyduğum hoşnutsuzlukla göğsümün guruldamasını engellemek için tırnaklarımı avucuma geçirdim.

Canavarımın koruyucu içgüdülerini kontrolden çıkmıştı.

Kendime onun şüpheli olduğunu ve muhtemelen Kobra'ya zarar verebileceğini hatırlattım ama hayvanım beni görmezden geldi.

Teyzem insanları seçer ve onlara varsayımsal durumlarla nasıl başa çıkacaklarını sorardı. Bu onun en sevdiği öğretme yöntemi idi.

"Bu durumu nasıl etkisiz hale getireceğinizi biri bana söyleyebilir mi? Üç beta savaştan kaçıyor ve ormana doğru kaçıyor. Üçüne birlikte rastlıyorsunuz. Ne yaparsınız?" Teyze sordu, kırışmış çenesi titrerken gözlerini kısarak küçük odanın diğer ucuna bakıyordu.

Hiçbir şey göremediğine ve gözlerini kısarak bakmasının göstermelik olduğuna ikna olmuşum.

"Cobra?" Teyze, Kobra'nın oturduğu odanın karşı tarafındaki bir betaya baktı. Biraz deliydi ve her zaman yanlış kişiye bakardı.

İnsanlar.

Onun maskaralıkları karşısında gözlerini devirirken ona gülümsedim. Teyzesinden nefret ediyordu ve eminim o da ondan nefret ediyordu.

Cobra cevap vermedi, sadece başını çevirip ondan uzağa baktı. Görünüşe göre Sadie'yle konuşması tek istisnaydı. Hâlâ kadınlarla konuşmuyordu.

"Ascher?" Teyze sonunda Cobra'nın cevap vermeyeceğini anladıktan sonra sordu.

Ascher monoton bir sesle cevap verdi: "Onlara saldırır ve boynuzlarımla bayıltırdım, sonra da oligarşiyi bulundukları yerden haberdar ederdim, böylece uygun gördükleri şekilde onlarla başa çıkabilirlerdi."

"Hm," dedi teyze belli belirsiz, sanki onun cevabından memnun değilmiş gibi.

"Peki ya sen Sadie? Sen ne yapardın?" Teyze üç yüz kiloluk, mohawk saçlı erkek beta şekil değiştirene baktı ve beklentiyle gülümsedi.

Sınıf dönüp Sadie'ye baktı. Teyzesi henüz onu çağırmamıştı.

Bu onun için belirleyici bir andı.

Ascher gibi gözde bir öğrenci mi yoksa Cobra gibi seilmeyenlerden biri mi olacaktı? Yoksa teyzem bana olduğu gibi ona da kayıtsız mı kalacaktı?

Küçük alfanın ifadesi taş gibiydi ve teyzesine ilgisizlikle bakıyordu. Konuştuğunda, kısık sesi bile daha keskin görünüyordu.

Tüm kişiliği soğuktu.

"Canavar formumdaki bir sığınmacıyla mücadele eder ve onu bayıltırdım. Sonra tekrar dönüşürdüm ve savaşa hazır olduğu için silahını çalardım. Hızla diğer hainlerden birini kafasından vururdum, diğerinin de kalçasına ve göğsüne gelişigüzel görünecek şekilde çok sayıda kurşun sıkardım."

O konuşurken odada ölüm sessizliği vardı.

"Sonra etkisiz hale gelen betayı kalbinden ve karnından vururdum. Silahı dikkatlice ilk betanın eline yerleştirdim. Birbirlerini öldürmüşler gibi görünmeleri için tüm silahları çıkarıp betaların ellerine yerleştirir ve püskürtülen mermi sayısına uyacak şekilde fişekleri boşaltırdım."

Gözleri hiç seğirmedi. Kendini tamamen hareketsiz tuttu ve hava durumu gibi sıradan bir şeyi tartışıyormuş gibi konuşmaya devam etti.

Ağzım açık kaldı. Sınıftaki herkes gibi ben de küçük alfaya aval aval baktım.

"Sonra ellerimi kanla kaplar ve her betanın etrafındaki ayak izlerini takip ederdim, böylece arama ekibi geldiğinde olay yerinde bulunmam için makul bir nedenim olurdu. Kalp masajı yapardım ve ağlardım. Onları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptığımı ama onları bulduğumda çoktan ölmüş olduklarını söylerdim."

Nefes almak için durakladı ve odadaki herkes nefesini tuttu.

"İltica etme konusunda tartışıklarını ve kendilerini öldürürken ateş edildiğini duyduğumu söyleyebilirim. Oligarşi artık bu üç ilticacıyı cezalandırmak ya da ölümleriyle ilgili bir soruşturmayla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Sorun ortadan kalkmış olacaktı. Durum yatıştırdı."

Konuşmasını bitirdiğinde sınıfta yutkunma sesleri duyuldu.

Sadie'nin uzun beyaz saçları ve parlak kırmızı gözleri küçük odanın mum ışığında adeta parlıyordu.

O anda bana şeytan ve melek tasvirlerini, uzak diyarlardan geldiği söylenen efsanevi varlıkları hatırlattı. İkisinin karışımıydı.

Teyze sanki daha önce hiç karşılaşmadığı bir yaratıkmış gibi doğrudan Sadie'ye baktı.

Kobra sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi kaşlarını kaldırarak ona baktı. Ascher sadece şaşkın görünüyordu. Anlayabiliyordum.

"Bu harika bir problem çözme yöntemi." Teyze gergin sessizliği bozdu ve ellerini çırpıttı.

Şimdi herkes teyzeye bakıyordu. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım; küçük alfanın yaratıcılığını takdir etsem de, tavrı beta moraline yardımcı olmuyordu.

"Bununla birlikte, cinayet dürtüleri üzerinde çalışmanız için benimle haftalık psikolojik toplantılara katılmanızı da emretmek zorundayım. Bir savaş generali olarak başarılı olmak istiyorsan bu dürtülerini dizginlemelisin." Teyzenin coşkulu gülümsemesi, aslında herhangi bir dürtüyü dizginlemekle ilgilenmediğini gösteriyordu.

Sadie'nin teyzesiyle görüştüğünde daha da gerginleşeceğinden endişe ediyordum.

Küçük alfa hiçbir şey söylemedi, sadece sert bir ifadeyle kadına baktı.

"Buna katılmıyorum. Cinayete meyilli değildi. Mantıklı görünüyordu," dedi Aran yüksek sesle Sadie'nin yanından.

Mavi saçlı çocuk yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi ama ne yaptığı belliydi.

Ne yazık ki, teyze bunu yuttu. "Pekâlâ. Aran'ın da Sadie ile seanslarıma katılması emredildi. Sosyopati belirtileri gösteren başka biri var mı?"

Tüm oda ölüm sessizliğine büründü ve ben başımı ellerimin arasına gömüp saçlarımı yolma isteğimle savaştım.

İyi düzenlenmiş eğitim tesisimiz cehenneme gidiyordu.

SADIE

SOĞUKKANLI KATİL

Betanın bacağı göğüs kafesime çarpıp ciğerlerimdeki rüzgârı savurunca sendeledim. Bire bir antrenman yapıyor ve formumuz üzerinde çalışıyorduk.

Neyse ki kızıl saçlı beta yavaş bir yumruk attı ve ben de kolayca eğildim. Bana karşı yumuşak davranıyordu ve ben de bundan memnundum. Bu sabah uyandığımda midem bulanıyor ve halsiz hissediyordum.

Uyuşma sonrası berbattı ve bugün her zamankinden daha kötüydü çünkü çok uzun süre tutmuştum.

Kafatasımın içinde bir baş ağrısı zonkluyordu ve acının yüzüme yansımasına izin vermemeye çalıştım.

Eğer King of the Hill'i tekrar yapmak zorunda kalsaydık, küçük bir sürtük gibi yerde kıvranıyor olurdum.

Jax hassasiyet ve kontrol üzerinde çalışmamız gerektiğini söylediği için ay tanrıçasına şükrettim. Küçük bir mucize.

"Muhtemelen hâlâ savaşın etkisinden kurtulamamışsındır. Hepimizin kışını kurtardın." Kızıl saçlı beta nazikçe gülümsedi ve yavaşça bir yumruk daha attı. "Burnundan nefes alıp ağzından verme alıştırmaları yap. Bu bana her zaman yardımcı olur."

Başımı salladım ve Jax'in söylediği gibi kollarımı yüzümün önünde tuttum. Beta bir sonraki yumruğunu telgrafla gönderdi ama o kadar güçsüzdüm ki zamanında zar zor kaçabildim.

Uyuşma sonrası taşaklar emildi.

Kızıl saçlı beta konuşur gibi, "Ben John," dedi.

Garip bir sessizliğin ardından "Ben Sadie," diye cevap verdim. Bazen insanların birbirleriyle bağ kurmaya çalıştıklarını unutuyordum. Başını tutmak kolaydı

ve hayatta kalmaya odaklan.

Ne kadar çok insanla etkileşime girersem, o kadar çok isim ve yüzü doğru tutmam ve bana ihanet etme şansları da o kadar artıyordu.

"Kılıç dişli kaplanınız hasta. Sadece bunu bilmeni istedim. Bazı betalar teyzeye verdiği cevaptan korktu ama ben korkmadım. Sen bir canavarsın ve bunu anlıyorum. Dişi bir alfa olman hastalıklı bir durum." John tekmemi kolayca savuşturdu ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Ah, teşekkürler." John'un kibarlığı kendimi garip hissetmeme neden oldu. İçgüdülerim ona güvenmememi söylüyordu, ki bu hiç mantıklı değildi.

Derin bir iç çekerek, dramatik davrandığım için kendimi zihinsel olarak azarladım. Ayrıca, Teyze'nin sınıfında kendini açığa vurduğu için uyuşmuş benliğimi öldürmek istedim. Teyzeye cevap verdikten sonra, uyuşmuş bir haldeyken bile, kendi sözlerim karşısında şok olmuştum.

Birkaç cümleyle betaların çoğunu kendimden korkutmayı başarmış ve diğer alfaları da rahatsızlığım konusunda uyarmıştım.

Antrenman için salona girdiğimde betalar "Kılıç dişli sürük," diye fısıldadı.

Bir parçam bu lakapla övündü. Zayıf ve titreyen biri olmaktansa soğuk ve güçlü biri olarak anılmak daha iyiydi.

Yavaş yavaş, gücü Dick'ten geri aldığımı ve kendi kişiliğim haline geldiğimi hissettim.

Kendime bir isim bulmak güzeldi, bu isim bir hakaret olsa bile. "Bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." John nazıkçe gülümsedi.

karnıma bir aparkat indirdi.

Boğazıma safra doldu ve zar zor yuttum. Eğer parçalar halinde kusarsam, kesinlikle belalı itibarımı kaybedecektim. Ona gülümsemeye çalıştım ama yüzümde garip bir ifade belirdi.

"Yapacağım." Ayak parmaklarımın üzerinde zıplamak için mücadele ederken nefes nefese kaldım.

Yanımda Aran havaya sıçradı ve mavi saçları parlayarak ortağına etkileyici bir makas tekmesi attı. Çok daha iri olan beta bir gümbürtüyle mindere çarptı ve bayıldı.

Aran sırık gibiydi ama çılgın bir dövüşçüydü. Ortağının yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde durdu ve botunun ucuyla yere düşmüş betayı hafifçe dürttü.

"İhtiyacı olan tüm yardıma zaten sahip." Aran tepinerek kırımın tekmelendiği yere doğru yürüdü.

"Biliyorum. Ben sadece kendi şapkamı da ringe sunmak istedim.

Buralarda asla yeterince yardım alamazsınız." John mükemmel beyaz dişlerini Aran'a gösterdi

ve omuz silkti.

Rahat bir adama benziyordu, ki bu betalar arasında son derece nadir görülen bir özellikti.

Aran gülümsemek ya da başını sallamak yerine, John'un yüzünün önündeki havayı agresif bir şekilde yumrukladı.

Aran'ın maskaralıkları karşısında kaşlarımı kaldırdım. Desteğini takdir etsem de biraz saçma davranıyordu. John az önce bana herhangi bir konuda yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormuştu.

"Sorun yok, Aran." Bir kahkahayı bastırdım ve bir yumruktan kaçtım. Mavi saçlı betanın gözleri kendini tutmaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu.

Böyle sarsılmaz bir sadakati kazanmak için ne yaptığımı bilmiyordum ama bunun için minnettardım.

Aran sahip olunması gereken harika bir arkadaştı. Umursamadığım bir savaşta kapana kısılan tek kişi ben değildim.

"Teşekkürler John. Bu teklifini kabul edeceğim," dedim dürüstçe.

John gözle görülür bir şekilde rahatladı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Belli ki adam benimle arkadaş olmak için can atıyordu ki bu genelde yaşadığım bir şey değildi. Betaların çoğu artık benden korktuğu için, hediye atın ağzına bakmayacaktım.

Bacaklarımı altımdan çekerken iri kaval kemiği ayak bileklerime çarptı.

Mindere uzanmış, tavana bakarken vücudumun daha ne kadar zayıf kalacağını merak ediyordum. John bana elini uzattı ve beni kolayca ayağa kaldırdı.

Sırtımı sıvazladı ve bu hareket beni öne doğru savurdu. Bu hızla giderse yeni arkadaşım beni kazara öldürecekti.

"Medya röportajları zamanı." Zed'in sesi spor salonunda yankılandı. "Alfalar şimdi ayrılmalı."

İçimden bir rahatlama geçti. Ne mutlu ki, John'dan dayak yemeye devam etmek zorunda değildim. Dövüşecek durumda değildim.

"Seninle çalışmak harikaydı, Sadie." John elimi agresif bir şekilde, Aran'dan daha güçlü bir şekilde sıktı.

Son zamanlarda nasıl bir enerji yaydığımı bilmiyordum ama erkekler benimle sıkıca tokalaşmaya devam ediyordu.

Sanırım sürtük enerjim parlıyordu. Sonunda hak ettiğim saygıyı görüyordum.

"Sen de." Gülümsedim ve kızıl saçlı betanın elinden kurtuldum. John gerçekten de işi sıkı tutuyordu.

"Gidelim Sadie," diye havladı Jax odanın öbür ucundan bana. Sesi emir ve kızgınlık doluydu.

Hemen ayaklarım kapıya doğru hareket etmeye başladı. Saygı buraya kadarmış.

Birkaç adım sonra dişlerimi sıktım ve ikna çabalarına karşı koydum. Havlamasının tüm gücünü arkasına koymamıştı.

Aran'a sarılıp vedalaştım. Mavi saçlı beta sarılmayı seviyordu ve ben de bundan hoşlandığıma karar verdim. Geçen gün o bana sarılmadan önce sadece Lucinda'ya sarılmıştım. Bir arkadaşı kucaklamak rahatlatıcı bir deneyimdi.

Daha sık pratik yapmak istedim. Böylece bu işte iyi olabilirdim.

"Unutma, sen bir baş belasıydın. Ayrıca unutma, yarın teyzenle terapimiz var." Aran beni sırık gibi bedenine sımsıkı bastırdı ve boğazımdan cızırtılı bir kahkaha patladı.

Ascher odanın öbür ucundan öfkeyle, "Bizi oyalamayı bırak," diye çıkıştı.

Aran'a veda ettim ve ağrıyan bedenimi diğer alfalara doğru sürükledim.

Elbette Ascher medya konusunda heyecanlı olacaktı. Alfa'nın şöhreti ve zenginliği hakkında konuşmaya bayılırdı. Jax sakın ve derli toplu dururken, Cobra düpedüz sıkılmış görünüyordu.

"Üstümüzü değiştirelim mi?" Zed'e döndüm ve üç sinir bozucu alfayı görmezden geldim.

"Hayır, medya antrenmandan dolayı terli olmanızı daha çok seviyor. Bunun daha gerçekçi olduğunu söylüyorlar." Zed medya sirkinin hayranı değilmiş gibi gözlerini devirdi.

"Onları bekletmeyelim." Ascher, beş saniyelik zaferini kazanmak için aceleyle Zed'in önüne geçti.

Yoğun karda bir saat at sürdükten sonra komşu kasabaya vardık. Yüksek taş binalar ve parıldayan ışıklarla süslenmiş ağaçlar bizi karşıladı.

Neyse ki Zed hepimize kalın kışlık paltolar, eldivenler, şapkalar, atkılar ve botlar vermişti, böylece ısırın soğuk çoğunlukla uzakta tutuldu.

Hâlâ titriyordum ve atıma binmeyi zar zor başarmıştım. Bilincim yerindeyken ilk kez bir ata biniyordum ama Zed bana atların rotayı bildiğini ve neredeyse kendi kendilerine bindiklerini söylemişti.

O haklıydı.

Şehrin ortasındaki bir ahıra vardığımızda attan inme vakti gelmişti. Herkes zarifçe atlarından atladı.

Saf bir alfa atletizmi ve güç gösterisiyle atımın tüylü sırtından kafa üstü düştüm. Yüzüm bir kar kümesini öpmeden, Cobra öne çıktı ve beni yakaladı.

Yine de, kokusu yüzümü kara gömülmüş gibi hissetmeme neden oldu. Bir an için afalladım.

Cobra'nın mükemmel yüz hatlarına bakarken nefesim yüzümden buz gibi bir nefes olarak çıktı. Yakından bakınca gerçekten de buzdan oyulmuş bir tanrıya benziyordu. Hiçbir erkek bu kadar güzel olmamalıydı.

Güçlü kolları bedenimi sıkıca sardı ve zümrüt gözleri garip bir ışıkla yandı.

Sanki ruhunun bir parçası yeniden canlanmış gibiydi.

Hafifçe öne eğildi, kar taneleri sihir gibi etrafımızda dans ediyordu. Kalbim beklentiyle durdu.

Mükemmel ağzının kenarları kıvrılan Kobra, bedenimi bir kar yığınının içine attı ve uzaklaştı.

Kalın bir kar yığınının içinde yatarken geriye doğru yığıldım ve kendimi azarladım. "Kılıç dişli kaltak" yerine lakabım "zavallı ninni" olmalıydı. Ben böyle davranıyordum.

"Hadi gidelim!" Ascher öfkeyle bağırdı ve alınlığında "Broadcasting" yazan büyük bir tuğla binaya girdi.

Zed bana elini uzattı ve sırtımı sıvazladı. İkimiz de bir şey söylemedik ve ikimiz de kendimi utandırmamışım gibi davrandık.

Binanın içinde beni bir sıcaklık duvarı karşıladı. Vücudum yavaş yavaş çözülürken dişlerim takırdadı.

Uzun boylu, muhteşem, siyah saçlı bir kadın öne doğru koştu ve Ascher'in paltosunu çıkarmasına yardım etti. Ascher'in boynuzlarına hayran kaldı ve parmaklarını pazularının üzerinde gezdirirken dövmelerini sordu.

Ascher sırttı, beyaz dişleri altın sarısı teninde parlıyordu.

Sonra, kadın Jax'e taşındı.

Adamın iri cüssesi karşısında gözle görülür bir şekilde sarsıldı ve odaya ince bir korku dalgası yayıldı. Hızla ceketini aldı ve Kobra'ya doğru döndü.

Jax'in aksine, Cobra'ya doğru eğildi ve ay gözlerini Cobra'ya dikerek, Cobra'nın vücudunu saran elmas ve zümrütleri okşadı.

Ön kollar.

Onun maskaralıklarını izlerken, içimden yükselen kıkırdamayı yutamadım. Sesim paramparça olduğu için, gürültü herkesin bana bakmasına neden olan yüksek bir ciyaklamayla çıktı.

Utançtan yanaklarım kızardı ama yüzümdeki espriyi engelleyemedim.

Ne tür bir aptal Cobra'dan değil de Jax'ten korkar? Azıcık içgüdücü olan her yaratık Cobra'nın bakışlarındaki ruhsuz derinliği fark ederdi.

"İlk dişi alfa. Beklediğimden çok daha ufak tefeksin," dedi genizden gelen bir sesle ve klasik bir küçümseme ifadesiyle bana baktı. Şekil değiştirenler dünyasında laflar çok hızlı yayılıyordu.

Sonra çekip gitti. Paltomu almadığına sevinmişim, çünkü üşümüştüm.

Kobra kaşlarını kaldırarak bana baktı, Jax ise gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Bu kadar komik olan ne, küçük alfa?" Jax sordu.

Uyuşukluktan çıktığımdan beri Jax benim yanımda çok daha rahattı.

"Kobra'dan değil de senden korktuğuna inanamıyorum. Sanki kör mü?"

Konuşurken ve gülerken midem bulanıyordu. Muhteşem kadının tiz pırıltısına kıyasla sesim sert ve kabaydı. Kendime umursamadığımı hatırlatmaya çalıştım.

Jax güldü ve bana gülümsedi. "Deli olmalı." Hepimize gülünçmüşüz gibi bakan Cobra'ya abartılı bir göz kırptı.

Aynı kadın "Bu koridorun sonunda!" diye bağırdı ve Ascher öne atıldı. Geri kalanımız daha az heyecanla onu takip etti.

Stüdyo odasına girdiğimizde, elinde bronzlaştırıcı pudra tutan bir kadın ve saç fırçası tutan bir adam tarafından hemen saldırıya uğradım. Neyse ki son anda bıçakla üzerime gelmediklerini fark ettim ve boğazlarını yumruklamaktan kaçındım.

Özdenetim ve zarafet timsaliydim.

Diğer alfalara da benzer muamele yapıldı ve hatta bir adam Cobra'nın gözlerine rimel sürmeye çalıştı.

Stilistim tarafından saldırıya uğramakla meşguldüm ama maskara adamın üç parmağının kırıldığından ve Cobra'nın kalın isli kirpiklere sahip olduğundan oldukça emindim. Ona her baktığımda kıkırdadım.

Ascher üzerinde çalışan stilist dövmeleeri hakkında yorumlar yapmaya devam etti ve dövmeleeri üzerinde ışıltılı bir pudrayla çizdi. Stilist aynı şeyi boynuzlarına da yapmaya çalıştığında, Ascher haşlanmış gibi sıçrayarak yolundan çekildi.

Stilistin ellemediği tek kişi Jax'ti. Saygılı bir mesafeyi korudular ve ona kibarca örgülerini düzenleyip düzenleyemeyeceklerini ya da yüzünü pudralayıp pudralayamayacaklarını sordular. Jax gülümsedi ve iyi huylu bir şekilde "tabii" dedi ama stilistlerin elleri ona dokunduklarında hâlâ korkudan titriyordu.

Sanırım iki metre boyunda ve yüzlerce kiloluk kaslarla kaplı olmak diğer insanları korkutuyordu.

Bana hâlâ garip geliyordu. Kobra'nın akli dengesinin yerinde olmadığı açıktı, Ascher öfkeli biriydi ve benim de kafamın içinde cinayete meyilli bir ses vardı. Jax aramızdaki en sakin ve en az korkutucu olandı. İnsanlar aptaldı.

Ne olduğunu anlayamadan kendimizi tüm diyara yayın yapmak üzere büyülenmiş küçük bir kristalin önünde bulduk. Kristal mor renkte parlıyordu ve metal bir sehpanın üzerinde duruyordu.

Yanında duran bir adam elinde küçük bir ekran tutuyor ve kristali ileri geri ayarlıyordu. Sonsuza kadar kristal standın konumunu değiştirdi ve iyi bir çekim yapmak için çok kısa olduğum için homurdandı.

Sonunda pes etti ve beni erkeklerin önünde devasa bir kutunun üzerinde durmaya zorladı.

Kendimi gülünç hissediyordum. Erkekler etkileyici kaslarını gösteren formda tişörtler giymişlerdi. Ben ise hâlâ kabarık kışlık montumun içindeydim.

"Merhaba şekil değiştirenler diyarı, size bir sürprizim var!" Sarışın bir bomba birdenbire ortaya çıktı.

Boyunun 1.80'den uzun olduğunu tahmin ediyordum ve ipeksi sarı saçları mükemmel bukleler halinde kıvrımlı vücudundan aşağı sarkıyordu. Göğüsleri dekolte elbisesinin içinden fırlıyordu ve uzun bacakları kilometrelerce uzanıyordu.

Kadınlardan hoşlanmıyordum ama ondan etkilenmişim. Soluk teni tamamen lekesizdi. Mükemmeldi.

"Herkes portal için sonsuz fae savaşındaki en tehlikeli cephe olduğunu bilir ve bugün burada bizimle birlikte, onu koruyan etkileyici alfalarımız var. Ayrıca bugün izleyicilerimiz için özel bir ikramımız var. Kaynaklarımızın son portal ihlali sırasında diğer alfa Ascher'i kurtardığını açıkladığı ilk dişi alfa bugün burada bizimle birlikte."

Mükemmel kadın mikrofonu yüzüme doğru eğdiğinde bir parfüm

bulutu beni boğdu.

"Aleme söyle, ilk kadın alfa olmak nasıl bir şey?"

Sorusu üzerine korku boğazıma tırmandı. Eğer tüm diyar izliyorsa, bu Dick'in de izlediği anlamına geliyordu. Tavernasında televizyon her zaman açıktı.

"Çok fazla." Ne söylemem gerektiğinden emin olamayarak dudakımı ısırđım. Sesim spiker kadının boğucu tınısıyla kıyaslandığında boğucuydu. Tek düşünebildiğim Dick'in beni izlediğiydi. Dinliyordu.

"Aman Tanrım, sesine ne oldu?" Mikrofon tekrar yüzüme doğru itildi ve midem bulandı.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Fae'lerle savaşırken mi oldu?" Büyük bir hikâye olasılığı karşısında gözleri heyecanla parlıyordu.

"Evet," dedim zayıfça, bana bir çıkış yolu verdiği için mutluydum.

Spiker benim tek kelimelik cevabım karşısında ne yapacağını bilememiş gibi durakladı ve sonra konuşmayı başka bir yöne çevirdi.

"Ianuarius kutlamasında bize katılacağınız için heyecanlıyız. Bildiğiniz gibi, tüm alfalar, betalar ve omegalar yıllık tatile katılır. Hiç bitmeyen savaşta belirlenmiş bir ateşkes günüdür. İlk dişi alfa olarak, parti için henüz bir randevunuz var mı?" Mikrofonu tekrar yüzüme doğru iterken spikerin parlak kırmızı dudakları şapırdadı.

"Henüz bir tane bulamadım..." Avuçlarım nemli ve kabarık ceket boğucuydu. Bu dünyada hiçbir şey havasız bir ABO partisine katılmak ve doldurulmuş bir tavuk gibi geçit töreni yapmak zorunda kalmaktan daha kötü geliyordu.

Partinin daha önce televizyonda yayınlandığını görmüştüm ama bu konuda hiçbir şey düşünmemiştim. Kimse bana katılmam gerektiğini söylememişti.

Spiker yüzünü buruşturdu, sanki bir randevum olmadığı ve haberim bile olmayan bir parti için elbise seçmediğim için başarısız bir kadınmışım gibi.

Görüşmeyi kurtarmak için umutsuzca kişisel alanıma daha fazla eğildi. Lanet olası aptal kutunun üzerinde durduğum için göz göze geldik.

"Peki, alfa formunuz nedir? Söylentiler diyarın dört bir yanına yayılıyor ve spekülasyonların sonu gelmiyor. Küçük boyutunuz nedeniyle, en popüler söylenti küçük bir yırtıcı olduğunuz. Bu doğru mu?"

"Evet," diye hızlıca cevap verdim, spot ışıklarının üzerimden çekilmesini istiyordum. "Şey, aslında-" Kafasını çevirip mikrofonu elinden aldığında sözüm kesildi.

Harika, şimdi tüm diyar benim kılıç dişli devasa bir kaplanken küçük bir canavar olduğumu düşünüyordu.

"Ascher, Sadie tarafından kurtarılmak nasıl bir şeydi?" Muhabir yoluna devam etti ve diğer adamlarla röportaj yaptı. Tek komik kısım, Cobra'yla konuşmaya çalıştığında Cobra'nın hiçbir şey söylememesiydi. Kadınlarla konuşmakta gerçekten sorun yaşıyordu ve ben de neden farklı olduğumu merak ediyordum.

Yine de, spikerin ona cevap vermediğinde yaşadığı şaşkınlık beni sarmaldan kurtaracak kadar komik değildi. Öne doğru yığıldım ve panik atak geçirirken nefes almaya odaklandım.

Parlak ışıklar bize doğrultulmuştu ve parlayan mor kristal standının üzerinde çok göze çarpmıyordu.

Ona bakarken ağzım doldu. Dick şu anda bana bakıyordu. İçinden. Bir an için neredeyse televizyonu parçalayacaktım.

Kendimi topraklamak için elimin derisini çimdikledim.

Dick'in şu anda beni izlediğini düşündükçe düşüncelerim sarmal oldu.

Sana zarar veremez, diye umutsuzca kendime hatırlattım.

Paniğe kapıldığım için görüşmenin bittiğini fark etmedim bile.

Muhteşem spiker diğer üç alfanın da ağzının suyunu akıttı ve ışıklar kapatıldı. Birisi gelip taşı aldı ve parlak metal bir kutuya koydu.

Etrafımı zar zor fark ederek odanın kenarına doğru tökezledim ve duvara yaslandım.

İnsanlar odanın içinde dolanırken ben de kendimden geçtim.

Spiker uzun parmaklarını Ascher ve Cobra'nın göğüslerinde gezdirdi. Aynı zamanda, Jax'e gözlerini dikip iri kaslarını okşadı.

Paniklesem bile midem rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Ellerini kırmak istedim.

"Hey, saçını boyuyor musun?" Saçıma parlaticı sıkan siyah saçlı bir stilist bana doğru yürüdü.

Başımı salladım ve düşüncelerimi temizlemeye çalıştım. Uzun boylu ve genişti ve bir kuaförden çok bir savaşçı gibi yapılıydı. Nesnel olarak, yakışıklıydı.

"Hayır, küçüklüğümden beri hep beyazdı." Hiç düşünmediğim uzun, ipeksi bukleleri parmakladım.

"Beyaz saçların, kızıl gözlerin ve yüksek elmacık kemiklerinle birlikte çok çarpıcı." Bana gülümserken yüzü kızardı.

"Teşekkürler," diye beceriksizce mırıldandım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Benim adım Cam. Biliyorum sen bir alfasın ve ben de bir null'um, ama muhtemelen tüm bu medya olayı yüzünden birbirimizi sık sık göreceğiz, bu yüzden tanışmamız iyi olur." Elini uzattı ve ben de elini sıktım. Ellerinin Aran'ın ya da benimki gibi nasırlı olmadığını fark ettim. Pürüzsüzdü.

Şımartılmış bir hayat yaşamıştı. Şanslı piç.

Ayrıca, içimden bir ses erkeklere "Elimi sıkın" diye bağıyor olmalıydı. Gururum mu okşandı yoksa endişelendim mi karar veremedim.

Meyhanede erkeklerin beni taciz etmesine o kadar alışmıştım ki, elimi sıkamak istemeleri tuhafıma gitmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Cam beklentiyle bana gülümsedi.

"Harika." Elimdeki silahı göğsüne doğrulttum ve onu vuracakmış gibi yaptım. Artık resmileşmişti: Aklımı kaçırmıştım.

Aniden soğuk bir ayaz burnumu ısırdı.

"Ona dokunma." Kobra ön kolumu tuttu ve elimi Cam'in elinden çekip aldı. Null shifter şaşkınlıkla irkildi ve ben de alfanın küstahlığı karşısında dişlerimi sıktım.

Sıcak kestane ve misk çamı karışıma katıldı. Üç alfa da arkamda durdu ve Cam'i duvara yasladı.

Elbette, sarışın spiker titredi ve hala Jax'e savaşta bir fae'ye bağlı bir alfa gibi asıldı. Onu ısırarak istedim.

"Cam zararsızdır." Spiker gülümsedi ve tatlı sarı saçlarını açıkta kalan göğsünün üzerinden savururken Jax'e ay gözlerini dikti.

Jax ona hak verip Cobra'yı azarlamak yerine, çünkü Jax *genellikle* diğer alfalar gibi delirmezdi, öne doğru eğildi ve Cam'in yüzüne doğru hırladı. "Sadie'den uzak dur."

İri adam yumuşadı ve omuz silkerek bana döndü. "Asla çok dikkatli olamazsın, küçük alfa."

Zavallı Cam yutkundu ve titremeye başladı.

Ascher bir elini spikerin omzuna atarken Cam'e ters ters baktı. Biraz daha mırıldandı ve pençelerini Jax'ten Ascher'a geçirdi. Leğen kemiği boynuzlu alfanın yan tarafına çarptı.

Gözlerimi devirerek Cam'e teşekkür ettim ve Cobra'yı iterek yolumdan çektim. Kobra'yı itmeye çalıştım.

İri bedeni bir santim bile kıpırdamadı, ben de bedenimi onunkinin yanından geçirdim. Üzerimdeki şişme monta rağmen göğsüm onun çelik gibi sert vücuduna sürtünürken nefesim kesildi.

Jax, devasa gövdesiyle Cobra'nın yanında duruyordu, bu yüzden ben iterken popom onun ön tarafına sürtündü.

Bir an için alfa feromonlarından oluşan bir sandviğin içindeydim ve her iki tarafımdaki ezici güç karşısında dizlerimin bağı çözüldü.

Hava buz gibi kestane kokusuyla doymuş hale geldiğinde hareketsiz kaldım.

Ağzım sulandı ve yutkundum.

Her iki adam da aynı anda ilerledi ve beni aralarına sıkıştırdı.

Doğal olmayan bir sıcaklık içimi yaktı ve mide bulantısı şiddetle geri geldi.

Spiker kıkırdadı ve ben de dönüp Ascher'a baktım.

Jax ve Cobra beni nasıl bir büyüün etkisine soktuysa kendimi ondan kurtarmaya çalıştım. Vücutları iki yanımda kaya gibi duruyordu ve tenim hararetle ısınmaya başladı. Arzu içimde birikti ve yüzüm kızardı.

Ascher kışını okşadığı muhteşem kadına bakmak yerine doğrudan bana baktı. Kehribar rengi gözleri ateşle doldu ve boynuzları başının üstünde uzadı.

Ascher yemyeşil dudağını ısırırken yüzünün yan tarafına doğru kıvrılan dövme alevler dalgalandı.

Kobra kalçalarını öne doğru kaydırırken Jax arkamdan homurdandı ve ben acı verici bir şekilde ikisinin arasına sıkıştım.

Gözlerimi Ascher'dan ayırarak Cobra'nın mükemmel yüzüne baktım.

Dudaklarını büken küçümseme ve zümrüt gözlerinden yayılan nefret bana alfalarla *takılmamam için* tüm nedenleri hatırlattı. Onlar zorba, kaba ve kadın düşmanı pisliklerdi.

Pislikleri düşünmek bana en başta neden paniklediğimi hatırlattı. Dick az önce televizyonda beni izlemişti.

Panik, buzul suyunun yüzüme çarpması gibi geri döndü. Bedenimi şiddetle yana fırlattım ve kendimi alfaların arasından kurtardım.

Nefes nefese odadan çıktım ve çaresizlik içinde tökezleyerek koridora indim.

Diğer alfalar bizi takip ederken ve atlarımıza geri tırmanırken fark etmedim bile. Göğsümdeki baskı o kadar ağırdı ki soğuğu ya da altımdaki atın hareketlerini fark etmedim.

Tüylü atlar soğuk karda acı verecek kadar yavaş ilerliyordu ve kat ettiğimiz her saniye bize bir ömür gibi geliyordu.

Sanki paniğimi hissetmiş gibi, Jax nazikçe atımdan inmeme yardım etti ve beni odamıza geri taşıdı. Onu azarlayamayacak kadar korkmuştum.

Bir zombi gibi yatağa girdim ve yorganın altına saklandım.

Dick nerede olduğumu biliyordu ve peşimden gelebilirdi ama bu sorunlarımın en küçüğüydü. Dick'i ortadan kaldırarak ya da Lucinda'yı ondan uzaklaştıracak bir plan yapmak için iki yılım vardı.

Fae savaşından bunaldığım için bir süredir Lucinda'yı düşünmemiştim. Hâlâ okuldaydı ama iki yıl içinde eve dönecekti ve ben orada olmayacaktım. Onun yıkımını, Dick'in ona sırt çevirmesini ya da onu terk ettiğimi düşünmesini düşünmek beni hasta ediyordu.

Yorganımın altında korkudan titrerken, ay tanrıçasına güç vermesi için zihinsel olarak dua ettim.

Bir şekilde, Fae canavarlarına karşı bir savaştan sağ çıkmalı, Dick'ten sağ çıkmalı, alfalardan sağ çıkmalı ve kız kardeşimi kurtarmalıydım. Gözyaşlarım sessizce yüzümden aşağı akana kadar korku göğsümde genişledi.

Küçük gölge yılanı kolumun üzerinde zıpladı ve beni rahatlattı. Parmaklarımı minik bedeninde gezdirirken göğsüm biraz daha gevşedi, biraz daha az acı hissetti.

Her şeyden çok hissizliğin yeniden şarj olmasını diledim. Hiçbir şey hissetmediğimde her şey çok daha kolaydı.

Şimdi dünya etrafımda yanıyordu.

ASCHER

SENDİKA

O GECE.

Medya günü berbat geçmişti ve şimdi hepimiz odamıza dönmüştük. Saat gece yarısını geçmişti ve diğer üç alfa mışıl mışıl uyuyordu.

Uyuyamadım.

Onun yerine telefonuma, babamın mesajına baktım. "Ailemizin adını bir kez daha lekellersen sonuçlarına katlanırsın. Görevi tamamla."

Mesajı yüzüncü kez okuduktan sonra bir cevap yazmaya başladım ama bir kez daha durdum.

Ne diyebilirdim ki - bir fae tarafından kıcıma tekmeyi yediğim ve narin bir prensesin kıcımlı kurtarmak zorunda kaldığı için üzgün olduğumu mu? Utanç vericinin de ötesindeydi.

Babam için hayatta önemli olan sadece üç şey vardı: (1) sendika, (2) gurur ve (3) sadakat.

Üzerinde "SPL" dövmesi olan parmak eklemlerim, telefonumu tutarken benimle alay ediyordu.

Babam ben sekiz yaşındayken üzerime dövme yaptırmıştı. Küçük bir sürtük gibi ağlamıştım ve o da yüzüme bir tokat atıp bana layık olmadığımı söylemişti.

Dokuz yaşındayken babam, ateş ve güllerin sembolü olan karmaşık aile armasını tüm sırtıma dövme olarak yaptırmıştı. On yaşıma geldiğimde ise kalçama daha fazla alev dövmesi yaptırmıştı.

Artık kaç tane gül ve alev dövmem olduğunun sayısını unutmuştum. Bir noktada, onları kendim yaptırmaya başlamıştım. Bir parçam acıya, onları yaptıрма eylemine bağımlıydı.

Öldürdüğüm her kişi için bir tane.

Ocakta ateş parlıyordu ve benimle konuşurken kıvrılan alevlere baktım. Sessiz bir ses alevlerin arasından fısıldarken boynuzlarım başımı kaşındırıyordu. Fısıltılar yumuşak ve karmaşıktı. Anlayamadığım bir dilde konuşuyorlardı.

Kendimi bildim bileli ateş hep benimle konuşurdu. Fısıltıları duyabilen başka biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Telefonum titredi ve yere baktım. "Hepimiz seni haberlerde gördük. Mutlu değil," diye mesaj atmıştı en iyi arkadaşım Carter.

Babanız şekil değiştirenler alemindeki en büyük silah kartelini yönetirken ve siz onun tek varisiyken, güvenilebileceğiniz insanları bulmak zordu.

Carter az sayıdaki kişiden biriydi ve onun için ölebilirdim. On dokuz yaşındaydı ve henüz kutsal gölde test edilmemişti. Bir alfa olmaktan nefret ediyordum. Bu beni ondan uzaklaştırmıştı.

Kutsal göldeki seremonimden sonra hayatımın yörüngesi dramatik bir şekilde değişti. Doğduğumdan beri babamın sendikasını yönetmek için eğitilmişim.

Bunun yerine, artık onun entrikaları için mükemmel bir silah, babamın kontrol edebileceği ve güvenilebileceği bir alfaydım.

Ateşe bakarken, turuncu alevler beni çağırdı ve babamın planının düşündüğü kadar mükemmel olup olmadığını merak ettim.

Son zamanlarda kendimi onun emirlerinden ve sadakatimden şüphe ederken buldum. Bir savaş generali olarak kendime bir isim yapmak istedim. Kendi hayatımı kurmak istedim.

Başımı salladım ve babama "Anlaşıldı efendim, bir daha olmayacak" diye yazdım. Gönder tuşuna bastım.

Sadece yirmi bir yaşındaydım ve kendi adımı duyurmak için önümde sonsuzluk vardı. Alfalar ölümsüzdü. Sadece vücudumuzdaki tüm kan çekilirse ölebilirdik. Babam sadece bir null shifter'dı.

Ondan daha uzun yaşayacaktım ve sonra imparatorluğunu devralacaktım. O gün geldiğinde, onun emirlerini dinlemek zorunda kalmayacaktım. Tüm kontrol bende olacaktı.

Sessiz odada ateş patladı ve çatırdadı. Şöminenin üzerindeki saat sabahın üçünü gösteriyordu ve alfaların geri kalanı derin uykudaydı. Dışarıda rüzgâr cama çarparak uğulduyor ve kar taneleri kalın ve ağır bir şekilde düşüyordu.

Pencereye ve altındaki yatakta büzüşmüş küçük alfaya bakarken, içim rahatsız edici bir şekilde ters döndü.

Birkaç gün önce, en küçük yatakta yatmak zorunda kaldığı için prensesle alay etmişim. Pencerenin altındaydı ve ateşten en uzaktaydı. Battaniyelerle tamamen gizlenmiş küçük formuna bakarken, kendimi lanet bir eşek gibi hissettim.

Hangi erkek küçük bir kızın en kötü koşullarda uyumasına izin verir?

Jax o kadar kaslı ve dolgulu bir mamuttu ki muhtemelen soğğun nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordu. Kobra bir kadına asla bir şey vermezdi; hepsinden nefret ederdi. Ve görünüşe göre ben de tıpkı babam gibiydim, güvensiz ve ahmağın tekiydim.

Fahişeler babamın güney eyaletindeki ininin etrafında sürünüyordu. Yarı giyinik kadınlar vücutlarını yirmi dört saat kartel üyelerine teslim ediyorlardı. Büyük kredi limitlerine erişebilen seçilmiş fahişelerden biri olmak için umutsuzca babamın ve en yüksek sendika üyelerinin üzerine düşüyorlardı.

Babamdan farklı olduğumu, ondan daha iyi olduğumu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Gençken, yerleşkedeki birkaç kızla gerçek bağlantılarım olduğuna gerçekten inanmışım.

"Kız arkadaşımı" telefonumu çalarken, kredi limitime erişmeye çalışırken yakaladığımda moralim defalarca bozulmuştu.

Şimdi bir kadının kullanımını fark ettim.

Fahişeler sikişmek ve zaman geçirmek için iyiydi, ama asla bundan fazlası olamazdı.

Derin bir iç çekerek elimi çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdirdim ve yorganın tamamen gizlediği yumruya baktım.

Prensese o kadar küçüktü ki küçük yatakta neredeyse hiç yer kaplamıyordu.

İlk başta Sadie'nin de diğerleri gibi ilgi ve para peşinde koşan bir kadın olduğunu düşünmüştüm. İlk dişi alfa gibi davranıyor, istediğini elde etmek için kadınsı cazibesini kullanmaya çalışıyordu.

Ama sonra dönüşmüştü. Güneş bulutları yarmış ve beyaz kürkünü parlatmıştı. İnanılmaz derecede yumuşak görünüyordu ve bazı teller kelimenin tam anlamıyla parıltıyordu.

Ellerimi kürküne gömmek istedim. O hınzır köpek dişleriyle üzerime atlayana kadar onu kışkırtmak istiyordum.

Her iki şekilde de fiziksel olarak mükemmeldi.

Narin, kediye benzeyen yüz hatları ve altın rengi teni tam bir fanteziydi. Ellerimi ipeksi beyaz saçlarının şelalesine gömmek ve gülünç derecede gür dudaklarını sikime sokup çıkarmak istiyordum.

Boxerımı rahatsız edici bir şekilde kaydırdım. Görünüşü yetmezmiş gibi, derin ve hırıltılı sesi onu tam bir siren yapıyordu. Onu duvara yaslayıp ırzına geçmemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım.

Kendime sürtüklerin sadece becerilip atılacak dikkat dağıtıcı şeyler olduğunu hatırlatmaya çalıştım.

Hepimizin üzerine salyalarını akıtan spiker gibi. Önce Jax'in sonra da benim üzerime sürünmüştü ve ayırım yapmadığı çok açıktı.

Sırf bir alfabla birlikte olmakla övünebilmek için elinden gelse herhangi birimizi becerirdi. En büyük ödül bir alfabla çıkmak olurdu. Şan ve şöhret onun olacaktı, klasik sürtük.

Sorun şu ki, Sadie bir sürtük değildi.

Aletlerimizi gördüğünde kıpkırmızı kesilir ve göz teması bile kuramazdı. Kıyafetleri ince bedenini her zaman cüceleştirirdi ve çoğu zaman gözleri doğal olmayan bir şekilde soğuktu ya da utangaçlık ve korkuyla yanıyordu.

Diğer kızların aksine, çaresizlikle üzerimize gelmedi.

Cobra ve Jax'in onu aralarında nasıl sıkıştırdıklarını düşündüm, göz bebekleri şişmiş ve nefesi kesilmişti.

Spiker beni okşadığında, onu kükreyerek odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsüyle savaşmıştım. Prensese doğru bastırılmak, onu üçümüzün arasına tamamen hapsedmek istemişim.

Kahretsin, biz kendimizi ona atan sürtüklerdik.

Başımı salladım. Sadie kesinlikle bir prenesti ve bir sürtük değildi.

Bana babamın çalışma odasında bulunan kaçak bir fae kitabında okuduğum bir kızı hatırlattı. Kitapta, renkli bir prenses kötü kraliçe annesine meydan okumuş ve fae aleminden kaçmıştı. Sadie'nin kırmızı gözleri bana beni çağıran alevleri hatırlatıyordu. O renkli, meydan okuyan bir prenesti.

Ocaktaki alevlerin fısıltılarıyla büyülenmişken, yumuşak miyavlamaları neredeyse duymuyordum.

Prensese döndüm ve örtülerin ileri geri sallanmaya başlamasını ve yumuşak çığlıkların farklılaşmasını izledim.

Ses sert ve dehşet vericiydi ama zar zor duyulabiliyordu. Sanki biri çığlık atmaya çalışıyordu ama boştu.

Ne yaptığımı anlayamadan kendimi prensesin yatağının üzerine eğilmiş ve örtüleri yavaşça geri çekerken buldum.

Ortaya çıkardığım şey karşısında kalp atışlarım hızlandı.

Kırmızı gözleri kocaman açılmış, burnu kıvrılmış ve ağzı sonuna kadar açılmıştı. Vücudu cenin pozisyonunda kilitlenmiş olan prenses çığlık attı ya da atmaya çalıştı

Çığlık.

Sanki sesi çıkmıyormuş gibi ağzından yumuşak bir vınlama sesi çıktı. Lanet olası pislik beta tarafından saldırıya uğradığı gün duyduğum aynı hırıltılı sestti.

O piçi öldüren kişi olmak istemiştım. Kobra bunu benden almıştı. "Prenses," diye fısıldadım ve omzunu ileri geri salladım. Benim Elim omzunun tamamını sardı ve ne kadar narin olduğunu fark ettim.

Sessizce çığlık atarken vücudu gergin kaldı. Dehşet vericiydi.

Onu umutsuzca salladım, aklım mülakata gitti. Tüm alemin ve babamın önünde utanmadan önce, mülakatı yapan kişi prensese sesini nasıl incittiğini sormuş ve Sadie yalan söylemişti.

Yalanının sonuçlarını düşündükçe midemden göğsüme doğru hastalıklı bir his yayıldı.

Prensesin özgeçmişinde hiç savaş deneyimi olmadığı yazıyordu ama bu kesinlikle doğru değildi.

Şimdi alevler daha yüksek sesle fısıldıyordu. Göğsüm rahatsızlıkla yanıyor ve boynuzlarım kaşınıyordu. Ya gerçekten savaş tecrübesi yoksa? Ya ona başka bir şey olduysa?

"Prenses, uyan," diye daha yüksek sesle konuştum ve yürek parçalayan çığlıklarını durdurmak için çaresizce onu daha sert ittim.

"Lucinda'ya zarar verme," diye fısıldadı usulca ve karnıma bir yumruk attı.

Yumruğu o kadar küçüktü ki neredeyse hiç acı hissetmedim.

"Prenses, ben Ascher. Kimse size zarar vermeyecek. Uyan artık." Onu yatağa daha sert ittim. Görmeyen gözleri bir şey izliyormuş gibi ileri geri bakıyordu.

"Siktir git!" Beni yumruklayıp tekmelemeye başladığında sesi kelimenin ortasında çatladı.

"Neler oluyor?" Jax yatağından homurdandı. "Neden onu kıstırdın?"

Ben açıklama yapamadan prenses "Bırakın onu!" diye bağırdı. Jax beni tuğla duvara çarptı.

Kobra'nın aksine, kıştırılmaktan hiç hoşlanmadım. Boynuzlarım başımın üzerinde uzadı ve ateş daha yüksek sesle fısıldadı.

"Lanet olası bir kabus görüyor. Onu uyandırmaya çalışıyordum."

Jax bana vahşi bir hayvan gibi hırılıyordu.

Beni bıraktı ve ikimiz de prensese doğru döndük. Kobra onun başında duruyor ve prensesin çığlık atıp tekmelemesini izliyordu.

"Bir şeyler yap!" Kobra'ya bağırdım.

Kobra önümüze çıktı, böylece ona ulaşamadık. İri, solgun gövdesi önümüzü kapattı ve ona doğru eğildi.

"Şiddet kâbusların geçmesine yardımcı olmaz." Kobra'nın sesinde değişim geçirmeye yakın olduğu zaman ortaya çıkan hafif pelteklik vardı. Kişisel deneyimlerinden yola çıkarak konuştuğunu hissediyordum.

Jax, yolunu kesen Cobra ve yatakta çığlık atan Sadie yüzünden ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

Çaresizliğim zirve yaptı ve Cobra ile dövüşmeye hazırlandım. Uyandırılması gerekiyordu. Belli ki acı çekiyordu.

Bundan sonra olacakları milyon yıl geçse de tahmin edemezdim.

Kobra küçük yatağa tırmandı ve iri gövdesini prensesin etrafına sardı.

Tekmeledi ve çığlık attı ama adam onu tuttukça yavaş yavaş sakinleşti. Kobra uzun soluk kollarını kızın karnına doladı ve onu kendine doğru bastırdı.

Hiçbir şey söylemedi. Yavaşça gözleri kapandı ve nefes alış veriş normalde döndü.

İçim kıskançlıkla cız etti. Prensesi tutan ben olmalıydım, kadınlardan nefret eden Cobra değil.

Jax ellerini saçlarında gezdirdi ve yatağa özlemle baktı. Tıpkı benim gibi, içine girip onu tamamen sarma dürtüsüyle savaşıyordu. Yatak çok küçüktü. Neredeyse hiç yer yoktu.

Prensese üzerinde eşofman altı ve kocaman bir sweatshirt vardı, bu yüzden Cobra'nın onu tutuşunda cinsel bir şey yoktu. Yine de Cobra gözlerini kapatıp uykuya daldığında midemdeki çukur genişledi.

Jax battaniyeleri nazikçe aldı ve iki alfanın etrafına sardı.

Pencereyi kontrol etti ve tam olarak kapandığından emin olmak için aşağı itti ve ardından daha sıcak yanması için ateşi körükledi.

Alevler bana daha yüksek sesle fısıldadı ve ben yalnız yatağıma geri süründüm ve başımı yastığımın altına soktum.

"Seni kıstırdığım için özür dilerim," dedi Jax sessizce. Elimi sallayarak bunu aştığımı gösterdim.

Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve sonunda prensesin narin yüz hatlarının üzerine sıkışmış Cobra'nın mükemmel yüzüne bakarak uykuya daldım. Solgun teni ve

Koyu renk saçları, altın rengi teni ve beyaz saçlarıyla tezat oluşturunuyordu.

Mükemmel bir eşleşme gibi görünüyordardı: küçük prenses ve onun karanlık prensi. Göğsümdeki gerginliği ovuşturdum.

Uyumadan önce Carter'a mesaj attım: "Ona görevin hâlâ yolunda olduğunu hatırlat. Görev tamamlanacak."

Carter anında baş parmağını kaldırarak cevap verdi.

Mesajlarımda, sevişmek isteyip istemediğimi soran ikiz betalar Sara ve Sora'ya "Elbette" diye cevap verdim. Eğitim sırasında bana sürekli cinsel tekliflerde bulunuyorlardı.

Sendika adamları için sadece fahişeler ve kartel vardı. Başka hiçbir şeye izin yoktu.

Tenimin her santimini kaplayan dövmeler prensin tam tersi olduğumu kanıtlarken prenses hayali kurmayı bırakmalıydım.

Zaten bir önemi yoktu. Ona yapmak istediğim şeyle başa çıkamazdı. Cobra ve Jax ona sahip olabilirdi.

SADIE

SÜREKLİ KAFA KARIŞIKLIĞI

SICAKLIK BENİ SARMIŞTI ve battaniyemin içine daha da gömülmüştüm. Yirmi yıl boyunca hiç bu kadar lezzetli bir sıcaklık hissetmemiştim. Sanki dışarıda uğuldayan rüzgârlar yokmuş gibiydi.

Yüce sıcaklığa daha da sarıldım ve yüksek sesle esnedim.

Gözlerimi açtığımda, tüm memnuniyet bedenimden süzülüp gitmişti.

Soğuk zümrüt gözleri bana bakıyordu. Keskin pazuları mükemmel başını destekliyordu ve yatağımda yanıma uzanmıştı.

Bir yanım yüzündeki soğuk ifadeyi silkeleyip silemeyeceğimi görmek için kasıklarına tekme atmak istiyordu. Diğer yanım ise gözlerimi kapatıp onu görmemiş gibi davranmak istiyordu, böylece ona sarılmaya devam edebilecektim.

Kobra, buz gibi kar kokan biri için şaşırtıcı derecede sıcaktı. Devasa vücudu yanıma yayıldı ve yüzüm utançtan ısınmaya başladı.

Başka tarafa bakarken, dehşet içinde kendimi yataktan atmayı düşündüm.

Zihinsel olarak kendimi azarladım. Dün beni attan düşerken yakaladığında aptal gibi davranmıştım. Bugün sakın davranacaktım.

Uyuşmuş Sadie ne yapardı?

"Neden benim yatağımdasın?" Onun varlığından hiç etkilenmemiş gibi gözlerimi kapattım. Yataktan yuvarlanıp yerde debelenmek yerine onun sıcak bedenine daha da sokuldum.

Kobra homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Karnımı saran kolunun ve bacağıma bastıran sertliğin aşırı farkındaydım.

Mide bulantısı geri geldi. Bir doktor çağırmak dramatik olur muydu? Garip bir sessizlik uzadı.

Neden bana cevap vermemiști? Her zamanki gibi Cobra hiçbir şey söylemedi ve muhtemelen ben panik atak geçirirken hiçbir şey hissetmedi.

Eğer parmaklarını oynatırsa ve kazara kazağımın altına girerse, yaralarımı hissedecekti. Ne kadar zayıf olduğumu bilirdi ve zayıflıktan her şeyden çok nefret ederdi.

Ayrıca, o fiziksel olarak mükemmeldi ve benim bedenim korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Küçük bir parçam onun benimle bir kadın olarak ilgilenmesini istiyordu.

Yara izlerimi görseydi öyle olmazdı.

Paniğim nefesimi tutup titreyene kadar arttı.

Bana gizliden gizliye aşık mıydı? Bunu söylemekten korkuyor muydu? Ona bakma hatasını yaptım.

Kobra'nın yüzü sanki ondan iğreniyormuşum gibi sıkıntıyla çarpılmıştı. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama burada olan kesinlikle bu değildi.

İçimden öfke akıyordu. Onu yatağıma davet etmemiştim ve o bana kızma cüretini mi gösteriyordu?

"Affedersiniz, sabahın köründe bir kadını taciz eden ben değilim." Ofladım ve sert göğsüne doğru ittim.

Zihnimde, yataktan düştü ve yaptıklarından utandı.

Gerçekte, Cobra'nın karın kasları o kadar sertti ki, onu ittiğimde parmaklarımdaki tendonları çektim. Bir santim bile hareket etmedi.

Bunun yerine, Cobra beni kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yataktan aşağı itti.

Yere yayılarak kadınsı bir öfkeyle ofladım. Beni yere atmasından bıkmaya başlamıştım.

Soğuk piç zarifçe yatağımdan kalktı ve muhteşem yüzü sert bir şekilde bedenimin üzerinde durdu. Ay tanrıçasına güç vermesi için dua ettim çünkü battaniyeler onun gömleksiz olduğu gerçeğini örtmüştü.

Cobra'nın karın kasları güçle dalgalanıyor, zümrüt ve elmaslardan oluşan bir iz alçakta dönerek eşofmanının altında kayboluyor ve kalçalarını kesen derin V çizgilerini belirginleştiriyordu.

Bir an için nefes almayı unuttum. O bir sanat eseri idi.

"Kabus görüyordun. Bir şey değil." Kobra kendine özgü soğuk ifadesiyle bana baktı. Adam mermerden oyulmuş da olabilirdi.

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Kobra neden bir kâbusa yardım etmek için beni yatakta tutsun ki? Benden nefret ediyordu.

Ayaklarıma doğru tökezlerken biraz vakarlıymışım gibi davranmaya çalıştım. Odadaki tek alfa o değildi.

Göğsüm kabarmıştı, boyuma göre ayağa kalktım ve ona dik dik baktım. Saygıyı hak ediyordum. Onu karate ile doğrayıp hünerimi gösteremedim, günahkâr dudakları kulağıma yaklaşıp kadar öne eğildi.

Varlığıyla beni bunaltırken ayaz burnumu yaktı. "Seni taciz ediyor olsaydım anlardın." Sesi kulağımda ipek gibiydi ve bir kez daha içim kasıldı.

Vücudumdaki tüm hüner eridi ve mide bulantısı şiddetle geri döndü. Oda çok sıcaktı ve tenimin her yeri karıncalandı.

Kobra sırtarak, arkasına bile bakmadan yanımdan uzaklaştı.

"Seni taciz ediyor olsaydım anlardın!" Sözlerine olgun ve zeki bir kadın gibi bağırarak karşılık verdim.

"Kim kimi taciz ediyor?" Ascher gözlerini kırıştırtarak uyandı. Sabahki sesi derin ve cızırtılıydı ve midem daha da bulandı.

"Ascher, Sadie'yi taciz etmeyi bırak." Jax yastığını odanın öbür ucuna fırlattı ve Ascher'ın yüzüne vurdu. "Kişisel kontrol üzerinde çalışmalısın."

Ascher'ın yüzü kıpkırmızı olurken, Kobra yatağından sırtırken boğazımdan manik bir kıkırdama yükseldi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kobra az önce prensesi yere yatırdı ve sonra onu taciz etmekle ilgili bir şeyler fısıldadı."

"Kobra mı?" Jax döndü.

Alnımı tuğla duvara çarpıp her şeye son verme dürtüsüyle savaştım. Bir kişinin bu kadar acı çekmesi haksızlıktı.

"Aslında yanlış anladınız. Kobra üzerinde hakimiyet kurmaya çalışıyordum ve onu tehdit ettim. Yani evet." Tüm alfalar bana bakarken sözümü yarıda kestim.

Üçü de kahkahalara boğuldu.

"İyiymiş, Prenses." Ascher hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi güldü.

"Bir an için beni neredeyse kandırıyordun, küçük alfa." Jax yataktan kalkıp hazırlanmaya başlarken kıkırdadı.

Kobra kendini savunma zahmetine bile girmedi, sadece bana zavallı biriymişim gibi sırttı.

Alçak bir hırıltı göğsümden fırladı ve odanın içinde titreşti. Ascher güne hazırlanırken, "Oooh, prenses havlıyor," diye şaka yaptı. pantolonunu indirip dövmeli aletini ortaya çıkararak.

Ellerimle gözlerimi kapattım. Gün doğmadan önce kocaman, renkli bir penis görmek zalimce ve alışılmadık bir cezaydı. Gerçekçi olmak gerekirse, sikler sevimli değildi. Adamın hiç utanması yok muydu?

"Küçük kediciğin pençeleri var." Jax, dağ gibi kaslarının üzerine bir tişört çekerek yanımdan geçerken başımı okşadı. En azından iç çamaşırını çıkarmamıştı.

Yine de takılarının çivileri beyaz kumaşın üzerinde kabarmıştı. Birden kendimi Jax'in dev aletini ve karmaşık piercinglerini hayal ederken buldum.

Sadece bin kiloluk kılıç dişli bir kaplana dönüşen ve devasa alfalarla yaşamak zorunda kalan kısa boylu bir kadının toplayabileceği yorgunlukla derin bir iç çektim.

Gün bundan sonra daha da kötüleşti.

Birkaç saat sonra, her şeyi bitirmek istedim.

Cobra eğitimden sorumluydu ve ben milyarıncı kez Jax'in günü olmasını diledim. Kobra, "Ben dur diyene kadar koşacağız." diye anons etmişti.

Sadece "Siktir git" demeliydi.

Yirmi yaşındayken kendimle ilgili çok önemli bir gerçeği keşfettim: Ben koşmak için yaratılmamışım.

Hangi kılıç dişli kaplan alfa şekil değiştiren koşamaz ki? Ben.

Devasa spor salonunun çevresini kaplayan parkur boyunca bir grup olarak koştuk. "Lütfen, güneş tanrım, durdur şunu," diye fısıldadım yanımda sırtan Aran'a.

Güneş tanrısına bile inanmıyordum ve ona dua ediyordum. O kadar kötüydü. Bacağıma kramp girdi, koluma kramp girdi, ayağıma kramp girdi, hatta göğsüme bile kramp girdi. Her yerim ağrıyordu.

Aran yirminci kez, "O sweatshirt'ü gerçekten çıkarmalısın," dedi.

İçimi bir sıkıntı kapladı. Ağır sweatshirt ile koşmak zorunda kalmamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Vücudumu kaplayan iğrenç yaralar eşofmanın üzerimde kalmasına neden oldu.

"Yapamam, o yüzden söylemeyi kes." Her şey o kadar kötü acıyordu ki, kaba olmak umurumda bile değildi.

"İyi, iyi. O kadar da kötü değil. Sadece rahatlamaya çalış." Aran kayıtsızca kıkırdadı.

Aran'ın boğazına yumruk attım. Kendi iyiliği için. Aklını kaybetmişti ve saçmalıyordu.

Aran ögürdü ama koşarken gülmeye devam etti. Onu öldürecektim.

Uyuşturucuya uzanmaya başladım. Son anda kendimi durdurdum.

Bu benim en güçlü silahımdı, bu yüzden her an fae'lere karşı savaşmak için ihtiyacım olabilecekken onu eğitim alıştırmaalarında harcayamazdım. Alfalar sikiştikten sonra onu kullanmışım ve daha sorumlu olmaya çalışıyordum.

Bu da zalimce ve olağandışı bir cezadan ölmek üzere olduğum anlamına geliyordu.

Koşmaya devam etmek için bir ayağımı diğerinin önüne koymaya çalışırken ayaklarım yandı. Bu tam bir saçmalıktı.

Küçük gölge yılan omurgam boyunca zıpladı ve bana cesaret verdi. Yılan zamanının çoğunu sırtımın alt kısmında geçiriyor, daireler çiziyor ve pozitif hisler yayıyordu.

Yardıma minnettardım ama şu anda "siktir et" deyip uyuşturucuyu aktif hale getirmeme bir mide krampı kalmıştı.

Savaşta ölmek bu boktan daha az acı verici olurdu.

"Elli tur daha," diye bağırdı Cobra alfa havlayarak, grubun önünde kolayca koşarken.

Uyurken yatağımın tahta ayaklarından birini kırıp kışına sokmayı hayal ettim. Bu boktan daha az acı verici olurdu.

Hava ciğerlerimden kabaca süzüldü. Acaba yere düşüp bayılmış gibi mi yapsam diye düşündüm. En azından o zaman hareket etmeyi bırakabilirdim.

Mantıklı bile değildi. Fae'lerle bir canavar olarak savaşacakken neden bir insan olarak koşma alıştırması yapmak zorundaydım ki? Koşunun başında Cobra'ya sormuştum ve o da sakince "Karakteri geliştirir" diye cevap vermişti.

Ona karakterimi kışına sokabileceğini söylemek istedim ve muhteşem alfadan korkmasaydım bunu yapardım. Misilleme olarak kışına bir şey sokmayacağından yüzde 100 emin değildim, bu yüzden sessizce acı çektim.

Fae'lerin tam şu anda istila etmesini umuyordum. Yine de, uyuşmuş olsam bile, tamamen işe yaramazdım. Bedenim tükenmişti.

"Eskiden zevk için her gün uzun koşulara çıkardım." Aran yanımda rahatça koşarken ve sohbet etmeye çalışırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Eğlenmek için nereye kaçmıştı? Tüm şekil değiştiren diyarı donuyordu.

"Eskiden" -gasp- "okula beş dakika yürürdüm"-gasp- "ve her gün bara geri dönerdim." Çökmüş ciğerlerimi şişirmek için çabaladım. "Gidecek başka bir yerim yoktu."

Aşağılık bir hizmetkâr olduğum için Dick, kaçmaya çalışırsam bu acımasız ve soğuk şekil değiştirenler diyarında hayatta kalamayacağımı

açıkça belirtmişti. Ben her zaman

onun saçmaladığını düşündüm. Öyleydi de. Ama şu anda bir savaş eğitim tesisinde işkence gördüğüme göre, tamamen haksız da sayılmazdı.

Grubun en arkasında koştuk. Ben olmasaydım Aran'ın önde koşacağını hissediyordum.

Eğer o olmasaydı, otuz tur önce yere yığılır ve pes ederdim.

Kızıl saçlı beta John, ölüm yürüyüşüne yanımızda koşarak başlamıştı. İyi biriydi ve yumuşak başlılığını takdir ediyordum ama Aran, o ipucunu alıp herkesle birlikte koşmaya başlayana kadar ona hakaret etmişti.

Aran'a kızabilirdim ama hayatta kalmaya çalışmakla çok meşguldüm.

"Sadece kollarını gevşetmeye ve bacaklarınla sürmeye odaklanmaya çalış."

Aran kollarını sallayarak gösterdi.

Tavsiyesine uymaya çalıştım ama tavuk bacaklarım yandı ve kollarımı garip açılarda tutmaktan boynuma kramp girmeye başladı.

Belki de spor salonunda daha ağır kaldırmam gerekiyordu. Acınacak haldeydim.

Grubun sonundan birkaç adım uzaktaydık ve kendimi tempo tutmaya zorladım. Çok ileride, en önde Ascher, Jax ve Cobra hiç terlemeden koşuyordu.

Bu doğal değildi. Bu kadar iri, kaslı adamlar bu kadar hızlı koşamamalıydı. Ayrıca son derece sinir bozucuydu.

Tabii ki Ascher kollarına dokunup kıkırdayan iki sarışın betanın yanında koşuyordu. Benden çok daha uzun boyluydular ve yağsız kasları ve geniş kıvrımlarıyla yapılydılar. Ona yaltaklanıyorlardı ve o da onlara sırtarak bunu yiyordu.

Çok sinir bozucuydu.

Ascher'a uzun süre odaklanamadım çünkü vücudumdaki her hücre acı içinde çığlık atıyor ve kaptana karşı isyan etmeye çalışıyordu. Kaptan bendim.

İşler iyi gitmiyordu.

Ascher'ın yanında, Cobra ve Jax yan yana rahatça koşuyorlardı. Birkaç beta erkek ve kadın onlarla konuşmaya çalışmış ama Cobra onları korkutup kaçırdığı için hemen vazgeçmişlerdi.

Jax çok konuşuyordu ve Cobra hiçbir şey söylemiyordu; ancak arada bir Cobra'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyordu.

Birbirleri için mükemmel olduklarını herkes görebilirdi, aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. İkisi de sadık ve koruyucuydu, ancak biri sakın ve nazikken diğeri psikopat ve kötüydü.

Zıt kutuplar gerçekten birbirini çekiyordu.

"Peki, Ianuarius kutlaması için bir tarih belirlediniz mi? Şekil değiştirenler aleminde her zaman çok büyük bir olaydır. Herkes bu konuda övgüler yağdırır." Aran bunu dört gözle bekliyormuş gibi sııttı.

"Hayır, sen?" Hızlıca nefes aldım çünkü konuşmak yavaş yavaş yaşama isteğimi yok ediyordu.

"Hayır."

Fiziksel e f o r nedeniyle mini bir kalp krizi geçirdiğim için uzun bir duraklama oldu ve Aran yanımda kolayca zıpladı.

"Yani, um." Nefesim kesildi ve dudaklarımı büzdüm, ikimizin de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini ya da küstahlık edip etmediğimi merak ediyordum. Yorgun ayaklarımın üzerine düştüm ve Aran'ın hızlı elleri beni dik tutan tek şey oldu.

"Benimle çıkmak ister misin?" Aran beni düşmekten kurtarıırken sordu.

Aşırı hevesine kıkırdadım ve başımı sallayarak onayladım. Burada kendini rahatsız hissettiğini ve bana sorduğu için gergin olduğunu düşünmüştüm.

Belli ki beta benim gözümü hiç korkutmamıştı. İtibarımı yeniden kazanmak için gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Bugün bir kişi bile "kılıç dişli kaltak" diye fısıldamadı. Böyle giderse kimse bana saygı duymayacak.

Cehennemde sonsuzluk gibi hissettiren bir süreden sonra koşmayı bıraktık. Gerçi *durmak* cömert bir terimdi. Gerçekte, bacaklarım altına çöktü ve rahatlamış bir şekilde spor minderinin üzerine yüzüstü düştüm.

Uzuvlarım yayılmıştı, ay tanrıçasının ışığını gördüm ve ruhumu bu korkunç deneyimden kurtarmak için gelip gelmediğini merak ettim.

Aran güldü ve beni oturur pozisyona sürükledi.

Işık kayboldu ve doğrudan bir tavan penceresinin altında yattığımı fark ettim. Hâlâ şekil değiştirenlerin dünyasında sıkışıp kalmıştım. Tanrıça benden nefret ediyordu.

Aran su almakla ilgili bir şeyler söyledi ve koşarak uzaklaştı.

Aran'ın arkasından bağırıp beni burada ölüme terk etmesini söyleyemeden önce, iki betanın dudak büktüğünü ve benimle konuştuklarını anlamam utanç verici derecede uzun zaman aldı.

Koşu sırasında kanım kulaklarıma hücum ediyordu ve bir rüzgar tüneli hissine kapılmıştım.

Artık kalbim göğsümden fırlamıyordu, işitme duyum geri geliyordu.

Yine de o kadar kendimden geçmişim ki ne dediklerini anlamakta zorlanıyordum. Doğrusu pek de umurunda değildi ama çok hareketliydiler,

Bu yüzden nişanlıymışım ve terli bir acıyla uçup gitmiyormuşum gibi davranmaya çalıştım.

"Daha önce hiç koştun mu? Bu çok utanç vericiydi," diye kıs kıs güldü bir kadın.

Yorgun gözlerimi kırıştıtararak açtım. Ascher'ın etrafında dolanan sarışın betalardan biriydi. Koşudan sonra kendini enerjik hissetmesine sevindim.

İlişkilendirilemez.

"Pek sayılmaz." Ciğerlerim yandığı için zaten bozuk olan sesim daha da kısılmıştı. Bulanıklaşan ve odaktan çıkan güzel yüzüne konsantre olmaya çalıştım.

"Savaşta birine liderlik etmeyi nasıl bekliyorsun?" diye sordu yanındaki başka bir sarışın. Harika, kız birbirinin aynısıydı. Çift görüyordum.

"Kılıç dişli devasa bir kaplan olduğum için mi?" Midem imkânsız bir acıyla kasıldı. Lanet olsun, bedenimi çok zorlamıştım ve şimdi organlarım isyan ediyordu.

"Diğer alfaların hepsi senin ölü ağırlık olduğunu düşünüyor."

"Muhtemelen öyleyim." Ölmek için mindere uzandım, sırtüstü yattım ve kollarımı iki yana açtım. Alem altımda dönüyordu.

"Sara ve Sora, görüyorum ki hâlâ alfanın ilgisine muhtaçsınız," dedi Aran tepemde bir yerden.

Gözlerim kapalıydı çünkü acıdan ölmemeye çalışıyordum, bu yüzden nerede olduğunu göremiyordum. Onun sözleriyle içime bir rahatlama yayıldı. Onlardan iki tane vardı. Aklımı tamamen kaybetmemiştim.

"Neden sweatshirt giydin?" Jax sordu. Gözlerimi kısarak açtım ve yanımda diz çökmüş iri bedenini gördüm.

"Üşüyordum." Yüzümden aşağı ter boşandı.

Jax "saçmalıyorsun" der gibi bir yüz ifadesi takındı, ben de izimi kaybettirmek için bayılmış gibi yaptım.

Şaka yapıyorum, numara yapmıyordum. Bayılmama beş saniye kalmıştı. Organlarımın bu kadar kötü acımasına ve hâlâ çalışmasına imkân yoktu.

Kobra, Jax'e klasik tiksinti alayını takınarak, "Aptalın teki," dedi. "Ona ne diyordun?" Ascher ikizlere sordu.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorduk," dedi içlerinden biri. Ne tatlı bir kadın, değil mi?

"İyi olacak," dedi Ascher umursamaz bir tavırla. Gözlerimi açtığımda onu kollarını ikizlere dolamış ve uzaklaşırken buldum.

Jax yaşayacağını söyledi ve Cobra'yla birlikte duş almak için oradan ayrıldı.

"Neden ikizlere senin hakkında kötü konuştukları için seslenmedin?" Aran merakla sordu. Ayağa kalkmama yardım etti ve gerçek bir dost gibi ağzından akan kusmuk hakkında yorum yapmadı.

Nasıl yürüyeceğimi hatırlamaya çalışırken dürüstçe "Benim daha büyük sorunlarım var," dedim.

"Gerçekten istiyorsun."

SADIE

KEHANETLER

RUHUM bedenimi terk ettikten sonra, yani sabah koşusundan sonra, öğle yemeğine gitmek yerine, Zed'i bulmaya çalışarak yerleşkede topalladım.

Birkaç hizmetçiyle konuştum ve Zed'i dışarıda ahırda atlarla ilgilenirken buldum.

Ahşap ahıra girdiğimde, Zed eğilmiş at kakasını kürekle temizliyordu.

Yapının ortasında bir ateş çukuru yanıyor ve atların dışarıdaki negatif sıcaklıklarda donmasını engelliyordu.

"Hey Zed," diye seslendim ve null shifter şaşkınlıkla sıçradı.

"Sadie, burada ne yapıyorsun?" Ufak tefek işler yaparken yakalandığı için utanmış gibi başını öne eğdi.

İçimden öfke akıyordu. Bu tür bir iş yaptığı için onun hakkında daha az düşünmüyordum ama başkaları düşünebilirdi. Şekil değiştirenler alemi bu şekilde acımasızdı.

"Halletmem gereken bazı kişisel işlerim var ve acaba bana yardımcı olabilir misiniz?" Samimiyetimin ortaya çıkmasına izin verdim.

Bir an durakladı, sonra başını salladı.

Zed söylemediğim şeyi, onun tam gizliliğine ihtiyacım olduğunu anlamıştı. ABO'ların siyaseti, oligarşi, fae savaşı ve hizmetkârlar arasında, insanların şekil değiştirenler âleminde farklı gündemleri vardı. Kimseye güvenemezsiniz.

"Şekil değiştirenler âleminin bir haritasına ihtiyacım var," dedim sessizce.

Lucinda'ya ulaşacaksam ya da Lucinda geri dönmeden Dick'i öldüreceksem, bu lanet diyarda nerede olduğumu bulmam gerekiyordu. Kasabaların ve dağların isimlerini biliyordum ve yeterince ararsam muhtemelen bulabilirdim.

"Ne kadar yakında?"

"Mümkün olan en kısa sürede."

Zed bana endişeyle bakarken sesim kesildi. Gözlerini kısarak baktı, sanki bana yerleşkeden ayrılamayacağımı söylemek ister gibiydi. Gözlerimdeki bir şey çaresizliğimi yansıtıyor olmalıydı.

Başını salladı. "Beni takip edin."

Birkaç dakika sonra Zed, yerleşkenin en alt katındaki bir merdiven boşluğunun arkasına gizlenmiş ağır metal bir kapının kilidini açtı.

Kapı gürültülü bir gıcırtyla açıldı ve örümcek ağlarından oluşan bir duvarın içine girdik.

Belli ki savaş eğitimi beni değiştirmişti, çünkü ölü sinekler kırık ağdan yağmur gibi düşerken irkilmedim bile.

"Bazen şef eski bir yemek tarifi için beni buraya gönderir ya da bir mühendisin su tesisatını tamir etmek için bir şemaya ihtiyacı olur," diye açıkladı Zed bir düğmeye basarken ve tozlu bir şamdan ateş ışığıyla yanarken.

Hiç şaşırmadım. Tavernada hizmetkârlık yaparken, yerel fırıncılar ve şefler bana diğer şekil değiştirenlerin bilmediği eski depolara ve yiyecek kasalarına erişim izni vermişti.

Etrafıma bakarken ağzım açık kaldı.

Oda dar ve uzundu, alçak bir tavanı vardı. Ahşap raflarda, her yönde üst üste yığılmış yüzlerce ağır, ciltli kitap duruyordu.

Zed dilini şaklattı ve parmaklarını ahşap kitap raflarına oyulmuş numaraların üzerinde gezdirdi. Anladığı kadarıyla bir tür organizasyon sistemi vardı.

"Burada haritalarla ilgili bir kitap var. İhtiyacınız olan şey bu kitapta olmalı." Bana kalın, deri ciltli bir kitap uzattı.

Hızlıca göz gezdirdim ve yüzlerce haritayla dolu olduğunu gördüm. Hatta bazıları farklı diyarları tasvir ediyor gibiydi.

İçim hayal kırıklığıyla doldu.

Bana kolayca kullanabileceğim bir şekil değiştiren alemi parşömeni vermesini ummuştum. Biraz araştırma yapmam gerekecekti ki bu da sahip olmadığım zamanı alacaktı.

Bazı nedenlerden dolayı, okulda bile kimsenin diyarın tam haritalarına erişimi yoktu. Tam şemalar çok gizliydi.

"Teşekkürler Zed, gerçekten minnettarım," dedim içtenlikle, odayı kilitledikten sonra onu koridora kadar takip ettim. "Aran ve ben de

Bugün birlikte akşam yemeği yiyelim, eğer katılmak istersen?"

"Emin misin?" Zed şaşkınlıkla bana baktı. "Tabii ki eminim. Etrafta arkadaşların olması güzel."

"O zaman bu gece görüşürüz." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bana bakarken gözlerindeki ağır yorgunluk hafıflemiş gibiydi.

Öne doğru uzanarak cılız bedenine hızlıca sarıldım. Çekingen bir şekilde uzun kollarını bana doladı ve öylece kucaklaşarak durduk.

"Tamam, sonra görüşürüz." Çekildim ve yeni kitabımla birlikte aceleyle odama döndüm.

Zed sarılınca rahatlamıştı. Tüm alıştırmalarımın karşılığını alıyordum. Sarılma konusunda kesinlikle iyi olmaya başlamıştım. Aran'a söylemek için sabırsızlanıyordum.

Parmak uçlarımda alfa odasına geri döndüğümde, odada başka kimsenin olmadığını görünce rahatladım. Diğer tüm alfalar öğle yemeğindeydi.

Koşudan dolayı mideme hâlâ ağrılar giriyordu ve yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Ayrıca ahıra yaptığım yolculuk yüzünden hâlâ soğuktan titriyordum ve hevesle battaniyelerimin altına girdim.

Başıma daha fazla battaniye örttüm ve pencereden gelen küçük bir ışıık kırıntısının kitabı aydınlatmasına izin verdim.

Eski sarı sayfaları çevirdim ve çok sayıdaki haritaya hayret ettim. Kitap ağır ve kalındı ve her sayfada farklı bir şema vardı.

Anlamadığım bir sürü dil vardı. Ancak, anladığım bir bölüm vardı.

Başlık "The Quad" idi ve altında sayfa dört bölüme ayrılmıştı.

Bölümlerde "İnsan Âlemi", "Relicta Âlemi", "Fae Âlemi" ve "Canavar Âlemi" yazıyordu.

Midem allak bullak oldu ve kafam karışıklıkla doldu.

Hayatta bazı zamanlar, neden bu sonuca vardığınızı tam olarak anlayamasanız bile, sadece biliyordunuz - boku yemiştiniz.

Bu duyguyu hayatımda birkaç kez yaşamıştım: Dick bana ilk kez onun malı olduğumu söylediğinde, Lucinda Dick'in ona tuhaf tuhaf baktığını söylediğinde, uyuşukluk bana ilk kez birini bıçaklamamı söylediğinde ve kutsal göl siyaha döndüğünde.

"Relicta diyarı" karla kaplı dağlarla kaplıydı ve fae diyarına giden üç, insan diyarına giden bir siyah daire vardı. Sayfanın üstündeki anahtarda siyah daireler "diyar portalları" olarak etiketlenmişti.

Etiketlenmiş bir şekil değiştiren diyarı yoktu. Ona *relicta* diyarı deniyordu.

Ayrıca, *fae* diyarının karşı tarafında bir canavar diyarı vardı ve ben böyle bir yeri hiç duymamıştım. Harita doğruysa, canavar diyarı neden bir sırdı ve "*relicta*" ne anlama geliyordu?

Dick beni sürekli meyhanede çalıştırdığı için okuldan sonra ödev yapacak boş vaktim olmamıştı ama diller bana her zaman kolay gelmişti.

Relicta Latince'de "terk edilmiş" anlamına geliyordu.

Relicta olarak etiketlenmiş diyarı süsleyen mürekkeple kazınmış karla kaplı dağlara baktım. Şekil değiştirenlerin diyarı gibi görünüyordu ama öyle etiketlenmemişti.

Sayfaya bakarken gözlerim yaşardı, cevapların sıçramasını ve kendilerini göstermesini umuyordum.

Ne kadar uzun süre bakarsam, mürekkebin sayfa üzerinde yavaşça hareket ettiğine o kadar ikna oluyordum. Küçük mürekkep kar taneleri dağların etrafında süzülüyordu.

"Siktir, seni çok istiyorum," diye inledi ikizlerden biri yakınlarda. Artık odada yalnız değildim.

"Siktir, seni şimdi istiyoruz," diye yalvardı diğer ikiz tiz bir iniltiyle.

Kalp atışlarım hızlandı ve harita kitabını sessizce kapatıp yastığımın altına gizlice sıkıştırdım.

Midem bulanıyordu, kitapla birlikte yakalanacağımdan korkuyordum.

Vücudumdaki her kemik bana haritadaki farklı diyarları görmemem gerektiğini haykırıyordu. Diyarın *yanlış etiketlenmesinin bir nedeni var mıydı?*

Yatakta saklandığım için kimse beni çağırmadı. Üzerimdeki kürk battaniye dağı beni gizledi.

Bu sabah Ascher battaniyelerinden birini yatağımın üzerine atmış ve bana onu istemediğini söylemişti. Şimdi ilave örtü için minnettardım.

Tamamen hareketsiz yattım ve kalp atışlarım göğsümde yavaşlarken nefesimi tuttum.

Ascher tembelce, "Dizlerinizin üzerine çökün hanımlar," diye seslendi ve battaniye kulübemden özensiz öpüşme sesleri süzüldü.

Güneş tanrısına lanet ettim ve keşke odamda saklanmak yerine öğle yemeğine gitseydim dedim. Şimdi isteksiz bir röntgenci olmak üzereydim. Yine.

Yüksek höpürdetme sesleri duyuldu ve Ascher hafifçe inledi.

Buna karşılık ikizler durmadan ciyaklıyor ve gevezelik ediyorlardı. İkizlerden biri abartılı bir şekilde "Ah, Ascher, çok büyük," dedi.

Diğer ikiz daha da yüksek sesle, "Güneş tanrım, dövmelerin çok seksi," diye inledi.

Kız kardeşi tarafından gösterilmeyecekti.

Ascher cevap olarak homurdandı ve ikizler feryat etmeye devam ederken hiçbir şey söylemedi. Gözlerim dehşetle kapanmış, bana bu kadar yakın bir yerde neler olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ascher'ın çılgın vücudu muhtemelen sergileniyordu ve içimden bir ses kızların ona asıldığını söylüyordu.

Dövmeli aleti muhtemelen devasa alfa düğümüyle şişmişti, altın kafası coşkuyla geriye atılmıştı, oniks boynuzları güzel betaların ellerinde zevkini buldukça büyüyordu.

O cenneteydi, ben cehennemdeydim.

Midem daha önce hiç hissetmediğim bir kemirme hissiyle sıkışıyor. Ascher başkalarından zevk alırken sessizce yatmak kendimi kirli hissetmeme neden oluyordu.

Ascher burada olduğumu bilseydi, bu benden nefret etmesi için bir neden daha olurdu.

Benden iğrendiğini açıkça belli etmişti.

Mantıklıydı; beta ikizlere hiç benzemiyordum.

"Siktir, Ascher. Evet, ver onu bana!" Sara çılgılık attı ve neredeyse şaşkınlıktan sıçrayıp kendimi ele verecektim.

Homurtular ve höpürtüler odanın içinde daha yüksek sesle çınılıyordu ve neler olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyordum. Bir adam iki kızı nasıl alıyordu? Bu nasıl oluyordu? Beta inlemeleri yükseldikçe merakım da artıyordu.

Gözlerimi örten battaniyede ihtiyatlı bir şekilde küçük bir çatlak açtım.

Ascher'in alfa çam ve kozalaklı ağaç kokusu beni sardı. Ağız sulandırıcıydı. Ne yazık ki diğer duyularım daha az etkilendi.

İkizlerden biri tamamen çıplaktı ve Ascher'in önünde diz çökmüştü.

Elleri kızın sarı saçlarına gömülmüştü ve başını sert sikinin üzerine bastırdı.

Abartılı bir şekilde inledi ama alfa düğümünü ağzına sığdıramadı. Gözleri sulandı ve dramatik bir şekilde ciyaktı ve ağır göğüslerini yukarı iterken onun büyük üyesinde boğuldu.

Ascher'in başı geriye atılmış ve gözleri sıkıca kapanmıştı.

Kasları terden parlarken renkli dövmeleri vücudunu kaplıyordu. Oniks boynuzları kıvrık altın rengi saçlarına doğru kıvrılıyordu.

Üçü de tamamen çıplaktı ve etkileyici bir görüntü oluşturunyorlardı. Beta ikizleri kalın kalçaları ve büyük memeleriyle muhteşemdi. Ascher boynuzlarıyla bir fae tanrısına benziyordu.

Diğer beta ikizinin yaptıklarını görünce kalp atışlarım hızlandı.

Sarışın Ascher'ın arkasında diz çöktü ve kalın, dövmeli kışını ayırarak göt deliğini parmakladı. Öne doğru eğilip yaladığında ağzım şok içinde açık kaldı.

Bir insan bunu neden gönüllü olarak başkasına yapsın ki?

Birdenbire Ascher, "Yeter," diye homurdandı ve ikizlerin ikisini de itti.

Aleti karın kaslarına doğru sallanıyor ve kalçalarını kesen gülünç V'yi vurguluyordu. Ancak, dövmeli üye sönmeye başladı.

İkizler yüksek sesle "Lütfen, o alfa aletini istiyorum," diye sızlandılar. Biri ağır göğüslerini okşadı ve diğeri kelimenin tam anlamıyla bacaklarını yatakta genişçe açtı.

Kendilerine olan güvenleri beni çok etkiledi. İstedikleri şeyin peşinden gidiyorlardı. Buna karşılık ben yorganın altına saklanmış onları izliyordum.

Belki de onlar gibi olmalı ve istediğim şeyin peşinden gitmeliydim. *Yara izlerim*, beynim ve artan özgüvenim bir anda yok oldu.

Diğer kadınlar ilgilendikleri erkeklerin peşinden gidebilirdi. Şekil değiştirenler âlemindeki ilk kadın alfaydım ve kendi kendine çözilemeyecek bir sürü sorunum vardı. Seksin Lucinda'yı Dick'ten kurtarmayacağı kesindi.

"Şimdi olmaz." Ascher ellerini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirirken inledi. Performans kaygısı mı yaşıyordu?

"Şimdi." İkizlerden biri onun sönmüş aletini tekrar ağzına aldı.

"Dur dedim!" Ascher onu itip eşofmanını çekerken boynuzları kafasında dikleşti.

"Ama alfa, lütfen." Diğer ikiz dramatik bir şekilde kendini parmaklamaya başladı.

"Ascher, bizimle yemeğe geliyor musun, gelmiyor musun?" Jax kapıya vurdu.

Nefesimi tuttum, tüm alfalar tarafından yakalanmaktan korkuyordum. Ayrıca kitabı bulmalarına da izin veremezdim. Kokum ağır battaniyelerin altında maskelenmişti ve eğer beni koklarsa, bunun sabahtan kalan kokum olduğunu düşüneceğini umuyordum.

"Evet, hemen geliyorum!" Ascher aşırı hevesle bağırdı.

"Sonra, hanımlar. Şu anda yapamam. Öğle yemeğine gitmem gerekiyor, üzgünüm. Jax'ın nasıl olduğunu bilirsiniz." Ascher eşofmanını çekti.

İkizler suratlarını astılar ve sanki tamamen saçmalamıyormuş gibi başlarını salladılar. Bir kez daha kafam karışmıştı çünkü Jax genellikle sakin ve çoğu zaman oldukça soğukkanlı biriydi.

"Tamam, her an hazırız." İkizler kapıyı açarken somurtmaya ve başlarını sallamaya devam ettiler.

Jax ve Cobra kapının önünde duruyordu. Jax ikizleri görünce kıkırdadı ve Cobra onlara tiksintiyle baktı.

"Belki bizimle oynamak istersin, Cobra?" İkizler hemen vücutlarını ona doğru bastırdılar ve etkileyici göğüslerini onun göğsüne sürttüler.

Kobra iki kadını da agresif bir şekilde üzerinden itti ve onlar da tökezleyerek koridora çıktılar. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki tiksinti çok açıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ikizler onun reddedilmesinden dolayı üzgün görünmüyorlardı. İkisi de koridorda ilerlemeden önce ona gülümseyip göz kırptılar.

"Bırakalım da kendine çeki düzen ver. Bizimle yemek salonunda buluş." Jax, Ascher'ın hâlâ kalçasının yarısından sarkan ve aletinin bir kısmını açıkta bırakan pantolonunu işaret etti. Bununla birlikte uzaklaştılar.

Kapı kapandıktan sonra Ascher tekrar ocağa döndü. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca, alevler tarafından büyülenmiş gibi devasa ateşe baktı.

Uzun bir süre hareketsiz durduktan sonra Ascher kederli bir şekilde eğildi, hâlâ alevlere bakıyordu. "Ne dediğini ya da bana neden bağırıldığını bilmiyorum!"

Odadan çıktı ve kapıyı çarptı.

Gerçekten gittiğinden emin olmak için bir saniye bekledim, sonra yorganı üzerimden attım ve şaşkınlıkla ateşe baktım. Sadece normal turuncu alevlerdi.

Her neyse, Ascher'ın aklını kaybetmesi büyük olayların yanında küçük bir sorundu. Benim başka sorunlarım vardı.

Yatağımı okşadım ve harita kitabının çarşafımın altına güvenli bir şekilde sıkıştırıldığından emin oldum.

Haritadaki kafa karıştırıcı etiketler ve Ascher'ın deli gibi ateşe bağırması arasında kaybolmuştum. Her gün daha az anlıyormuşum gibi geliyordu.

Şöminenin üzerindeki saat çaldı. "Lanet olsun." Acele etmezsem teyzemin zorunlu terapisine geç kalacaktım.

Teyzenin derslerine zamanında gelmeyenler, yaşlı kocakarı izlerken tur atmaya zorlanırdı. Geç kalmaktansa *ölmeyi* tercih ederim.

Koridorda koştum ve Ascher'in dövmeli aletini düşünmemeye çalıştım.

Sonunda teyzemin sınıfını buldum ve kendimi Aran'ın yanındaki sandalyeye attım. Nefes nefese, normal bir ifade takınmaya çalıştım.

Aran kaşlarını kaldırarak bana baktığında, yüzümdeki suçluluk duygusunu görebildiğine yarı yarıya ikna olmuştum. Ascher'in betanın ağzını sikerken çıkardığı homurtular hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Neyse ki Aran hiçbir şey söylemedi.

Birkaç saniye sonra teyze küçük odaya girdi ve önümüze oturdu.

Uzun ve ağır yünden yapılmış, kendine özgü yeşil elbisesini giymişti. Teyzemin giydiğine benzer bir şey giyen birini daha önce hiç görmemiştim. Beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı ve kırıksık gözlerine kalın sürmeler çekmişti.

"Her zaman herkesi öldürmek mi istiyorsun?" Teyze sandalyesini ikimize de yaklaştırırken rahatça sordu.

Sanırım bu seanslar sırasında lafı dolandırmayacaktı.

"Her zaman değil," dedim. Gerçek buydu. Uyuşma sürekli bir durum değildi ve bana *her zaman* insanları boğmamı söylemiyordu. Sadece çoğu zaman.

Teyzem kara gözleriyle bana baktı, ben de ona baktım. Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar titriyordu, sanki bakışlarıyla ruhuma nüfuz etmeye çalışıyordu.

"Evet," dedi Aran yanımda ve beni bakışma yarışından çıkardı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Dayanışma gösterisi için cinayete meyilli davrandığını düşünmüştüm. Mavi saçlı beta her zaman sırtıyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi gülüyordu.

Şimdi dalgın ve endişeli görünüyordu, sanki o da şiddet içeren düşüncelerden muzdaripti. Sanırım hiç kimse görüldüğü gibi değildi. Hepimiz biraz dağılmıştık.

"Bazen insanları öldürmek istediğinde nasıl hissediyorsun Sadie?" Teyzem bana sordu.

"Sanki... hiçbir şey hissetmiyorum," dedim dürüstçe düşünürken. "Hiçbir duygu yok, sadece içimde öldürmeyi fısıldayan bir ses ve mutluluk

boşluk."

Hem teyzem hem de Aran kaşlarını kaldırmış bana bakarken oda doğal olmayan bir sessizliğe büründü.

Belki şimdi ne kadar berbat durumda olduğumu anlarıydı. Bu terapi seansları hiçbir işe yaramayacaktı. Uyuşukluktan acı çekmiyordum; onu benimsemiştim. Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan tek şey buydu.

"Peki bu sana nasıl hissettiriyor, Aran?" Teyze ona sordu ve döndü.

Uzun bir duraklama oldu ve Aran'ın bir şey söylemeyeceğini düşündüm. Sonunda konuştuğunda, yumuşak bir sessizlik içindeydi.

"Öfke beni canlı canlı yanıyormuşum gibi hissedene kadar tamamen tüketiyor. Ama bu ateşli bir öfke değil, buz gibi ve sivri. Dürtülerime göre hareket edene kadar buz sarkıtları gibi bana saplanıyor." Kendinden utanıyormuş gibi öne doğru eğildi.

Öfkenin onu ne sıklıkla bastırdığını merak ettim. Uyuşmuş gibi miydi, yoksa sürekli miydi? Yanına uzandım, elimi omzuna koydum ve ona acımasızca gülümsedim. Yalnız değildi.

Teyze ağzını açtı, ama her zamanki soluksuz gevezeliği yerine derin bir ses haykırdı,

*"Kan ve buz yalanı yıkacak,
Kraliçeyi kırmak için renk ve
beyaz, Varis ve arkadaş katılır ve
bağlanır,
Kaderin öngördüğü bir yeniden doğuş."*

Birdenbire teyzenin buruşuk ağzı kapandı ve başı öne eğildi. Bir çatırtıyla alnı masaya çarptı.

Şok içinde geriye doğru eğildim. Az önce ne olmuştu öyle? Buz gibi bir korku kalbimi kavradı.

Şokun etkisi geçince aklım karıştı. Az önce "quad" etiketli bir harita görmüştüm ve şimdi bir fae şiirinde bundan bahsediliyor olma ihtimali neydi?

Herkes Fae'lerin bilmecelerle konuştuğunu bilirdi. Dilleri kafiyeler üzerine kuruluydu. Ve Fae kraliçesi hiç bitmeyen bir savaşı yönetirdi. Şiir onun hakkında mıydı?

"Ay tanrıçası da neydi öyle?" Aran'a döndüm.

Mavi saçlı beta şaşkın görünmek yerine sandalyesinde gözle görülür bir şekilde titriyordu. Dehşete kapılmıştı.

"Az önce ne oldu?" Daha acil bir şekilde sordum.

Yavaşça gözlerini kırptırdı ve uzun parmaklarıyla elimi tuttu. "Bu- bu- bu ünlü bir fae kehanetiydi. Başlığı 'Kıyamet'." Aran

Bana büyük bir dehşetle baktı, yumuşak yüz hatları kül rengi ve gergindi.

"Bize okumuş olması neden bu kadar önemli?" Usulca fısıldadım, artık korku kokan sessiz odada cılız sesim çok yüksek çıkıyordu.

"Hiçbir fikrim yok. Bu öylece olmamalıydı," diye fısıldadı Aran.

"Sadece deli olma ihtimali nedir? Bu popüler bir şiir. Belki de bir tür psikotik atak geçirmiştir."

Aran daha da soldu ve midem bulandı. Bana bir şey söylemiyordu.

Elimi kavradı. "Fae kehanetlerinin kendi hayatları vardır. Onlar sadece kelimeler değildir. Kafiyelerin kendileri büyü ve canlıdır. Sesi değişti."

İkimiz de gözlerini kırıştırarak yeni açmış olan teyzeye baktık. Söylediklerinin iması yüzüme bir beta yumruğu gibi çarptı.

Kıyametle ilgili bir fae kehaneti ve fae kraliçesi öğretmenimizi ele geçirip bize kendini okumuş olabilir.

Oku. Kendi kendine. Bize.

Ascher'ın kışının yenmesini izlemenin bugün başıma gelen en sarsıcı şey olduğunu düşünüyordum. Küçük bir kız gibi ağlamak yerine derin nefesler aldım ve hızla atan kalbimi sakinleştirdim. "Hadi gidip Zed'le yemek yiyelim. Ekmeği hak ediyoruz. Muhtemelen garip bir tesadüftü."

Açıktası, yeterince saçmalık yaşamıştım. Fae'lere karşı savaşmak, kaçmak, Dick'in tehdidi ve önümde sevişen alfalar beni kırmaya yetmişti. Özellikle de kaçmak. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyordu.

Yaşama isteğim pamuk ipliğine bağlıydı ve zihinsel bir çöküşten bir fae kehaneti daha uzaktaydım.

Anlaşma yapmayarak anlaşma yapacaktım.

Aran başıyla onayladı. O da hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Eşyalarımızı topladık ve yere yığılmış olan ama hala sığ nefes alan Teyze'den kaçtık.

"Hoşça kalın kızlar," dedi teyze normal sesiyle sınıftan çıkarken.

İkimiz de arkamızı dönmedik.

Aran bir erkekti ve belli ki teyzemin kafası yerinde değildi. Umarım başka bir şiir daha söylemezdi.

Gözlerinin kafasının içinde geriye doğru yuvarlandığını görmek ve derin sesi midemi bulandırmıştı.

Birbirimizin ellerini ölümüne tutarak akşam yemeğinde karnımızı
doyurmaya gittik.
Bunu hak ettik.

ASCHER

KIZILCIK SOSU

BİRKAÇ DAKIKA ÖNCE.

Hâlâ alfa odasında, gözlerimi kapattım ve başımı arkaya attım, umutsuzca iki betanın bana dokunma hissini unutmaya çalıştım.

Nedense o sürtüğün sikimi ağzına alışını ve götümdeki parmağı hatırlamak beni iğrendiriyordu.

Ağzına boşalmalı ve bu işi bitirmeliydim. Çok kolay bir iş olmalıydı. Olmamıştı.

Ateş yüksek sesle çıtırdadı ve sesler bana bir şeyler bağırdı. Her zamanki gibi anlayamadığım bir dildeydi, bu yüzden görmezden gelmeye çalıştım ama ses tonu alışılmadık derecede öfkeliydi.

Sanki ateş bana kızgındı. Jax araya girdiği için Güneş Tanrısı'na şükrettim. Onlara zarar vermeden önce sürtüklerden uzaklaşmam gerekiyordu.

Sürtükleri incitmek benim yaptığım bir şey değildi. O benim babamdı. Bir sebepten dolayı aklımı kaçıırıyordum.

Ateş sadece dikkat dağıtmakla kalmıyordu, aynı zamanda tatlı kızılıcıkların narin alfa kokusu da havaya yayılıyordu.

Ağzım sulandı.

Prencesin kokusu odaya sinmiş ve beni altımdaki betalara karşı mantıksızca kızdırmıştı.

Küçük prensese takıntılı olmam onların suçu değildi. Ancak, ben ona aitken bana dokunmaları onların suçuuydu.

Ne oluyor lan? Ellerimi yüzümde gezdirirken hayal kırıklığı içinde hırlama isteğimle savaştım. Ben prensese ait değildim. Onu hiç öpmemiştim bile.

Öyleyse neden tek odaklanabildiğim onun gür dudakları ve uzun beyaz saçlarıydı?

Beta sürtükler sanki bir performans sergiliyorlarmış gibi sızlanıp inlemişlerdi ve bu beni hasta etmişti.

Alevlerin içindeki sesler hayal kırıklığı içinde bana bağıyordu.

Ateş gibi, içimdeki canavar da çığlık attı. Kızılılık kokusu güçlendikçe tek yapmak istediğim o sürtükleri avlamak ve onları boğmaktı çünkü bana dokunmuşlardı ve ben onlara ait değildim.

Ateş çığlık atarken oda etrafımda döndü.

Alevler çok kızgındı ve nedenini bilmiyordum. Her zamankinden daha yüksek sesle çığlık atıyorlardı ve kulaklarım yanıyordu.

Dünya etrafımda dönerken, bir an için kendime prenses odadaymış gibi davranma izni verdim.

Sikimi yaladığını ve önümde diz çöktüğünü. Şaşırtıcı yakut gözleriyle bana bakarken ipeksi beyaz saçları dövmeli ellerime dolanıyordu.

Aklımdan geçen ahlaksız düşünceler beni aynı anda hem tahrik etti hem de kendimden iğrendirdi.

Prensese ona karşı hissettiğim ahlaksızlığın derinliğini bilseydi, çığlık atarak soğuk dağlara kaçırdı.

Birdenbire alevlerin içindeki sesler değişti.

Konuştukları dil hâlâ anlaşılamıyordu ama daha yumuşaktı, sanki bir şey yapmam için yalvarıyorlardı.

"Ne dediğini ya da bana neden bağırdığını bilmiyorum." Alevler fısıldamaya devam etti. Artık canıma tak etmişti. Odadan çıkarken kapıyı çarparak kapattım ve tatlı kızılılıkların çıldırtıcı kokusunu kestim. Yerleşkede sinsice ilerledim ve alfa yemekhanesinden yemek almaya zahmet etmedim. Kendimi Jax ve Cobra'nın yanındaki bir sandalyeye attım ve başımı masaya çarptım.

Diğer alfalar kaşlarını kaldırdılar ama bifteklerini yemeye devam ettiler. Erimelerime ve beni sürtüklerle bulmalarına alışmışlardı.

Bir an için burnuma güçlü bir kızılılık kokusu geldi ve kalbim heyecanla yerinden fırladı.

Prensese odadaydı.

Başımı kaldırıp onu bulmak için etrafıma bakındım, sonra Cobra'nın tabağında kızılçık sosu olduğunu görünce hayal kırıklığıyla inledim.

Bu tüm zamanların en düşük seviyesi olmalıydı. Az önce lanet bir garnitür yüzünden tahrik olmuşum.

Aklımı kaçırmıştım.

"Lanet olası kızılçık sosunu yiyemez misin?" Ellerimi hayal kırıklığı içinde yüzümde gezdirirken Cobra'ya mantıksızca çıktım.

Kobra tam bir piç olduğu için bir kaşık dolusu kızılçığı ağzına götürdü ve kaşığı ahlaksızca yaladı. Yüzündeki sırıtış ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu.

"Olgun." Kafamda ona kadar saymaya çalıştım.

Babamın sarayında aşçı olan Bayan Mabel, öfkemi kontrol etme tekniklerini öğrenmeme yardımcı olmuştu. Saymak her zaman onun tavsiyesi olmuştur. O benim için kendi annemden daha fazla bir anneydi.

Bayan Mabel şefkatli ve besleyici biriydi, annem ise sendika üyelerine cinsel açıdan uygun görünmek isteyen bir sürtüktü ve bir çocuk bunun önüne geçmişti.

"Aklında belli bir alfa var mı?" Kobra dudaklarını dramatik bir şekilde yaladı ve sosu dudaklarına sürdü.

Mavi taşaklarım beni gerçekten etkiliyor olmalıydı, çünkü kendimi pembe dilinin pelüş kırmızı dudakları boyunca ilerleyişine sabitlenmiş buldum.

Genelde erkeklerden hoşlanmazdım. *Genellikle* anahtar kelime. Kendimi pantolonumun içinde ayarlarken, şehvetimi gizlemeye bile çalışmadım.

Jax'in Cobra'yı duvara sıkıştırıp içine girdiği görüntüler sikimin zonklamasına neden oldu.

Doğrusu, Cobra hayatımda gördüğüm en yakışıklı piçti. Fiziksel olarak mükemmeldi, elmas ve zümrütlerle kaplı mermer bir heykel gibiydi. Ayrıca içinde dönen karanlıkla ilgili bir şey vardı.

Yeşil gözleri insanı çıldırtıyordu ve o da bunu biliyordu.

"Gerçekten mi? Bu sabah onu spor salonunda öldürdükten sonra ikiniz de burada oturup onun hakkında fanteziler mi kuracaksınız? Onun performansı hakkında endişelenen tek kişi ben miyim?" Jax ikimize de ters baktı.

İri adam genellikle sakin ve kontrollü biriydi ama son zamanlarda çok stresli görünüyordu. Vahşi bir ayı gibi hırlamaya başladığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Prenses gelmeden önce bunu hiç yapmamıştı.

Endişe verici.

"Acınacak haldeydi." Kobra, prenses umurunda değilmış gibi bifteğini ısırdı. Geçen yıl onunla birlikte yaşamamış olsaydım ona inanırdım.

Kobra'nın sırtı dimdikti ve üst dudağı, koşma konusunda beceriksiz olduğu için prensesi boğmayı düşünüyormuş gibi kıvrılmıştı. Bütün gece prensesi beyaz atlı prens gibi kucakladığı gerçeğini boş verin.

O da en az bizim kadar takıntılıydı.

"Ölüyormuş gibi yere yığılmadan on beş mil koşamazsa kendini öldürtecek," dedim iğrenerek. "Ayrıca, neden o saçma sapan kazağı giydi ki?"

"Çok namuslu." Kobra umursamıyormuş gibi omuz silkti ama çatalını ete öyle bir sapladı ki maşalardan biri kırıldı.

"Ve sesini nasıl yaraladığı konusunda medyaya yalan söyledi," dedi Jax ağır bir iç çekişle.

"Neden bu kadar....?" Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım.

Kobra'nın "Pis" demesiyle aynı anda ben de "Pis," dedim. Kıkırdadım çünkü ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

Kobra sırttı ve ben de prensesin aramızda kıvranarak müstehcen sözler fısıldadığını hayal etmekten kendimi alamadım. Ben ona bakarken kara kaşlarını kaldırdı.

Birden Kobra'nın prensesi alırken altımda olduğunu hayal ettim. Ne hayal ettiğimi tam olarak biliyormuş gibi yine dudaklarını yaladı.

"Ow!" Dedim. Jax öne doğru eğilmiş ve Cobra ile bana kafalarımızın arkasından birer tokat atmıştı. Elleri çok büyüktü ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğime yemin edebilirim.

"Daha sert," diye inledi Kobra dramatik bir şekilde.

Jax en büyük aptallarmışız gibi ikimize de ters ters baktı.

"Ve kâbusları," dedi Jax, prenses hakkında normal bir konuşma yapmaya kararlıydı.

Sandalyeme geri yaslandım ve her şeyi düşündüm. Gerçek şu ki, ben de endişeliydim.

"Bir insan nasıl olur da bir savaş makinesinden ölüyormuş gibi nefes nefese kalmadan koşamaz hale gelebilir? Bu hiç mantıklı değil." Jax'i Cobra'yla sikişirken yakaladığı günü düşündüm.

Salonda, yanaklarını en güzel allık boyamıştı ama sonra bir şey oldu ve buz gibi soğudu.

Sanki onun için bir hiçmişiz, onun altında biriymişiz gibi yanımızdan geçip gitti.

İkili doğası cehennem gibi ateşliydi.

Kendimi yeniden sertleşmekten alıkoymak için teyzemi çıplak hayal ettim.

"Bir şeyler saklıyor, muhtemelen bir casus." Kobra, bir hainle aynı yatak odasını paylaşıyor olmamız onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti.

Sözleri karşısında sustum, sonra kendimi rahatlamaya zorladım.

"Bir casus olmak için fazla değişken görünüyor. Bir casus performansı ile daha tutarlı olurdu. Küçük alfa her yerde." Jax başını salladı ve derin bir iç çekti.

Bugünkü koşuyu düşündüm. Gerçekten acınacak haldeydi.

Zavallı küçük prenses, kapalı bir pistte tur atmaktan ziyade kelimenin tam anlamıyla ölüyormuş gibi görünüyordu.

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Neden her zaman o mavi saçlı beta Aran'ın peşinde?"

Prensesin betaya ne kadar gülümsediğini düşününce mantıksız bir şekilde sinirlendim. Bebek yüzü ve gülünç renkteki saçlarıyla zayıf ve neredeyse kadınsıydı. Onun ufak tefek haliyle kıyaslandığında biz erkek gibiydik. Onda ne buluyor olabilirdi ki?

"Bilmiyorum. Muhtemelen sadece bir arkadaş istiyordur." Jax avuçlarını gözlerine sürdü ama göğsünü sarsan yumuşak hırıltı aksini söylüyordu.

"O bir alfa. Bu uygunsuz." Kobra betayı bıçaklamayı hayal ediyormuş gibi elini bıçağına sımsıkı sardı.

"Neden? Ascher beta kadınları sikiyor. Ne fark eder ki?" Jax sordu.

"Öyle işte," dedi Cobra hırlayarak.

Bu konuda tam bir mutabakat içindeydik.

"Onu azarlamalıyız." Bunu düşünürken başımı salladım.

O dişi alfaydı, bu da betalardan daha iyi olduğu anlamına geliyordu. Eğer lanet bir arkadaşlık istiyorsa, bizimle olabilirdi. Eğer arkadaşlıktan fazlasını istiyorsa, o zaman benimkini emebilirdi, onunkini değil.

Bir parçam arkaik bir eşek gibi davrandığımın farkındaydı, ama daha büyük bir parçam betanın boynunu sıkmaya o kadar takıntılıydı ki umursamadım.

"Küçük alfamızla vakit geçirmesini kışkırttığımız için kendi askerlerimizden birinin gözünü korkutmuyoruz," dedi Jax bana ters ters

bakarken bıkkınlıkla.

Büyük adam her zaman doğru olanı yapmak ve yerleşkedeki herkesin desteklendiğini hissetmesini sağlamak konusunda endişeliydi. Yine de ona "bizim küçük alfamız" derdi.

Tüm paramla bahse girerim ki Jax'in sahiplenme içgüdülerinin bir kez daha dürtülmesi yeterliydi ve kızın üzerine tam bir psikopat gibi gidecekti.

"Hayır, onu korkutmayacağız," dedi Cobra yemeğini yerken sakince ve ben de piç kurusuna ters ters baktım. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. "Sadece iki bacağı da kıracağız, böylece eğitim sırasında onunla vakit geçiremeyecek."

"Ben de varım." Koltuğumu ittim ve ayağa kalktım, betayı avlamaya ve canını yakmaya hazırdım.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunu hak etmişti. Bugün koşu sırasında ayağı takıldığında Aran'ın onu yakaladığını görmüştüm.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum. Prensesime dokunmuştu. Onu cezalandırmamak yanlış olurdu.

"Otur!" Jax alfa havladı ve ben de içgüdüsel olarak sandalyeme oturdum.

Jax üçümüz arasında en kibar ve mantıklı olanımız olabilirdi ama onun canavarı aynı zamanda en baskın olanımızdı. Onu kızdırmak istemezsiniz.

"Beta hakkında bir şeyler yapmalıyız," diye hırladım ona hayal kırıklığıyla.

"Kanaması gerekiyor." Kobra, Aran'ın ölümü çoktan yaklaşmış gibi gülümsedi.

"Benim beş kız kardeşim var. Kadınların nasıl çalıştığını bilirim. Tek dostu olarak gördüğü kişiyi incitirsek bizden sonsuza dek nefret eder ve bu bizi hiçbir yere götürmez. Güvende olduğumuzdan emin olmak için onun sırlarını öğrenmeye odaklanmalıyız ve sonra da lanet olası fae'leri yenmeye konsantre olmalıyız."

"Peki," diye Jax'e karşılık verdim ve mavi saçlı betanın ağzını burnunu kırdığını hayal ettim. Zihnimde bile olsa, kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Görüşümü kaplayan kırmızı sis hafifçe dağıldı.

"Hmm." Kobra derin derin düşünüyormuş gibi yavaşça çiğnedi. "Belki, ama eğer kıza cinsel olarak dokunursa, onu öldürürüm."

"Peki," diye hırladı Jax ve Cobra'ya ters ters baktı. Birbirlerine hırlamalarından, sevişmek mi yoksa kavga etmek mi istediklerini anlayamıyordum.

Jax'in de onunla aynı fikirde olması, koca piçin de betayı öldürmek istediğini gösteriyordu. Bunu bilmiyor olabilirdi ama konu prensese geldiğinde üçümüz de aynı fikirdeydik.

Kobra büyük bir kaşık dolusu kızılçık sosu aldı ve dudaklarının arasından geçirdi.

Tatlı kırmızı meyve suyu, hınzır ağzının kenarından aşağıya ahlaksızca aktı ve solgun teninde kırmızı bir iz bıraktı.

Cobra'nın keskin elmacık kemikleri titreyen ateş ışığında göze çarpıyordu ve dilini günahkâr dudaklarında gezdirirken gözleri kapalıydı. Kızılçık ve don havayı doldurdu.

Jax'in gri gözleri parlıyordu.

Jax ağır çekimde öne doğru eğildi ve Cobra'nın Adem elmasındaki kızılçık sosunun izini yüzünden ağzına kadar yaladı.

Jax'in arkasında içecek tutan bir hizmetçi ağzı açık bir şekilde alfalara baktı. Bir bardak kırıldı. İkisinin de umurunda değildi.

Jax kırmızı ağzındaki kızılçık sosunu yavaşça yalarken Cobra bana baktı ve sırıttı.

Şişmiş sikimi pantolonumun içinde ayarlarken, Jax'in Cobra'nın ağzından prensesin sularını yaladığını hayal etmekten kendimi alamadım.

İnleyerek elimi yüzümde gezdirdim ve derin bir iç çektim. Lanet olası kızılçık sosu yüzünden azgın gençler gibi davranıyorduk.

Boku yemiştik ve hepsi prensesin suçuydu.

SADIE

YILAN ISIRIKLARI VE DİĞER AFRODIZYAKLAR

BİR DAHA ASLA KOŞMAYACAKTIM.

Tuvalette otururken bağırsaklarım acı içinde bağılıyor ve balistik bir ishal yaşıyordum.

Kobra'nın sırtışını yüzünden silmeyi hayal ettim ve alfanın acı içinde kıvrandığını hayal ettim. Bu işkenceyi atlatmamı sağlayan tek şey buydu.

Tuvalette ölürken, çocukken okuduğum destansı savaş kitaplarını düşündüm.

Fae diyarından gelen kaçak kitapta, üç yarı savaşçı, Demetre, Shane ve Noah, acımasız canavarları kovalıyorlardı.

Yarı alfa yarı fae, tüm diyarlardaki en güçlü savaşçılardı. Demetre'nin bir ejderhaya dönüştüğü bile söylenirdi.

Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum: Ona karşı büyük bir aşk besliyordum.

O lanet bir *ejderhaydı*. On yaşında bir çocuk olarak bunu seksi bulmuştum. Buna karşılık Lucinda, Demetre'nin "korkutucu ve kaba görüldüğünü" düşünüyordu.

Demetre'ye verdiğimiz tepkiler muhtemelen ruh sağlığımız hakkında çok şey anlatıyordu; birimiz iyiydi, diğerimizin ise hayatının her günü kırbaçlanmaktan kaynaklanan derin psikolojik sorunları vardı.

Hepimizin eşyaları vardı.

Yine de, yarı savaşçılar hakkındaki hikayede, canavarları durmadan *günlerce*.

Çocukken uzun koşuların heyecan verici, coşkulu ve maceralı olduğunu düşünürdüm.

Şimdi kulağa tam bir saçmalık gibi geliyorlardı.

Belki de Demetre'nin hızlı koşmasına yardımcı olan özel bir ejderha kanı vardı çünkü benim sıksa kığım uyumak, hareketsiz yatmak ve bir daha asla koşmamak istiyordu.

Bir süre sonra banyodan topallayarak çıktım.

Sıcak yatağıma güçsüzce düştüm ve yorgunluktan iç çektim.

"Öğle yemeğini yemedin. Daha fazla yemek yemelisin," dedi Jax odanın diğer tarafından. Yatağında gömleksiz uzanıyordu ve gülünç pazuları ateş ışığında parlıyordu.

Bir an için, pazularından kollarına doğru kıvrılan damarları izlerken zihnim dondu.

Kolu kalçamdan, hatta tüm gövdemden daha kalındı.

"Yaşayacak." Kobra yatağında Jax'in yanına uzandı. Vücudunun üst kısmı kendi yatağının üzerindeydi ama ayakları Jax'inkinin üzerindeydi.

Piçi görmezden geliyordum çünkü cehennemden kaçış emrini o vermişti. Onu görmezden gelmek, gömleksiz olduğunu fark etmemek ve karın kaslarına gömülü mücevherlere bakmamak anlamına geliyordu.

Alfa'larla yaşamak, etrafımın sürekli yarı çıplak, sinir bozucu erkeklerle çevrili olması anlamına geliyordu ve bu beni yavaş yavaş delirtiyordu.

"Hâlâ ölüm yürüyüşünün etkisinden kurtulmaya çalışıyorum." Sırtımı odaya ve üç sinir bozucu alfaya döndüm.

"Artık daha fazla yemelisin," dedi Ascher sesinde çelik gibi bir tonla, sanki bana bir şey yapmamı emrediyormuş gibi.

Kibrine neredeyse gülecektim. "Tek *istediğim çeneni kapatman*, böylece uyuyabilirim."

Son bir saatimi porselen tahtta ölmekle geçirmiştım ve onların tuhaf alfa saçmalıklarıyla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Bu sabah onu, bir ikiz sikini sallarken kığını yedirirken gördüğümünden bahsetmiyorum bile. Bir kadın ancak bu kadarını kaldırabilirdi.

"Yemek yemelisin. Hem aç kalıp hem de etkili bir alfa olamazsın." Jax sakince konuşuyordu ama her kelimedede daha da telaşlanıyordu, ta ki yüksek sesle hırlayana kadar.

Karlı pencereden dışarı bakarak iç huzuru aradım.

Huzurlu düşünceler, Sadie: güneş ışığı, yumuşak kar yağışı, sıcak bir köpük banyosu.

"Hemen yemek salonuna gidin," diye emretti Ascher.

"Sadece şiddetli sıçışlar yaşadım. Hiçbir yere gitmiyorum!" Yarı homurdandım, yarı odaya doğru bağırdım.

Herkes benim kaka itirafımla sarsılırken hamile bir duraklama oldu.

Birkaç hafta önce olsa utançtan yüzüm kızarırdı. Şimdi ise yüzüm öfkeyle kızardı. Bana zaten fiziksel işkence yapmışlardı; huzur içinde uyumam için beni yalnız bırakamazlar mıydı?

"Muhtemelen susuz kalmışsındır. Gidip sana biraz su getireyim," dedi Jax ve garip sessizliği bozdu.

"Kız kendi suyunu kendi bulabilir," dedi Cobra, aynı anda Ascher, "Neden bu kadar formsuzsun?" diye sordu.

Öfkeden gözlerim kıpkırmızı oldu ve insanların neden cinayet işlediğini anladım.

Uyuşmaya erişemedim, çünkü savaş için buna ihtiyacım vardı, ama iç sesim hala onları şiddetle bıçaklamamı söylüyordu. Tüm vücudum karıncalanmaya başladı, ta ki güçle titreşene kadar.

Sonra devasa bir kılıç dişli kaplana dönüştüm ve sinir bozucu alfalara kükredim.

Oda etrafımda küçüldü ve yatağımdan tökezleyerek düştüm. Kaplan formu ikiz karyolaya sığmayacak kadar büyüktü.

Devasa dişlerimi gösterdiğimde ağzımın içinde uzadılar ve çenem birini ısırma ihtiyacıyla ağırıyordu.

Ascher'a doğru döndüm. İşe yarayacaktı. Gelişmiş görüşümle Ascher'ın oniks boynuzları başının üstünde parıltıyor ve gözleri zengin bir umber renginde parlıyordu.

Ona doğru ilerleyişimi izledi ama uzaklaşmadı. Oniks boynuzları uzadı ve kafasında büyüdü.

Canavar formumdayken, asabi alfa biraz farklı görünüyordu. Ağzının etrafında bir gerginlik ve gözlerinde bir parıltı vardı. Yoğun çam kokusu daha derindi ve odunsu notalar içeriyordu.

Kulaklarımı başıma yaslayarak ağzımı sonuna kadar açtım ve dişlerimi ona doğru gösterdim. Canavarım ona güvenmiyordu.

Egemenliğimi göstermek için öne doğru eğilip Ascher'in kalçasından küçük bir ısırık aldım.

"Sakin ol, küçük alfa. Şimdi geri dön," diye havladı Jax alfa ve ben de içgüdüsel olarak geri dönmeye gittim.

Son anda Dick'ten özgür olduğumu ve hiçbir erkeğin bana ne yapacağını söyleyemeyeceğini hatırladım. Bir daha asla.

Başımı çevirip Jax'e doğru kükredim. Ses yüksek ve acımasızdı ve küçük alanda yankılandı.

Büyük, püsküllü ayaklarımın üzerinde, iri adama doğru sinsice ilerledim. Canavar formundayken başım neredeyse omuzlarına geliyordu ama adam hâlâ kas yığınlarından oluşan heybetli bir dağ gibiydi. Onu alt etmek için biraz uğraşmam gerekecekti ama bunu yapabiliyordum.

Jax'e doğru ilerledim, hançere benzeyen pençelerim sert zemine sürtünürken şişti ve serbest kaldı.

Pençelerim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı, bu yüzden ön bacaklarımı önüme uzattım ve tırnaklarımı parke üzerinde sürükledim.

Tırnaklarımın parkeyi yarma hissi tüylü omurgamdan aşağı bir memnuniyet ürpertisi gönderdi. Avımı köşeye sıkıştırırken kuyruğum heyecanla ileri geri sallanıyordu.

Ascher kuru bir sesle, "Prenses yerleri mahvediyor," dedi ama ben Jax'e baktım.

Koca piç kendini tamamen hareketsiz tuttu ve bana baktı. Altın mücevherleri ateş ışığında parlıyor ve ışık parçalarını odanın içinde kırıyordu.

Parlak.

O kadar büyüktü ki, ağzımı pazusuna sarıp kemirmek istedim. Çiğnenebilir görünüyordu.

"Küçük kız Jax'in ayısıyla başa çıkabileceğini mi sanıyor?" Kobra'nın ipeksi sesi benimle alay etti ve ben de ona doğru hamle yaptım.

Kobra yanımdan yavaşça yaklaşıyordu ve ben de çevresel görüşümde onun hareketlerini takip ediyordum.

Şimdi tüylü bedenim onun gövdesine çarptı ve onu yatağına düşürdü. Güzel adam korkudan çığlık atmak ya da en azından kaçmaya çalışmak yerine, sanki oyun oynuyormuşuz gibi altımda güldü.

Kobra kahkaha nöbetleri arasında, "Küçük kedicik çok dramatik," diye söylendi.

Ses tonundan ve manik kıkırdamalarından, Jax'in canavar formuyla başa çıkabilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu.

Piç herif benden daha baskın olduğunu sanıyordu, ona gösterecektim.

Dişlerimi çıkardım ve sıcak boynuna yerleştirdim. Onu hafifçe tutarak, dişlerimin derisini hafifçe çimdiklemesine izin verdim. Eğer biraz kırırdarsa, jilet gibi keskin dişlerim onu öldürecekti.

Küçük zaplar yüzümde ve vücudumda kırırdanmaya başladı. Bu hissi tanıdım. Kobra gölge yılanlarını serbest bırakmıştı.

"Sadie, Cobra'yı serbest bırak! Cobra, yılanlarını geri çek!" Jax ikimize de alfa havlaması yaptı ama ben bu dürtüyle savaştım. Kobra da öyle yaptı. Yılanlar hareket etti.

kürkümün üzerinde daha hızlı.

Kobra pes etmiyordu, ben de etmiyordum.

Devasa bir kol boğazıma dolandı ve baskı uygulamaya başladı. Kalın boynumu esneterek baskıya kolayca karşı koydum ve yerimi korudum.

Kobra'nın bedeni sanki biri onu kurtarmaya çalışıyormuş gibi altımda sarsıldı.

"Bu anı unutma küçük kız," diye fısıldadı Kobra ipeksi sesiyle.

Zonklama hissi, binlerce iğnenin bana sürtündüğünü hissedene kadar değişti; bu Kobra'nın gölge yılanlarıydı.

Derimdeki dikenlerden ölümcül dişlerini çıkarmışlardı ve yavaşça derimin üzerinde gezdiriyorlardı.

Yapmazdı.

Sıcak kan ağzıma dolana kadar Cobra'nın boynuna nazikçe baskı uyguladım. Dilimi uzatıp yavaşça adem elmasının üzerinde gezdirdim ve her damlasını tükettim.

Keskin tadı afrodizyak gibiydi. Jax'in sıcak kestanelerinden eser miktarda buz gibi tenine bulaşmıştı. Tadı ilahiydi.

Kobra'nın iri vücudu altımda sarsıldı ama dudaklarından kaçan inilti acı sesi değildi.

Kaplan formunda sırtıtabilseydim, sırtırdım. Ben daha baskın bir alfaydım. O benim altımda macun gibiydi.

Aniden, vücudumun her santimetresinde acı patlamaları oldu.

Uyuşukluk içime işledi ve boynuna baskı uygulamak ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Acı içime işledi ve uyuma isteğiyle savaştım.

O piç beni yılanlarıyla ısırılmıştı.

Kobra'dan titreyen bacaklarımla ayrılarak kendimi alfa yığınınından kurtardım ve banyoya doğru tökezledim.

Ascher ve Jax Kobra'ya kükredi ve adamlar duvara savrulurken ağır gümbürtüler duyuldu.

Umursamadan banyoya atladım ve kapıyı kafamla vurarak kapattım.

Metaforik duvarı aşmaya odaklanarak çıplak tenime geri döndüm. Ter alnımdan aşağı akarken ve vücudum doğal olmayan bir şekilde yanarken nefesim kesildi.

Büyük banyoda tökezleyerek dolaştım ve alfaların gövdemin bir kısmını asla görmemeleri için kolay değiştirmek üzere sakladığım kıyafetleri çıkardım.

Havlu. Soğuk zemine yığılıp acı içinde inlemeden önce kıyafetleri yanan bedenimin üzerinden güçlükle çektim.

Acı daha önce yaşıadığım her Şeyden farklıydı. O ısırığın içinde ne vardı? En kötüsü  ekirdeğimden yayıldı ve sıcaklık ve mide bulantısıyla diri diri yandım.

Duygularımın etkisiyle banyonun kapısının açıldığını ve Jax'in beni Őefkatle kollarının arasına aldığını fark etmedim bile.

"Ona neler olduğunu bilmiyorum. Ne yaptın lan sen?" Jax beni yatak odasına götürürken Cobra'ya bağırdı.

Kap şonlu gözlerimin arasından, Cobra'nın boynunun her iki tarafının da kesilmiş olduğunu ve yaralardan hâlâ kan aktığını memnuniyetle fark ettim.

Yılan değiştirici klasik alaycılığıyla bana sırtıttığında memnuniyetim öfkeye dönüştü.

Muhteşem piç hiç sarsılmamıŐtı.

Uzun bir an için geri dönüp parmaklarından birini ısırmayı düşündüm. Bu ona gününü gösterirdi.

 ekirdeğim yakıcı bir ihtiyaçla sarsıldı ve hayal kırıklığı içinde inledim.

Tüm vücudumu saran ateş gibi acıdan kurtulmaya odaklandığım için Cobra'yı sakatlama fantezisinden uzaklaŐmıŐtım.

"Ne yaptın lan sen ona?" Ascher, Cobra'nın yüzüne doğru böğürdü ve solgun alfanın soğuk alaycılığı durakladı.

"Zehirimin küçük bir dozuydu." Kobra elini endişeyle alnıma koydu.

"Buna o sebep olmamalı." Hırıltısı içimi titretirken Jax'in kollarında titredim.

"En az miktarda. Sadece uyuşukluğa neden olur." Kobra'nın her zamanki ipeksi tonu sanki i ten içe panikliyormuŐ ve bunu nasıl ifade edeceğini bilemiyormuŐ gibi kesik ve zorlamaydı.

"Yakıyor," diye fısıldadım ve Jax'in kollarında kıvrandım. AteŐler içindeki bedenim aynı anda Jax'in dokunuşundan hem daha fazlasını hem de daha azını istiyordu. Onu tüketmek istiyordum ama o zaten beni tüketiyordu.

Uzaklaşmam gerekiyordu.

Tekme atarak, iri alfa beni nazikçe yatağıma yatırana kadar mücadele ettim. K rkli örtülerin üzerinde nefes nefese kıpırdandım, içimde kükreyen yanmayı bastırmak için çaresizce  ırpındım.

"Neresi acıyor?" Kobra bana doğru bağırdı. Onu şimdiye kadar gördüğüm en tedirgin haliydi. Mükemmel yontulmuş yüzü endişeyle gerilmişti.

Göbeğim kasıldı ve bir inilti boğazımı parçaladı. Ateş beni tamamen tüketirken, "Lütfen," diye yalvardım.

Bir anda don, kestane ve çam kokuları küçük alanı doldurdu. Nedense alfa feromonları acımı körükledi ve çaresizlik içinde sırtım yataktan kalktı.

"Çok tahrik olmuş!" Ascher'ın derin sesi odayı bir çekiç gibi delip geçti.

"Ne yaptın sen?" Jax Cobra'yı tuğla duvara çarptı. Tuğla parçaları koparak yere düştü ve şöminedeki kütükler darbenin şiddetiyle yuvarlandı.

"Bilmiyorum." Kobra çılgınca bana baktı. Zümrüt gözleri beni delip geçti ve yemyeşil ağzı hafifçe açıldı, kırmızı dili dışarı fırlayıp dudaklarını yaladı.

İçimdeki ateş bir anda alevlendi. Birdenbire Cobra'nın mükemmel vücudunun benimkinin üzerinde olduğunu hayal etmeye başladım.

Ascher bir karara varmış gibi, "Ona yardım etmeliyiz," dedi. Bir hareket bulanıklığı içinde, boynuzlu alfa üzerimde durdu ve eli nazıkçe giyinik dizimden göbeğime doğru ilerledi.

Vücudum daha sıcak yanıyordu ve ona yalvarmak için ağzımı açtım. Ondan ne yapmasını istediğimi bilmiyordum ama varlığımın her zerresiyle buna ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ascher'ın dövmeleleri bronz teni boyunca kıvrılıyordu ve yüzüme doğru eğildi. Sert çenesi gerildi ve dolgun ağzı hafifçe aralandı.

Kobra ona çarptı ve onu yere fırlattı. Bir şekilde Jax'ten kaçmıştı.

Öfke ihtiyaçla birleşti ve hayal kırıklığıyla ulumak istedim. Ascher'ın dokunuşu olmadan acı on kat arttı.

Cobra yerde Ascher'ın üzerine oturdu ve yumruğunu yüzüne indirdi. Kasların ve testosteronun çarpışmasıyla Ascher yuvarlandı ve Cobra'yı geri yumrukladı. Birbirlerine acımasızca vurdular.

"Çok üzgünüm, küçük alfa. Kimse sana zarar vermeyecek." Jax endişeyle bana baktı ve kocaman elini saçlarımda usulca gezdirdi.

Boğazımdan alçak, gırtlaktan gelen bir inilti koptu ve sırtım kamburlaştı. "Acıyor," diye fısıldadım en nazik alfaya.

Başımdaki eli okşamayı bıraktı ve dayanılmaz bir yavaşlıkla yüzümün yanından aşağıya, boynuma ve köprücük kemiğime doğru sürükledi.

Jax'in eli eşofmanımın üzerinde geziniyordu ama bu dünyanın en mahrem dokunuşu gibiydi.

Gri genellikle soğuktu, şiddetli bir kar fırtınasındaki gökyüzünün rengiydi ama Jax'in gri gözleri yumuşak ve sıcaktı, yüksek elmacık kemikleri ve belirgin burnu loş mum ışığında çarpıcıydı.

Bir kez daha kendimi iri adamın yumuşaklığı ve gücünde kaybetmek istedim. Benimle ilgilenmesine ve acımı dindirmesine izin vermek istedim.

"Bu yanlış olur, küçük alfa." Ellerini göğsümden çekti. Onu şişlemek istedim.

Ascher ve Cobra birbirlerini dövmeyi bitirmiş olmalıydılar çünkü iri gövdeleriyle Jax'in yanında toplandılar. Başımı kaldırıp üç alfaya baktığımda, içime acı saplanırken zavallı bir yaratık gibi miyavladım.

"Yapmalıyız," dedi Ascher ama Jax karnına bir yumruk indirdi.

"Yapamayız." Kobra inledi ve gözleri insanla yılan arasında gidip gelirken elini yüzünde gezdirdi.

"Sadece şu acıyı durdur!" Zavallı bedenim bu sabahki lanet koşudan sonra neredeyse pes etmişti ve şimdi farklı bir acıdan ölecektim.

"Uyu," diye öyle bir havladı ki Jax, bir anda her şey karardı.

SADIE

NE YAZIK KI HALA SAVAŞIYORLAR.

"Bunu bir kez daha gözden geçirelim. Bana Cobra'nın korkunç gölge yılanlarının seni ısırıldığını, sonra ateşlenip çok tuhaflaştığını ve herkesin sana dokunup korkmaya başladığını mı söylüyorsun? Ve o zamandan beri hiçbiri gözlerinin içine bile bakmıyor mu?" Aran sabah antrenmanından önce gerinirken mavi gözleri kocaman açılmıştı.

Aka, her şeyi bitirmeyi düşündüğüm sabah ölüm yürüyüşümüz.

Kobra'nın gölge yılanları tarafından ısırılmamın üzerinden bir hafta geçmişti ve her geçen gün olanlardan dolayı kafam daha da karışıyordu.

Bütün hafta boyunca acımasızca antrenman yapmıştık ve Aran'a alfalarla yaşadığım tuhaf deneyimi anlatmaya utanmıştım. Ancak şimdi bir süre geriniyorduk ve herkes sohbet ediyordu.

Ayrıca, içimi birilerine dökmeye ihtiyacım vardı.

"Evet." *P*'yi patlattım ve ona o günkü balistik ishalimi anlatıp anlatmamam gerektiğini ya da bunun paylaşmanın ötesinde bir şey olup olmadığını tartıştım.

Lucinda benim küçük kız kardeşimdi ve birbirimize her şeyi anlatırdık ama daha önce hiç en iyi arkadaşım olmamıştı.

Bir hafta birlikte eğitim aldıktan ve Aran'ın yanında acı çektikten sonra, onu kesinlikle onlardan biri olarak görüyorum. O olmasaydı hayatta kalamazdım.

"Dostum, omegalar kızıştığında çıkan sese benziyor. Bu çok garip." Aran bacağını hınzırca gererek başının arkasında bükte.

"Bekle, ne?" Mavi saçlı en iyi arkadaşıma baktım ve ayak parmaklarıma zar zor dokundum.

Bazı insanlar doğuştan esnek ve iyi koşuculardır; diğerleri ise esnek olmayan ve ancak tempolu bir yürüyüşü sürdürebilen kişiler olarak doğmuştur.

Ne yazık ki ben ikinci kategorideydim ve bu son derece hayal kırıklığı yaratan, üzücü bir durumdu.

Bir alfa olarak fiziksel dayanıklılık ve performans canavarı olacağımı düşünürsünüz.

Ne yazık ki, ay tanrıçası benden nefret ediyordu.

"Evet, omegalar alfaların yanında kızıdır ve vücutlarının kontrolünü kaybederler. Ama sen bir alfasın, yani tuhaf bir şey olmalı. Hiçbir fikrim yok," dedi Aran şaşkınlıkla, diğer bacağını başının arkasında bükerken.

"Oh."

Birkaç hafta önce biri benimle tahrik olmak hakkında bu kadar açık konuştuğunda kızarırdım.

Koşu ve dövüş eğitiminde her gün toz haline gelmek içimde bir şeyleri gerçekten değiştirmişti. Bununla birlikte, söylediklerinin ima ettiği şey bana çarptığında midem burkuldu.

Ayak parmaklarıma dokunurken, "Bu halim onları dehşete düşürdü," diye fısıldadım.

Ascher'ın benimle ilgilenmediğini söylemesi ve tüm erkeklerin bana dokunamayacaklarını söylemesi kafamda canlandı.

İğrenç yaralarımı bile görmemişlerdi.

Aran, "Hm, bilmiyorum. Tüm o etik ikilem olayını hatırlayın. O zaman daha fazlası olabilir miş gibi hissediyorum. Ayrıca, bu hafta eğitimin her saniyesinde bana ölüm gibi bakıyorlardı, bu yüzden duyguları olduğuna bahse girerim." Tam ikiye ayrıldı ve mavi başını kalçasına yasladı.

Adam acayip esnekti.

"Bunu denersen kalçalarım çatlar." Ayak parmağıma uzandım ama o kadar uzaktaydı ki. Bacaklarım kısaydı, bu da onlara ulaşmanın daha kolay olacağı anlamına geliyor olmalıydı, ama hayatta hiçbir şey kolay değildi.

"Bugün koşuyoruz. Şimdi başlayın," diye bağırdı Kobra ve herkes harekete geçmeye hazır bir şekilde ayağa fırladı.

O pisliğe hançer gibi baktım ve boynunun her iki yanında ikiz yara izlerini gördüğümde içim memnuniyetle doldu. Canavarım onu kalıcı olarak işaretlemişti.

Bu küçük bir zaferdi ve muhtemelen kendi fiziksel sorunlarım nedeniyle bu kadar tatmin edici bulmamam gerekirdi.

Hiçbir zaman tamamen akli başında, zihinsel olarak iyi, fiziksel olarak iyi ya da ruhsal olarak iyi olduğumu iddia etmedim. Özetle, iyi değildim.

Sara ve Sora, yani benden nefret eden güzel ikizler, koşarak yanımdan geçerken omzuma çarptılar. Diğer üç alfa da ileriye bakıyordu, bu yüzden fark etmediler.

Aran ikizleri katledecekmiş gibi peşlerinden atlamaya çalıştı. Mavi saçlı betayı tuttum ve yüzündeki canı ifadeye kıkırdadım.

Sanki kimse başımın çaresine bakabileceğimi düşünmemiş gibiydi.

Aran'ı geriye doğru tuttum ve bir kez daha ne kadar sırik gibi olduğunu fark ettim. Beta benim gibi daha küçük yapılıydı. Ama benim bacaklarım güdükken, onunkiler süper uzundu.

"Buna değmezler." Ne demek istediğimi anlatabilmek için bacağına hafifçe tekme attım.

"Sana saygısızlık edip duruyorlar. Bu çok yakışsız," dedi Aran sıkıntıyla, ama alametifarikası olan sırtışı çocuksu yüzüne geri dönmüştü.

Aran'ın en sevdiğim yanı buydu: kin tutmuyor ya da alfalar gibi çıldırmıyordu. Çoğunlukla soğukkanlıydı.

"Dürüst olmak gerekirse, hâlâ ölmeden bir mil bile koşamıyorum, bu yüzden saygısızlığa uğramayı hak ediyorum." Kıkırdadım ve Aran da gülerek bana katıldı.

Bunu insanlara açıklamak zordu ama hayatınız boyunca fiziksel bir canavar tarafından istismar edildiyse, insanların ne zaman tehdit, ne zaman çocuk olduğunu anlayabiliyordunuz. İkizler ikinci kategorideydi ve onları görmezden gelmek kolaydı.

Hala alfaların ne olduğuna karar verememiştim.

"Fae ihlali, portal üç. Dört orta boy fae savaş yaratığı, türleri bilinmiyor. Fae ihlali, portal üç. Dört orta boy fae savaş yaratığı, tür bilinmiyor," hoparlörlerden tekrar tekrar çalındı.

Koşudan kurtulacağım için vücudumda bir rahatlama hissettim.

Rahatlama gelir gelmez gitti çünkü saldıran dört yaratık olduğunu fark ettim.

Bu boktan bir şov olmak üzereydi.

Uyuşmuş tıkladı.

Birkaç dakika sonra, canavar formumda ormanda koşmaya başladım.

Daha hızlı koş. Arkada kalmayın.

Dallar kürkümü tokatladı ve kar, kar taneleri ve doludan oluş an soğuk beyaz bir tabaka halinde düştü.

Rüzgâr her yönden çığlık atıyordu ve gelişmiş görüşümle bile görüş mesafesi her yönde sadece birkaç metreydi.

Çam, kestane, don ve kızılçık kokuları aşırı hassas burnumu yakıyordu. Dördümüz birlikte koştuk. Canavar formundaki alfalar gibiydik ve en iyi yaptığımız şeyi yaptık.

Avlandık.

"Screeeeeeeeee, screeeeeeeeee, screeeeeeeeee, screeeeeeeeee." Örümcek fae'lerin geveze çığlıkları dört farklı yönden orman boyunca yankılandı - bu lanet yaratıklardan dört tane vardı.

Vay anasını. Uyuşmuş olsam bile, korkuya yakın bir şey içimi sıktı. Tüylü kafamı sallayarak kükreyerek ormana geri döndüm.

Boğazlarını kesin ve kafalarını uçurun.

Uyuşmuş benliğim korkuyu bilmiyordu; sadece çatışma ve güç vardı ve o her ikisini de fethetti.

Sonra Jax'in ayısı yanımdan böğürdü. Onun canavarının sesi benimkine katıldı ve ormanın zeminine titreşimler gönderdi.

Örümcek fae'ler iri gövdeleriyle dar ağaç gövdeleri arasında manevra yaparken ağaç kabukları silah sesi gibi çatırdadı.

Tüylü kafamı bir o yana bir bu yana sallayarak dört fae'yi takip etmeye çalıştım ama görüş mesafesi kısıtlı olduğu için bu neredeyse imkânsızdı.

Rüzgâr uğulduyor ve dalları ileri geri savuruyordu. Her tarafa çarptılar ve kalın yeşil çam iğneleri vücuduma çarptı. Bin kilonun üzerinde olmasaydım yere düşebilirdim.

Geriye dönüp baktığımda, acımasız koşullarda istikrar için savaşılan betaların silahlarını yukarı doğrultarak eğildiklerini gördüm.

Yanımda, Jax'in ayısı ve Ascher'in yarı koç formu, cezalandırıcı rüzgara dayanacak kadar ağırdı.

Yılan gözleri ve gölgeleriyle Kobra, saldırının içinde ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu. Daha küçük olan formu geriye savrulmuş olmalıydı ama karakteristik yılan hareketsizliğiyle durdu.

Saldırmak için bekleyen bir yırtıcıydı.

"Betalar, alfalarla kalın. Her birimiz bir fae alacağız," diye havladı Kobra alfa ve sesi bir şekilde çığlıklarla dolu vadide yankılandı. Konuşabilen tek canavar o olduğu için, savaşlar sırasında direktiflerden o sorumluydu.

Jax hemen ona kükreyerek karşılık verdi, tüylü ağzı hançer gibi dişlerini göstermek için ardına kadar açılmıştı. Jax başını bana doğru savurdu ve

Ne söylemeye çalıştığı açıktı.

Hâlâ arkasında kalmamı istiyordu. Gözlerimi ileri diktim, nefesim yüzümün önünde buz gibi bir bulut oluşturunuyordu.

Göster ona.

Cobra ve ben aynı fikirdeydik. Bazı nedenlerden dolayı, Cobra canavar formundayken, bana korunması gereken bir zayıf gibi değil, eşitmişim gibi davranan tek alfydı.

Ben zayıflığın tam tersiydim. Güç için, öldürmek için yaratılmışım ve bunu onlara gösterecektim.

Yüksek sesli bir "çığlıkeeeeeee" yakından yankılandı ve herkes harekete geçti. Jax önden giderek yaratığın peşinden koştu ve herkes onu takip etti.

Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak ormanda diğer üçünü aradım. Koşarken, örümcek fae'nin devasa siyah dış iskeleti görüldü.

Uğuldayan beyaz rüzgâr ve yeşil ağaçlar arasında, parlak siyah parıldadıkça parlıyordu. Fae ağaçtan ağaca atladı. Bir kez daha, bacakları binlerce hançerle parlıyordu.

Öldürün ve bacaklarını koparın.

Jax önden koştu, devasa ayısı beklenenden çok daha hızlı hareket ediyordu. Ancak, fae onunla savaşmak için dönmedi. Bunun yerine ağaçtan ağaca atladı ve vadinin kenarındaki dağlara doğru koşmaya başladı.

Kulaklarım başımın üzerinde ileri geri hareket ederken, fae'nin cılız bacaklarının ağaçlara çarparak çıkardığı takırtı sesini tespit ettim.

Fae'lerin dördü de dağa doğru gidiyordu. Grup olarak döndük ve peşlerinden koştuk.

Karlı zeminin üzerinde uçarken güçlü bacaklarım altımda büküldü ve kasıldı.

Kar yığınlarının ve devrilmiş ağaçların üzerinden atlayarak soğuk havayı bir mermi gibi deldim.

Canavar olmayan formumda koşmak bana nankör bir angarya gibi geliyordu ve ciğerlerim acıdan çöküyordu. Canavar formundayken ciğerlerim genişliyor ve bedenim uçuyordu. Koşmak özgürlüktü.

Örümceği takip et. Yakala onu.

Uyuşukluk beni ileri itti. Peşimdeki Jax'i kolayca geçebilirdim ama kendimi tuttum. O hâlâ liderdi.

Fae'yi dağın yamacına doğru takip ettikçe ağaçların sıklığı azaldı ve fae ağaçların arasında daha büyük sıçramalar yapmaya başladı. Jax yakındı

onu sollamak.

Fae aniden siyah bir parıltıyla döndü, devasa kısıracı açılıp Jax'e doğru çığlık atarken yüzlerce gözü parlıyordu.

Bir güç çarpışmasında, Jax pençelerini ve ağzını doğrudan örümcek fae'ye doğru uzatarak sıçradı. İki yaratık çarpışırken yüksek bir çıtırtı ve ardından sağır edici bir kükreme duyuldu.

Jax'in keskin pençeleri yaratığın boynunu delerken, fae de parlak bacaklarıyla onu tekmeledi.

Jax'in kırmızı canavar kanı ve fae'nin siyah kanı beyaz karın üzerine püskürerek ürkütücü bir tablo oluşturdu.

Kara katranın pis kokusu burun deliklerimi yaktı. Kükreyerek kalın karın içinde durdum ve kaslarımı gererek Jax'e yardım etmek için bir açıklık aradım.

Birden sağımda üç yüksek sesli çığlık yankılandı ve başımı o yöne çevirdim, üç siyah örümcek sıçrayarak uzaklaştı.

Jax hırladı ve betalar diğer örümceklerle mermilerle savaşmasına yardım etmek için koştu. Desteği vardı ve Cobra her alfanın bir canavarla başa çıkacağını söylemişti.

Peşinden git. Öldür. Avlayın.

Kafatasımdaki uyuşmuş çığlığı dinledim.

Dönerek diğer üç örümcek fae'nin peşinden koştum. Ascher ve Cobra da beni yakından takip etti. Ascher'ın toynakları arkamda gümbürdüyordu ve Cobra bir hayalet gibi hareket ediyordu. Eşsiz don kokusu, onun yerini bana bildiren tek şeydi.

Önümde çığlık atan fae, devasa dağın yamacına doğru koşmaya başladı.

Hava inceldi ve toz kar buzlu kayalara dönüşerek arkamdan aşağı yuvarlandı.

Her nasılsa, uğuldayan rüzgâr daha cezalandırıcı hale geldi ve hava o kadar soğudu ki, canavar formumda bile burnumu hafif bir ürperti ısırdı.

Onları saklayacak daha az ağaç olduğu için, büyük siyah örümcek fae'ler, birçok bacakları büyük kayaların üzerinde koşuştururken ve kaygan buzda kayarken önümde parladı. Yine de yükseklerle tırmandıkça karla karışık yağmur daha hızlı ve daha sert yağıyor, görüş mesafesi gittikçe kötüleşiyordu.

Daha hızlı. Onları avla ve öldür.

Güçlü kaslarım devasa kayaların üzerinden atlamamı sağlarken ve kalın, püsküllü ayak parmaklarım buzlu koşullarda kolayca manevra yapmama yardımcı olurken Ascher ve Cobra arkamda kaldı.

Ben dağlara hükmetmek için yaratıldım.

Örümcek fae'nin dış iskeletinin kayalara çarparak çıkardığı takırtılar pençelerimin altında titreşiyordu. Onlara yaklaşıyordum.

Güçlü bir sıçrayışla devasa bir kayayı aştım ve örümceklerin birkaç metre ötede olduğunu gördüm. Üçü de karla kaplı iki devasa kayanın çerçevelediği bir açıklığın arkasında duruyordu.

Kendimi yaratıklara doğru fırlattım ama hatamı fark ettim.

Geri dön.

Yönümü değiştirmek için çok geçti, devasa formum doğrudan onlara doğru uçuyordu.

Momentumum durdu ve havada asılı kaldım.

Kürkümün üzerinde keskin, küçük oluklarla kaplı parlak beyaz teller dolaşıyordu. Teller uzaktan fark edilmiyordu; beyaz örtülü dağ arazisiyle kusursuz bir uyum içindeydiler.

Onların ağına yakalanmıştım.

SADIE

ÖRÜMCEK AĞLARI VE BÜYÜK YILANLAR

Kendimi ağdan kurtarmak için çabalarken ÜÇ ÖRÜMCEK fae arkamdan çığlık attı.

Tuzak kurdular ve beni buraya getirdiler. Her şey planlanmıştı.

Kendimi ağdan kurtarmak için mücadele ederken kaslarım acıyla yandı. Küçük ipler inanılmaz derecede güçlüydü, kollarımı ve bacaklarımı sarıyor ve beni sıkıca tutuyordu.

Son saldırıdan sonra Teyze tarafından örümcekler hakkında bilgilendirilmiştik ve kimse ağ yaptıklarından bahsetmemişti. Ağın keskin küçük olukları vardı ve dokunduğu her yerde derim yanıyordu.

Her küçük hareket bıçak gibi bir acıya neden oluyordu.

Kendimi sabit tuttum ve yönümü bulmaya çalıştım.

Üç örümcek fae arkamda çığlık atmaya ve cıvıldamaya devam etti. Karla karışık yağmur ve dolu dağın yamacını dövdüğü için görüş mesafesi hâlâ bok gibiydi.

Güneş gökyüzünde yükseklerdeydi ama ağır gri bulutlar tarafından tamamen örtülmüştü. Alacakaranlık da olabilirdi. Neyse ki gelişmiş görüşüm karanlıkta aydınlıktan daha iyi çalışıyordu. Gerçi şu anda görececek pek bir şey yoktu.

Dolu, donmuş kayalardan sekerken etrafta şangırdıyordu. Dünya etrafımda çığlık atıyordu, sadece acı vaat eden girdaplı bir öfke fırtınası.

Koşullar o kadar zordu ve dağ o kadar dikti ki betaların bana ulaşmak için kayalara tırmanabileceklerinden şüpheliydim.

Her şey alfalara bağlıydı.

Şekil değiştirenlerin dünyasında yumuşak bir şey yoktu ama bugün özellikle acımasız bir gündü.

Dağın yamacında tuzığa düşmüşken, görüş mesafesinin düşük olması, kayalık yüzün inanılmaz dik bir açıyla aşağıya doğru iniyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Kıpırdamadan dur. İlk hamleyi onların yapmasını bekle.

Uyuşukluk, koşulların ne kadar tehlikeli olduğunu umursamıyordu. Önemli olan tek şey benim bir alfa, kılıç dişli bir kaplan olduğum ve galip geleceğimdi. Aklımda başka hiçbir şey yoktu.

İçeride, etrafımda dönüp duran dondurucu soğuktan daha soğuktum.

Be

n. Ben de bekledim.

Beni ağa bir nedenle hapsedmişlerdi ve ben bunu ortaya çıkaracaktım.

Ascher yarı koç bedenini benimkinin üzerine fırlatırken yüksek bir meleme duyuldu.

Ağa dolanmış bir şekilde arkama indi. Devasa oniks boynuzları ve renkli dövmelemleri yanımdan geçerken en az on beş metrelik bir sıçramayı kolayca atlattı.

Arkamdan çığlıklar ve feryatlar geliyordu ve Ascher yüksek sesle meliyordu.

Ağ kafamı sarmıştı, bu yüzden arkamı dönemiyordum.

Islaklık sırtıma çarptı, kan ve yanık katran kokuları burun deliklerimi doldurdu. Başımı yana sallayarak hayal kırıklığı içinde homurdandım.

Arkamda neler olduğunu görecektim kadar dönemiyordum. Ağ her an içime işlerken, dönmek için verdiğim mücadele canımı acıtırıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kobra aniden karşımda belirirken hafifçe peltekleşti.

Ürkütücü yılan gözleri parlıyor, içlerinde yeşil, kırmızı ve siyah parçalar görünüyordu. Kedi görüşümle, bu kadar yakın mesafeden renklerin daha fazlasını görebiliyordum.

Nefes kesiciydi.

Yüzüne bakarak kıkırdadım, o da ürkerek göz kırptı.

Hayır, yarı gözleri tuhaftı.

Arkamızda, çıtırdayan dış iskeletin sesi yankılandı.

Cobra'nın çılgına dönmüş olması, fae'leri yenmek için var gücüyle çalışması ve Ascher'in savaşına yardım etmesi gerekirdi. Bunun yerine, tam bir sürünge gibi durdu ve başını yana eğerek bana baktı.

Ağ tarafından yerden kaldırıldım, böylece Kobra'nın gözleri benimkilerle aynı hizaya geldi.

Hançer dişlerimi göstermek için ağzımı açtım.

Kobra'nın solgun yüzünde bir gülümseme belirdi. Bu bir mutluluk gülümsemesi değildi.

Ürkütücü bir şekilde kıpırdamadan duruyordu, şiddetli rüzgâr onu dövüyordu ama bunun tek işareti mürekkep gibi siyah saçlarının başının üzerinde ileri geri sallanmasıydı.

Durduğu süre uzadıkça, gölge yılanları buzlu çenesinde daha fazla kayıyor ve yüzüne gömülü kristalleri ve zümrütleri karartıyordu.

Binlerce minik mücevher sanki yılanların okşamalarına fiziksel olarak karşılık veriyormuş gibi parıldadı ve göz kırptı.

Yardıma ihtiyacım olmadığını göstermek için daha yüksek sesle sevindim.

Görünüşe göre Cobra kılıç dişli kaplan gibi konuşuyordu çünkü yakışıklı kafasını geriye attı ve söylediklerim çok komikmiş gibi güldü. Sanki eski dostlar gibi takılıyorduk ve acımasız bir savaşın ortasında değildik.

Ascher arkamızda meledi ve ses daha yüksek ve daha çılgıncaydı, sanki Cobra'ya yardım etmesi için bağıırıyordu.

Kıpırdamadan dur.

Uyuşuk ses, sanki Kobra'yı ürküteceğimden ve yılanlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımdan korkuyormuş gibi bastırılmıştı.

Sırtımda, ağın gizlediği yerde, geçen hafta boyunca benimle birlikte olan küçük yılanın heyecanlandığını hissettim. Kobra'nın yakınlığı onu heyecanlandırmıştı ve sanki oraya aitmiş gibi tüylü kürkümün arasında zikzaklar çizerek sırtımda neşeli daireler çizdi.

Uyuşmuş haldeyken bile onun maskaralıkları karşısında gözlerimi deviriyordum.

Sırtıma bir şey çarptığında ve acı omurgamdan aşağı vurduğunda mutluluğu gitti.

Güç beni gülünç bir ivmeyle ileri doğru fırlattı ama her nasılsa ağ çelik kadar sağlandı. Kurtulamadım. Ancak çarpışma ağın keskin kenarlarını etime daha derinden sapladı.

Yüksek sesle kükredim.

Sakin olun. Kendinizi kurtarmak için ağı çiğneyin.

Öne doğru eğildim ve hançer gibi dişlerimi ağın üzerinde sürüklemeye çalıştım. Ne yazık ki ağ kopmadı ve bir kısmı dudağımın köşesine dolandı. Ağzımdan keskin bir kan fişkırdı.

Ağzımı derinlemesine delmişti.

Tekrar yap. Uyuşukluğu görmezden geldim. Çoğu zaman harika fikirleri vardı, ama bazen kendini korumadaki eksikliği endişe vericiydi.

Sırtımdan aşağıya doğru daha fazla acı yayıldı ve sanki biri etime sıcak bir demir çubukla vurmuş gibi hissettim.

Yanan katran burun deliklerimi doldurdu ve uyuşmuş olmasaydım, muhtemelen acının saldırısından bayılırdım.

Bir örümcek bacağını sana saplıyor.

Ağın içinde kıvranırken Kobra'ya bir şeyler yapması için hırladım.

Arkamda çılgınca bir meleme sesi duyuldu, ardından gürültülü bir çatırtı geldi ve sıcak poker hissi durdu. Sanki Ascher devasa boynuzlarıyla fae'lere çarpmış gibiydi.

"İzle ve öğren, küçük kedicik," dedi Cobra ve sonra her şey çok eğlenceliymiş gibi çılgınca kıkırdadı.

Ciddi bir psikolojik yardıma ihtiyacı vardı. Uyuşmuş haldeyken bile, cinayete meyilli sese sahip kişiden gelen bu sözlerin ironik olduğunu fark ettim.

Birdenbire, Kobra'nın derisi üzerinde kıvranan gölge yılanları yere doğru kaymaya başladı. Ancak, son savaştaki gibi yüzlercesi ileriye doğru akıyordu.

Her yılan başka bir yılanın üzerinde yatıyor gibiydi.

Kobra'nın solgun derisinde sonsuz bir yılan akımı belirip aşağıya doğru kayarak... *şeye* katıldıkça kıvranan yığın büyüdükçe büyüdü.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde, yüzlerce ayrı yılan genişledi ve birleşti.

Canavar bir yılan.

Yaratık Kobra kadar uzun ve benim canavar kadar genişti. Ayrıca rahatsız edici derecede uzundu. O kadar uzundu ki mamut gövdesinin dağın yamacında nerede bittiğini göremiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, devasa yılan üç boyutluydu.

Daha önce Kobra'nın yılanları gölge gibi tamamen düzdü. Bu yaratık kalın ve genişti, parlak siyah pulları Ascher'ın boynuzlarının oniksinden daha koyuydu.

Devasa yılanın ağzı açıldı ve vücudumdan daha uzun, hançere benzeyen ikiz dişlerini gösterdi. Çatallı, parlak kırmızı bir dil buz gibi havanın tadına baktı.

Beni en çok sarsan yaratığın büyüklüğü, pulları ya da devasa dişleri değildi.

Gözleriydi. Devasa yılanın gözleri Kobra'nın gözlerine benziyordu; aynı ürkütücü renk girdabı bana bakıyordu.

Kobra göz kırptığında, yılan da göz kırptı.

Sırtımdaki küçük gölge yılan kendi etrafında dönüyor ve sırtımda mutluluk ve şaşkınlık fermuarları gönderiyordu. Belirgin bir şekilde

şok ve şaşkınlık. Görünüşe göre Cobra yaratığın tamamını çok uzun zamandır serbest bırakmamıştı.

Ascher arkamdan sinirli bir şekilde meledi ve ben daha gözümü kırpamadan kocaman siyah bir beden yanımdaki kayaların üzerinden kayarak geçti.

Kobra'nın eli, sevdiği bir köpeği okşar gibi yılanın yanında gezindi. Korkunç bir canavarı değil.

Çıglıklar arkamda yankılanırken, yılanın kafası tıslayıp takırdarken bile Cobra elini devasa yılanın gövdesinde tutmaya devam etti.

Hâlâ kuyruğunu göremiyordum.

Bir anda sırtıma bir şey çarptı ve bir örümcek fae ağın üzerinden atlayıp benimle yüzleşti. Ben hırlamaya ya da bir şey yapmaya fırsat bulamadan iki bacağı iki yanımdaki ağı kesti ve içe doğru katladı.

Tamamen kapana kısılmıştım.

Ascher ya da Cobra tepki veremedi, gülünç derecede yükseğe sıçradı ve ben dağın yamacından aşağıya doğru havalandım. Fae yaratığı kendini zar zor yakaladı.

Isır onu.

Örümcek fae acımasız koşullarda, buzlu kayaların üzerinde kayarak dağın yamacından aşağıya doğru koştu. Bedenim ağa sarılmış, dev kısıkaçları tarafından tutulmuştu ama başım ve ağzım serbestti.

Yine de, etrafımı ne kadar sıkı sardığına göre, satın almamın ve ısırmamın hiçbir yolu olmamalıydı.

Eğer uyuşmamış olsaydım, öyleydi.

Dikenli ağın içinden geçerken, vücudumun her santimi acıyla çıgılık atıyordu. Acıyı uyuşmuş beynimin derin girintilerine gömdüm.

Uyuşmamış olsaydım bayılırdım.

Kesikler derimin neredeyse her santimini şişlerken havayı bakır bir tang doldurdu. Kürkümdeki yapışkan hissiyattan, tamamen kanımla kaplı olduğumu anladım.

Örümcek daha hızlı koştu ama sonra tehlikeli vadiler etrafımızı sararken dağın yamacında daha yavaş ilerledi.

Tek bir yanlış harekette ikimiz de ölürdük.

Tüm kaslarımı gerdim ve ağzım örümceğin hançerle kaplı bacaklarından birine yaklaşıp kadar başımı tekrar öne doğru çektim. Keskin acı şiddetlendi.

Şimdi yap. Çok fazla kan kaybı var. Hemen harekete geç.

Saldırdım.

Aynı anda üç şey oldu.

Önce dişlerim örümceğin bacaklarından birini yakaladı ve bacak ısırığının altında ikiye ayrılırken binlerce küçük hançer çeneme saplandı.

İkincisi, örümcek fae çığlık attı, buzda kaydı ve yana yuvarlandı. Ascher çoktan iki bacağı koparmıştı ve hareketini kontrol edecek kadar bacağı kalmamıştı.

Üçüncüsü, yaratık bir vadiden aşağı yuvarlanırken örümcek kısıkaçlarından ağı serbest bıraktı.

Pençeler uzatıldı. Şimdi satın alın.

Ağ hâlâ yapışkan bir battaniye gibi tenime batıyordu ama örümcek yanları serbest bıraktığında, kanat çırparak açılmış ve hareket etmeme izin vermişti.

İki ön pençemi de ileri uzattım ve dağın yamacında sürükledim. Hareket sırasında ağ kancaları derimi ısırıldığı için derim yandı ama ipler artık beni sıkıyordu.

Tüylü bedenim sert, buzlu kayaların üzerinde kayıyor, pençelerim tutunacak bir yer bulmakta zorlanırken acı içinde bağıırıyordu. Her kaya çarpışında pençelerim kopuyormuş gibi hissediyordum.

Sonunda pençelerim kayaya yeterince saplandı ve ivmemi durdurdu. Arka ayaklarım hiçbir şeye tekme atmıyordu.

Asılı kalmıştım, karnımın sadece yarısı dağdaydı. Diğer yarısı vadinin üzerinde sallanıyordu.

Yanımdaki devasa örümcek, vadinin kenarında dengede duran büyük bir kayaya çarparken çığlık attı. Siyah gövdesi, uzuvlarının yayılmasıyla takırdadı.

Acı içinde seğirdi. Kaya yavaşça arkasına yuvarlanırken, yüzlerce gözü bana bakmaya başladı.

Uzun bir an boyunca, canavar ve fae göz göze baktı. İkimiz de kan içindeydik.

Yardım et.

Tuhaf bir dürtü beni ele geçirdi. Yüzlerce gözü benimkilere baktıkça, yardımına ihtiyacı olduğundan daha da emin oldum.

Düşman değildik. Bir dağın yamacında ölümümüze bakan iki hayvandık.

Ağrıyan uzuvlarımı ileri doğru sürükledim, kenardan sürünerek uzaklaştım ve dört ayağımın üzerinde durdum. Bir parçam, kürkümün artık

Beyazdı. Kan kırmızısıydı.

Ağzımı açtım ve fae'ye yardım etmek için bir adım öne çıktım.

Kobra'nın devasa yılanı aniden bir mermi gibi dağın yamacından aşağı indi.

Pulları gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyordu. Yılan örümcek fae'ye çarptığında, arkasındaki kayayı kırdığında ve onu vadiye düşürdüğünde yüksek bir çıtırtı duyuldu. Dönerek ikisinin de yüzlerce metre düşmesini izledim.

Örümcek fae kayalık çıkıntının dibinde küçük parçalara ayrıldı. Kobra'nın yılanı sıçradı ve ürpertici gözlerini dağın yamacına çevirdi. Sakince ormana doğru kaydı.

"Bum," dedi Cobra arkamdan.

Ascher kesikler ve kanla kaplı olarak arkasından inerken döndüm ve onun mükemmel yüzüne kükredim.

Kobra küçük bir kedi yavrusuymuşum gibi gülümsedi ve başımı okşadı.

Her neyse, muhtemelen örümcek fae'ye yardım edemezdim. Muhtemelen bir tuzaktı.

Üçümüz birlikte Jax'i bulmak için dağın yamacından aşağıya doğru topallayarak indik. *Tüm betalar ondaydı. O iyi.*

Yılan gözleri parıldayan ve yüzünde ürpertici bir gülümseme olan Kobra, soğuk ellerini sırtımdaki kanlı kürküme gömdü. O kadar iriydim ki omzuna yakın duruyordum.

Ascher yanımda topallıyordu ama boynuzları büyük ve korkunç burnu arkasından buz gibi bulutlar üfleyerek gururla duruyordu.

Uyuşmuş haldeyken bile ürkütücü bir tabloya benzediğimizi fark ettim, kırmızı kan ve siyah fae kanı arkamızda bir iz bırakıyordu.

SADIE

KIDNAPPED

Ormana geri döndüğümüzde, Jax ve betaları bağlı bir örümcek fae'nin üzerinde dururken bulduk.

Jax ödülünün başında dururken heyecanla kükredi.

Teyze, nihai görevin bir fae yaratığını yakalamak olduğunu söylemişti, ancak hepsi ya kaçmış ya da savaşta öldürülmüştü.

Bu bizim için büyük bir zaferdi.

Betaların önünde duran Ascher tekrar erkek formuna dönmüştü. Bir metre beş santimlik görkemli dövmeli erkek çıplak sergileniyordu. Jax'e doğru aceleyle ilerlerken karın kasları dalgalanıyordu.

Ascher'ın aciliyetini hisseden Jax tekrar çıplak kaldı.

Yedi metrelik etkileyici kaslarının tamamı sergilenirken, piercingleri koyu teninde parlarken uzun dilim ağzımdan dışarı yuvarlandı.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Bir grup beta kadın kızardı ve alfaları açıkça süzdü. Elllerinde kocaman silahlarla birbirlerine kıkırdarak alfaların erkekliklerinin boyutları hakkında fısıldaştılar.

Gelişmiş işitme duyum her müstehcen dedikoduyu yakaladı. İkizlerden biri fısıldadı, "Jax gördüğüm en büyük alete sahip." İkizi başıyla onayladı.

Mantıklarını suçlayamazdım; adam muazzamdı.

Yine de Jax ve Ascher endişeli görünüyorlardı ve yarattıkları yaygaranın farkında değillerdi. Kobra'nın eli kürkümün derinliklerine dolandı ve eli örümcek ağının bazı dikenlerini etime daha derinden batırınca biraz irkildim.

Ascher, Jax'in kulağına, "Kobra kocaman bir yılan yarattı, gördüğüm en büyük şeydi ve bu ormana doğru sürünerek gitti," diye fısıldadı.

Birden Jax'in gri gözleri endişeyle doldu ve başını çevirip Cobra'ya baktı.

Jax'in yüzü korkuyla çarpılmıştı. İçimden bir ses Cobra'nın büyük yılanı serbest kalırsa bunun bir sorun olacağını söylüyordu.

"Cobra ve Ascher, benimle gelin. Savaşta biraz keşif yapmalıyız. Ayrıca Sadie, tüm betaların koğuşa gitmesine yardım et ve kendini kontrol ettir."

Kobra yumruğunu kürkünden ayırdı ve diğer iki adamın yanına doğru yürüdü.

Canavarım kızgınlıkla kıkırdadı. *Sen bir alfasın. Jax üzerinde kendini göster.*

Örümcek ağına ve kana bulanmışım, bu yüzden başımı salladım ve diğer betalarla birlikte topallayarak yerleşkeye geri döndüm.

Kobra'nın bokunu kendi başlarına çözebilirler. Sıcak bir banyo ile randevum vardı.

Soyunma odasına girdikten sonra, betalar silahlarını bırakıp koğuşa giderken yere uzandım. Tamamen yalnız kalana kadar diğer formuma dönmek için bekledim.

Değiştirmek kolay oldu. Zor kısmı, örümcek ağının umduğum gibi sihirli bir şekilde yok olmamasıydı.

Bunun yerine, çok daha zayıf olan etimin üzerine düştü ve hassas cildimde binlerce küçük kesik açtı.

Ağın kancaları hassas göğüslerime, karnıma ve kalçama batarken uyuşukluk bile acıyı engelleyemedi. Dudağımı ısırarak acıdan çılgınlık attım ve başımı soğuk zemine çarptım.

Ne mutlu ki, kendimi bayılttım.

Kendime gelir gelmez, keşke gelmeseydim dedim. Sıcak eğitim odasında yerde yatmıyordum.

Kıçım çıplaktı. Kıçım çırılçıplaktı ve bir geyik leşi gibi yerde sürükleniyordum. Karın içinden.

Dolu ve soğuk rüzgâr açıkta kalan bedenimi hırpaladı.

Durumu değerlendirdim. Ve nasıl bir durum olduğunu.

İri yarı bir adam beni ayaklarımdan tutarak sert zeminde sürükledi. Sırtı bana dönüktü ama tamamen giyinikti ve sıcak görünüyordu. Bu arada, buzlu

koşullar çıplak bedenimi dövüyordu.

Kendimi saldırganımdan kurtarmaya çalışırken anında tekmelemeye ve kıvranmaya başladım.

"Ne oluyor lan?" Topallayan bedenimi bir geyik leşi gibi dondurucu ormanın içinden geçiren şerefsize bağırdım.

Ne yazık ki, uyuşukluktan sonraki dönemdeydim. Soğuk yetmezmiş gibi bir de mide bulantısı ve mide bulantısı dalgası beni ele geçirdi.

Ayaklarım havada taşınıyordum, bu yüzden kusmuğumun göğsümden başka gidebileceği bir yer yoktu.

Acıyla aynı anda içimde bir öfke patladı.

Böyle muamele görmek için çok çalışmıştım. Artık küçük bir kız değildim. Ben lanet bir alfaydım.

"Beni yere bırak ve gitmeme izin ver," diye alfa havlaması yaptım.

Hemen bacaklarımı indirdi, sanki alfa ikna kabiliyetime şaşırmış gibiydi.

Ne yazık ki hemen toparlandı ve tekrar bacaklarımı tuttu. Şok içinde nefes nefese kaldım.

"John, ne oluyor lan?" Ağzımın kenarından daha fazla safra aktı.

Arkadaşım olmak için çok uğraşan kızıl saçlı nazik beta şimdi o kadar da arkadaş canlısı görünmüyordu. Daha sert, daha öfkeli, daha çaresiz görünüyordu. Yine de kötü görünmüyordu.

"Evet, sürprizlerle vakit kaybetmeyelim. Kraliçeden büyük bir ödeme almak üzereyim ve sen benimle zenginlik arasındaki tek şeysin." John sakince beni soğuk ve karlı zeminde sürüklemeye devam etti.

Tekme atıp tutunmaya çalıştım ama bacaklarım havadayken bunu yapmak neredeyse imkânsızdı. John'un beta gücü vardı ve benim de uyuşmuş olanları yeniden şarj etmem gerekiyordu. Ayrıca, dövüşten sonra zayıf düşmüştüm ve dünya etrafımda dönüyordu.

Soğuk kaslarımın kilitlenmesine neden olurken ve her şey dönerken özgür kalmaya odaklanmak zordu.

Sen lanet olası bir kaplansın Sadie, diye umutsuzca kendime hatırlattım ve form değiştirmemi sağlayan karıncalanmayı bastırdım. *Tanrıça da ne?*

Dönüşüme ne kadar konsantre olursam olayım, hiçbir şey olmadı.

Bir çeşit büyü mü vardı?

"Neden dönüşemiyorum?" Baş dönmesi devam ederken bir ölüm perisi gibi bağırdım.

Görüşümün ne kadar sabit olduğuna bakılırsa ağaçlar da sıçırıyor olabilirdi.

John hiçbir şey söylemedi.

"Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum? Neden dönüşemiyorum?" En yüksek, en sinir bozucu sesimle tekrar tekrar bağırdım.

Uyuşuk Sadie sessizliğin gücünü biliyordu. Uyuşuk olmayan Sadie ise psikopat gibi çılgılık atmanın gücünü biliyordu.

Soğuk rüzgâr tenimi ısırıyor ve dondurucu sıcaklık uykumu getiriyordu. Çılgılık atmak odaklanabildiğim tek şeydi. En azından soğuk, vücudumun her yerindeki küçük kesiklerin acısını uyuşturuyordu.

"Tanrı aşkına, kapa şu lanet çenen." John etrafında döndü ve yüzüme bir tokat attı.

Doğrusu, yüzüm soğuktan o kadar uyuşmuştu ki darbeyi neredeyse hiç hissetmedim. Ancak John dönerken boynundaki bir madalyon öne doğru uçu. Bir çeşit mavi alevle dolu gibi görünen bir şişeydi.

Bir fae büyüsünün işaretiyle parlıyordu. Tüm paramla bahse girerim ki, bu benim yer değiştirme yeteneğimi engelliyordu.

Bir gizem çözüldü. Şimdi kıcıımı kurtarmam gerekiyordu.

John beni sürüklemeye devam ederken öfkeyle, "Bir de sana iyi davrandığımı ve seni örümcek ağından kurtardığımı sanıyordun," dedi.

Çıplak, zayıflamış halimi karların içinden çekip çıkarırken şu anda hikâyenin kötü adamı değilmiş gibi davranmaya çalışmasına bayılıyordum.

Eğer donarak ölmezsem, bu bir mucize olur.

Gözlerim kapandı ve tenim doğal olmayan bir sıcaklıkla karıncalanmaya başladı. Soğuk ısırtığı oluşmaya başlamıştı.

Uyuşuk ne yapardı? Kendime sordum.

Kalan tüm gücümle ellerimi uzattım ve büyük bir ağaç dalını yakaladım. Hızla, tüm gücümle John'un kafasının arkasına doğru savurdum.

Mide bulandırıcı bir gümbürtüyle vurdu ve beni hemen yere düşürdü.

Ne yazık ki güverteye çarpıp bayılmadı. Etrafında döndü ve saldırdı.

Neyse ki hala bir silahım vardı ve geri dönüp silahımı satın alabildim ve onunla vurabildim.

Dallarım John'un koluna çarptığında silah sesi gibi bir çatırtı duyuldu. Kemik kırmanın bu kadar tatmin edici bir his olduğunu hiç bilmezdim.

O anda Cobra'yı biraz daha anladığımı hissettim.

"Sadece benimle gel. Seni kurtarıyorum," dedi John dişlerini sıkarak, biz birbirimizin etrafında dönerken.

I Aslında Alay etti ve yuttum aşağı a manik Kıkırdama.

Bu ne soytarılıktı böyle? John benim aptallar kraliçesi olduğumu mu düşünüyordu?

"Beni buz gibi ormanda çırılçıplak sürükleyerek mi? Beni ölüme mi götürüyordun?" Etrafımda sallanan ağaçlara ve yoğun beyaz kara baktım.

"Tabii ki hayır!" John hemen bağırdı, sanki bu fikir mantıksız.

Yüzünde suçluluk duygusuna çok benzeyen bir şey parladı.

Soğuk beni yavaşlatıp halsizleştirirken gözlerimi açık tutma dürtüsüyle savaştım. "O zaman hangi cehennemdesin ta-" Konuşmayı kestim. Tanıdık ormanın etrafına bakarken, bir kamyon gibi çarptı bana.

John beni portala götürüyordu.

Beni sürüklerken bir kraliçeden bahsetmişti. *Vay anasını*. Dizlerim neredeyse altıma çöküyordu. Beni Fae kraliçesine götürüyordu. Belki de savaş rehinesi olarak?

"Neden beni ona getirdin?" Birbirimizin etrafında dönerken gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum.

Adımlarım giderek küçülüyordu ve daha fazla tökezlemeye başlamıştım. Benim bronz kığım çıplak ve buz gibiyken, John ağır ve sıcak giysiler içindeydi.

Bir silahım vardı ama onu uzun süre oyalayamayacaktı.

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değil. Bu diyarın tamamı lanet bir yalan," dedi şifreli bir şekilde ve sözlerini noktalamak için yere tükürdü. Gözleri yaralı gövdeyi inceledi, sonra tekrar yüzüne baktı.

İstismara uğramış bedenimi incelerken yüz hatları dehşetle buruştu.

Ona hırladım ve bedenimden utanmayı reddettim. Soğukta çıplak kalmam onun suçuydu.

Göğsüm sıkıştı ve beynimin bir kısmı titreşti, sanki söyledikleriyle ilgili bir bilgi biliyormuşum gibi. Ama soğuk bunaltıcıydı ve son beyin hücrem de zar zor ateşleniyordu. Donarak ölmeme bir saniye kalmıştı.

John bir hamlede yere atladı ve beni yere yapıştırdı.

Sopamla birkaç güzel vuruş yaptım ama soğuk kanıma işliyordu ve dünya hala dönüyordu.

Yüzüme iki cezalandırıcı darbe indirdi, beni kollarına aldı ve ormanın içinde koşmaya başladı. Beni itfaiyeci gibi taşıdı.

Sıcak kan ağzımdan alnıma doğru akıyordu ve soğukta kendimi iyi hissettiğimi fark ettim. Hayatımın parçalanmakta olduğunu biliyordum çünkü kanımın sıcaklığına hayret ediyordum.

Göğsümün içinde bir öfke çekirdeği yandı.

John burnumu tekrar kırmaya nasıl cüret eder? Bu gidişle burnumun normal görünmesi ve yüzümden sarkmaması inanılmaz olacaktı. Bu lanet adamlar ve benim küçük burnum. Onları incitecek ne yapmıştım ki?

Soğuk gözlerimi kapatıyordu ama bir parçam hâlâ uyanıktı ve panikliyordu. Fae kraliçesinin düşmanlarına acımasızca işkence eden acımasız bir kaltak olduğu söyleniyordu.

Tüm söylentilerde gerçeklik payı vardı.

Ağzımı açarak olabildiğince yüksek sesle çığlık attım. Tek umudum birinin beni duymasıydı.

Aklıma Kobra onu ölüme göndermeden önce bana yalvarırcasına bakan örümcek fae geldi. Ay tanrıçası ona yardım etmediğim için beni cezalandırıyor muydu? Neden her şey bu kadar gizemli ve karmaşıktı?

John bana susmam için bağırdı, ben de trisepsini ısırdım.

Kolunda, dalla kestiğim yerde bir yırtık vardı. Küçük dişlerimi derisinin derinliklerine gömdüm. Canavarım gibi, açıktaki eti ısırdım ve parçaladım.

John sarsıldı ve beni saçlarımdan yakaladı. Başımı kolundan kopardı.

Yine de bunu yapmak için tökezleyerek durdu ve içimde bir memnuniyet patladı.

Gözlerim soğuktan kapanmış olsa da tamamen işe yaramaz değildim.

Derisinden bir parça dişlerime takıldı ve kanını kafasına tükürdüm. John bana hırladı ama beceriksizce koşmaya devam etti, bir eli acı verici bir şekilde saçıma dolanmıştı, böylece onu ısıramadım.

Güzel.

Hayatım için çığlık attım.

John durmam için saçlarımı acıyla geriye doğru çekti, boynum imkansız bir açıyla büküldü ve ben daha yüksek sesle çığlık attım.

Ben hala bir alfabaydım. Beni hafife almıyordu.

Bacaklarımla tekme atmaya çalıştım ama diğer kolu bacaklarımı sıkıca kavradı ve göğsüne bastırdı.

Birdenbire, devasa bir figür John'un yüzünü bir ağaca çarptı. İvmenin etkisiyle bayılan esirimin vücudu anında gevşedi.

Dehşete kapılarak John'un bedeninden uzaklaştım ve yeni saldırganı görmek için döndüm.

Portaldan başka biri, betadan daha korkunç bir şey mi gelmişti?

"İyisin küçük alfa," dedi Jax'in derin sesi, çömelmiş halime doğru yürürken. Onun dostça yüzüne baktım.

Rahatlayarak bayıldım.

SADIE

YAKIŞIKLI BİR ALFA TARAFINDAN KURTARILDI

TOKAT.

Karıncalanan soğuk daha da şiddetlendi ve omuzlarımı titreten eller uyumama izin vermedi. Hayatım neden bu kadar zordu? Ay tanrıçası bir kerecik olsun beni rahat bırakabilir miydi?

"Küçük alfa, sakın şimdi üzerimde uyumaya kalkma," diye havladı Jax alfa ve göz kapaklarım kontrolüm dışında çırpınarak açıldı.

"Ne?" "Ne" demeye çalıştım ama dudaklarım soğuktan uyuşmuştu ve sefil bedenimin geri kalanı gibi karıncalanıyorlardı.

Kar taneleri Jax'in etrafına yoğun bir şekilde düşüyordu ve donmaktan ölüyor olsam bile, bir parçam iri adamın ne kadar güzel olduğu karşısında sarsıldı.

Ayrıca onun bu kadar çok kasla kutsanmış olmasını ve bana neredeyse hiç verilmemiş olmasını kıskanıyordum.

"Hava çok soğuk. Uyuyamazsın. Kalbin duracak!" Jax bana endişeyle bakarken giderek artan bir şiddetle beni sarstı.

Karda koşarken beni iki kolunun arasına almış ve göğsüne bastırmıştı.

"Muhteşem," diye mırıldandım ve boynumun geriye düşmesine izin verdim. Kaldırmak için çok fazla çaba harcıyordum.

"Ölümsüzsün ama gençsin. Bunu riske atamam ve bu işe yaramıyor. Çok uzak," dedi Jax çoğunlukla kendi kendine.

Birdenbire ağır paltosunun fermuarını açmaya ve kocaman eşofmanını çıkarmaya başladı.

Ağzım bir karış açık kaldı ve ona kendimi seksi hissetmediğimi söyleyecektim ama onun karın kaslarına ve gülünç V çizgilerine hayranlıkla bakmakla meşguldüm.

Gözlerim kapanmaya başladı ve ona benzemek için kaç mekik çekmem gerektiğini merak ettim.

"Seni ısıtmak için göğsüme yaslayacağım. Tek yolu bu." Jax beni çıplak göğsüne doğru çekti. Bir şekilde eşofmanını ve ceketini ikimizin üzerine çekti.

"Bir b-b-bilyon mekik," dedim manik bir kıkırdamayla. Dilim ağzımın içinde uyuşmuştu ve dünya dönüyordu.

"Kendini kaybediyorsun. Gözlerini açık tut, Sadie," diye tekrar havladı Jax.

Kapüşonu ikimizi de tamamen sarınca kıkırdadım. Baş deliği çok dardı, bu yüzden Jax eğildi ve ikimiz de sığabilelim diye yırtarak açtı.

"İki kafa!" Yardımsever bir şekilde işaret ettim ve Jax'in göğsünden yayılan lezzetli sıcaklığa bakarak iç çektim. Dondurucu soğuktan çok daha iyiydi.

Jax'in iri yarı bir adam olması da iyi bir şeydi, çünkü giysileri de iriydi. Kollarını ceketin içine kolayca soktu ve fermuarını ikimizin üzerine kapattı.

Geniş göğsüne doğru tamamen kıvrılmıştım ve o da bir eliyle sırtımı destekliyordu.

Ben onun sıcaklığına sımsıkı sarılmışken, çırılçıplakken, Jax ormanda daha hızlı koşmaya başladı. Bu hiç de cinsel bir şey değildi.

Sadece bir alfa başka bir alfayı kızdırıyor.

Onun sıcaklığına ne kadar çok bastırırsam, tenim o kadar çok acıyla karıncalanıyordu. Küçük iğne batmaları her yerimi ısıırıyordu ve uyuşturucuya erişimim olmasını diliyordum.

Siktiğimin John'u beni soğukta çırılçıplak sürükleyerek bunu gerçekten yapmıştı.

Ne pislik ama. Bugünlerde şekil değiştirenlere *gerçekten* güvenemiyorsun.

Dişlerim soğuktan çatırdarken usulca "Teşekkür ederim," dedim.

Vücut ısım yavaş yavaş yükselirken, aklım da başıma gelmeye başlamıştı. Acı beynimi odakladı ve dünya etrafımda dönmeyi bıraktı.

"John seni nereye götürüyordu?" Jax usulca sordu ve ben de cevap olarak derin bir iç çektim.

Başımı göğsüne yasladım. Ona sarıldığımda, hayatın tüm kötülüklerinden korunduğumu hissettim. Bir sürü kötülük vardı.

Ayrıca beni bulan Jax olduğu için de minnettardım. Kobra bir şekilde benim John'un tarafında olduğumu söyleyecek ve beni suçlamanın bir yolunu bulacaktı. Son zamanlarda bana hep kızgındı.

"F-f-fae qu-qu-queen'e dedi." Dişlerimin takırdamasını engellemek için soğuk dudağımı kemirdim. Beni istemesi iyiye işaret değildi. Kısa, sefil hayatım çok daha kısa ve sefil olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Ne? Neden?" Jax bir an için koşmayı bıraktı ve şok içinde bana baktı.

Ona küçük, acınası bir gülümseme verdim ve o da hemen koşmaya devam etti.

Göğüs ve karın kasları tenime çarpıyordu.

"Bunun seni kaplayan yara izleriyle bir ilgisi var mı?" Jax usulca sordu ve midem bulandı.

İğrenç yara izlerimi hatırlayınca boğazım düğümlendi ve kendimi Jax'ten uzaklaştırma dürtüsüyle savaştım.

O biliyordu. Biliyordu amına koyayım.

Derin bir iç çektim ve kendime küçük bir acıma partisi verdim. Sonra kadın belimi kuşandım ve gerçeği söyledim.

"Alfa olmadan önce sözleşmeli bir hizmetçiydim. Kemerini kullanmayı severdi. Büyürken çok küçük ve zayıftım. Bir hiç olduğumu sanırdım." Alt dudağımı kemirirken kan tadı aldım ve gıcırdayan dişlerim dudağıma çarptı.

Jax hiçbir şey söylemedi. Etrafımızdaki rüzgâr ve kar çığlık çığlığa olsa da dünya ürkütücü bir şekilde sessiz görünüyordu.

"Ben bir a-alfayım, ama çok küçüküm ve rengim tuhaf. J-J-John ödülle ilgili bir şeyler söyledi, beni Fae kraliçesine vereceğini ve tüm bu diyarın bir yalan olduğunu mu söyledi? Gerçekten hiçbir fikrim yok. Yaralarımдан bayıldıktan sonra uyandığımda beni geçide doğru çırılçıplak sürüklüyordu. Yemin ederim onunla elimden geldiğince mücadele ettim. Beni ona götürebilmek için örümcek ağının beni etkisiz hale getirmesinden faydalanmış olmalı?"

Dişlerim kontrolsüzce takırdarken garip bir şekilde konuşmamı sonlandırdım. Görünüşe göre örümcek fae'lerle savaşmak ve güvenilir bir beta tarafından neredeyse kaçırılmak beni saçmalamaya itmişti. Kim bilebilirdi ki?

"Onun gerçekten iyi bir adam olduğunu düşündüm ve ona güvendim." Başımı kazağımın deliğine soktum. Jax'in öfkesiyle ya da beni reddetmesiyle başa çıkamazdım.

Bu beni kırar.

"Yaptıklarının bedelini ödeyecek. Seni geri getirdikten sonra geri dönüp onu alacağım." Jax'in göğsü hafif bir hırıltıyla gümbürdedi. Titreşimler

korkutucu olmaktan çok rahatlatıcıydı. "Sen kimsenin hizmetkârı değilsin."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, "Bana inandığın için teşekkürler," diye fısıldadım.

Jax'in sakın kabullenışı ve büyük varlığı, kollarında küçük bir kız gibi hıçkıra hıçkıra ağlamak istememe neden oldu. Onda bir yumuşaklık havası vardı. Bu ironikti çünkü kaya gibi yapılıydı.

"Elbette, küçük alfa." Ormanın içinde daha hızlı koştu.

Eğitim yerleşkesi göründü ve bir kez daha midem ayak parmaklarıma kadar indi. Derim hâlâ acıyla karıncalanıyordu ama içimdeki endişe daha çok acıyordu.

"Diğer a-a-alphalara söyleyemezsin, p-p-p-lütfen," diye yalvarırken dikkatini çekmek için ellerimi göğsüne vurdum. Endişem gevezeliği daha da kötüleştirdi ve kelimelerim zar zor seçilebiliyordu.

"Bu büyük bir güvenlik ihlali ve savaşı etkiliyor. Bilmeleri gerekiyor. Onlardan sır saklamayacağım," dedi Jax sakince ve ben bir bebek gibi ağlama dürtümle savaştım.

Uyuşma sonrası duygular gerçekten berbattı.

"P-P-P-Lütfen, p-p-lütfen. Şimdi bana saygı duymuyorlar. Bundan sonra da saygı duymayacaklar." Gözlerim yanıyordu. Gözyaşlarım düşerken yüzümde dondular ve göz kırpmak zor oldu.

"Size saygı duyacaklar. Bunu sağlayacağım."

"Artık saygının böyle bir şey olduğunu biliyorsun." Umutsuzca eşofmanını çekiştirdim.

Soyunma odasının kapısından birkaç adım uzaktaydık. Jax bir şey söylemedi.

Belli ki Kobra'ya olan sadakati benim istediğim her şeyden daha önemliydi ve bunu anlıyordum. "Tamam ama en azından onlara yara izlerimden bahsetme. Bu hiçbir şeyi değiştirmez!" Utanmadan yalvardım ve agresif bir şekilde eşofmanını çekiştirdim. "Lütfen."

Jax burnundan derin bir nefes aldı ve ciğerleri altımda genişledi. Bana baktı ve ben de ona en yalvaran yüzümü göstererek başımı kaldırdım.

Kendi kanımla kaplı, çıplak, yarı donmuş ve paltosunun içine sıkışmış olduğum için acınası görünmek zor değildi.

Yüzümdeki bir şey onu etkilemiş olmalı, çünkü Jax savaş odasına girerken başını salladı.

"Tamam, onlara yara izlerinden bahsetmeyeceğim, ama hepsi bu. Geri kalan her şeyi anlatacağım. Sen de ısındıktan ve yemek yedikten sonra olanlarla ilgili olarak hepimize ayrıntılı bilgi vermelisin." Jax kazağını yavaşça kaldırdı ve beni yere indirmeye yardım etti.

Arkasını dönerek bana sırtını döndü ve dolabını işaret etti.

Sözümü sakınmadan eşofmanını ve tişörtünü çektim. Binanın sıcaklığı donmuş tenime çok fazla geliyordu ve acı içinde çığlık atmadan kıyafetleri zar zor üzerime geçirebildim.

Sıcak giysilerin etime her dokunuşu yakıyordu.

Neyse ki eşofman altının bir bağı vardı, bu yüzden bel bandını on kez yuvarladıktan sonra bağladım. Yürürken hâlâ onları tutmam gerekiyordu ama Jax'in eşofman üstü dizlerimi geçtiği için alçakgönüllülüğüm bozulmamıştı.

"Artık arkanı dönebilirsin."

Sesimin sertliği karşısında irkildim. Artık yaralarımı gördüğüne göre, Jax'in sesimin neden bu kadar bozuk olduğunu anlaması fazla zaman almayacaktı.

Bana bir alfa olarak saygı duyması ya da beni bir kadın olarak arzulaması çok fazla.

Gizli fantezilerim kesinlikle fantezi olarak kalacaktı.

"Eğer konuşmak istersen artık yalnız değilsin." Jax öne doğru uzandı ve sert eliyle çenemi kavradı.

Giysileri sıcak kestane kokuyordu ve bu koku beni sarıp sarmalayarak rahatlatıyordu. Öne doğru eğilip elini tuttum ve ona gülümsedim.

"Tatlım, senin sunabileceğinden daha fazla terapiye ihtiyacım var." Kıkırdadım ve ortamı yumuşatmak için koluna yumruk attım. Odadaki gerilim çok yüksekti ve Jax'in beni kırılmış olarak görmesini istemiyordum.

"Şimdi koğuşa git, ısın ve yemek ye. Ben John'u geri getireceğim." Konuşmaya başladığında bana sıcaklık ve ilgiyle baktı. Ancak konuşmasının sonunda öfkeden titriyordu ve gri gözleri soğuk buz parçalarına dönüşmüştü.

Bir an için John için korktum. Jax'in sana kızmasını istemedin.

Büyük alfa dönerek kapıdan çıktı ve uğuldayan rüzgârın içine daldı.

Aceleyle soğuk kapıdan uzaklaştım ve tökezleyerek yerleşkeye geri döndüm. Bugün az kalsın ölüyordum ve kendimi lezzetli bir şifalı tuz banyosunda boğmak için sabırsızlanıyordum.

Bunu hak ettim.

Uzun koridorlarda ve köhne merdivenlerde tökezleyerek ilerlerken, yerleşkeyi kimin tasarladığını ve tasarlarken hangi ilaçları kullandıklarını milyarıncı kez merak ettim. İyi uyuşturucular olmalı, çünkü bina tam anlamıyla sıfır anlam ifade eden karmaşık bir koridorlar ve merdivenler labirentiydi.

Kollarımı destek için duvarlara dayayarak kendimi zar zor kapıdan içeri sürükledim. Bir doktor, şifalı tuzlarla dolu iyi bir banyonun düzeltemeyeceği hiçbir şeyi yapmayacaktı.

Yatak odasının kapısından içeri girdiğimde, Ascher hemen odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü.

"Hangi cehennemdeydiniz? Kobra'nın yılanını avlıyorduk, sonra geri döndük ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Hepimizi çok korkuttun!" Ascher bağırdı ve iki kolunun da askıda olduğunu fark ettim. Jax onu odada kalmaya zorlamış olmalıydı ve dövmeli adam buna çok kızmıştı.

Onun dramı için zamanım yoktu.

"Kaçırılıyordum." Onu iterek geçmeye çalıştım. "Bu da ne, Prenses!"

Yüzümü buruşturdum; gerçekten de tam bir drama kraliçesiydi. Açıkçası çok yorucuydu. "Muhtemel bir hikâye," diye alay etti Kobra. Duvara yaslanmıştı

Yatağının arkasında, başında bir buz torbası vardı. Çoğunlukla iyi görünüyordu.

Yine de solgun adam her zamankinden daha solgun görünmeyi başarıyordu ve sivri elmacık kemikleri daha da çıkık, yanakları daha çökük görünüyordu. O devasa yılan çağırmak onu tüketmiş olmalıydı.

Soğuktan ve ürkütücü yılan düşüncesinden ürpererek onun güvensizliğini görmezden geldim. Bunu bekliyordum.

En azından Kobra'nın gözleri artık yılan gözleri değildi. Normal gözlerinde nefretin karanlık, zümrüt uçuşunu dönüyordu. Normale dönmüş olması güzeldi.

"Her neyse, J-J-Jax kaçıranı şimdi geri getirecek. Onu bayılttı." Gıcırdayan dişlerimin arasından zar zor söyleyebildim. Bina sıcaktı ama soğuk iliklerime kadar işlemişti ve uykumun geldiğini hissediyordum.

"Hemen sıcak banyoya gir." Ascher beni banyoya doğru itti.

Kobra hâlâ kızgın görünüyordu ama topallayarak yatağından çıktı ve destek için duvara yaslandı.

İki adam da bana baktı. Kobra'nın gözleri endişeyle hafifçe kırıştı.

"Lütfen burada durun." Uzak duvardaki rastgele bir noktayı işaret ettim.

Hem Ascher hem de Cobra bana kuşkuyla baktılar ama ben gözlerimi yaşlarla doldurdum ve acınası bir şekilde burnumu çektim.

İkisi de uzaktaki duvara gidip ona yaslandılar.

Kalan tüm gücümle kendimi banyoya attım, kapıyı çarparak kapattım ve arkamdan kilitledim.

"Bizden ne istiyorsunuz Prenses?" Ascher, sesi endişeyle kalınlaşarak seslendi.

"Beni yalnız bırakın!" Ben bağırdım, onlar da bana küfürlerle karşılık verdiler.

Aslında, Ascher mavi bir çizgiye yemin etti ve bağırdı. Kobra sakın bir şekilde benim acınası karakterim ve muhtemelen bir casus olduğum hakkında bir tirada başladı.

Jax'in büyük beden kıyafetlerini yırtıp atarken, donmuş uzuvlarımı çalıştırmaya çalışırken birkaç kez düştüm.

Yorgunluktan gözlerim kapanırken, şifa tuzları torbasının tamamını küvete boşaltmayı zar zor başardım. Ne yazık ki torbanın kendisini de küvete düşürdüm ama daha büyük sorunlarım vardı.

Tökezleyerek ilerledim ve bir kez daha çıplak bir şekilde sıcak küvetin içine yüzüstü düştüm. Ama bu sefer ters döndüm ve acı içinde çığlık attım.

Ilık su inanılmaz derecede yakıyordu ve sanırım derim kemiklerimden a y r ı l ı y o r d u . Soğuktan nefret ediyordum.

Kendime bu saçmalığa neden katlandığımı hatırlattım. Lucinda hâlâ güvendeydi ve okuldaydı. Onu Dick'ten uzaklaştırmam gerekiyordu.

Bu arada kendimi öldürtemezdim. Oligarşiye itaat etmek zorundaydım.

Dışarıda, ben çığlık atarken Ascher böğürdü ve kapıya çarptı.

Kobra bir psikopat gibi güldü.

"Tebrikler, küçük kız. Eğer yanarsa, yaşayacaksın demektir." Kobra sanki çektiğim acı dünyanın en komik şeyiymiş gibi kıkırdadı.

Buradan nefret ettim.

Kaynayan küvete uzanırken acıdan gözlerimi kısıtım ve soluk benizli bir alfayı yavaşça parçalara ayırmanın hayalini kurdum.

Küçük gölge yılan onaylarcasına güldüğünde sırtımda küçük bir zonklama oldu. Düşüncelerimin ne kadar şiddetli olduğu umurunda değildi; Kobra'yı düşündüğümde hep mutlu olurdu.

Küçük yılan da en az onun kadar berbat durumdaydı.

Kaynayan küvetin içine daha da gömülerek gözlerimi kapattım ve farklı bir âlemde uyanmak için dua ettim. Şekil değiştirenler âlemiyle ilgili her şeyin sadece kötü bir rüya olması için dua ettim.

Spoiler, değildi.

JAX

ÖFKE

BİRKAÇ SANİYE SONRA.

Ormanın içinde olabildiğince hızlı koştum. Buz gibi havayı içime çekerken, saf öfke ve acı soludum.

Sadie'den uzaklaşıp John'a doğru koşarken orman bir bulanıklık içinde etrafımda parladı.

Lanet olası bir korkak.

Göğsüm ağrıyordu ama koşmaktan değildi. Fiziksel aktiviteye o kadar alışmıştım ki nadiren fark ediliyordu; nefes almak gibiydi.

Hayır, göğsüm o şerefsizin Sadie'ye yaptıkları yüzünden acıyordu. Göğsüm onun narin bedenine yapılanlar için acıyordu.

Kız kardeşlerim gözlerimin önünden geçti ve öğürmek istedim. Eğer biri onlara bu şekilde dokunmuşsa, onları bu şekilde yaralamışsa... Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı ve donmuş buzı kırıpıştırarak uzaklaştırdım.

Cobra, Ascher ve hatta benim onunla alay ettiğimiz ya da ona kaba davrandığımız tüm zamanlar gözlerimin önünden geçti. Bizler en kötü tipte insanlardık, pislikten de aşağıydık.

Ağaçlar vızıldayarak yanımdan geçerken, kederli kalbimden daha fazla anı yükseldi. Sadie her seferinde gözlerini devirmiş ve bir canavar gibi dövüşmüştü. Güneş tanrısı, gruptaki tüm betaların saygısını çoktan kazanmıştı.

Çok güçlüydü.

Kana bulanmış küçük, çıplak bedeninin, kabarık beyaz yara izleriyle kaplı altın teninin görüntüsü sonsuza dek beynime kazınacaktı.

Küçük yara izleri yoktu ya da sadece birkaç tane.

Hayır, kalın, kızgın yaralar tüm gövdesini, sırtını, hatta kollarını kaplamıştı.

Lanet olası narin, mükemmel küçük göğüsleri örtülmüştü.

Bir kez daha safrayı yuttum. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Görüşüm titredi ve sanki ayım fiziksel olarak derimden çıkmaya çalışıyormuş gibi her yerim kaşındı. Daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Nefes alıp vermeye ve düşüncelerimi sakinleştirmeye odaklandım.

Küçük alfa hayatta kalmayı başarmıştı ve bir daha kimsenin ona zarar vermemesini sağlayacaktım. Az önce kızgın bir ayıyı koruyucusu olarak kazanmıştı.

Onu böyle yaralayan her kimse, peşine düşerdim. Bayılıp altına sıçana kadar döverdim o herifi.

Sonra onları parçalaması için Kobra'ya verirdim. Kimse onun gibi işkence yapamaz.

Başımı salladım ve düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Öncelikle betalarımızdan birinin neden küçük alfamı kaçırdığını bulmam gerekiyordu. Benimkini.

Orman etrafımda dönüyordu.

Yine de Sadie'nin yaralarından diğerlerine bahsetmemem için bana yalvardığını düşündüğümde kalbim göğsümde yanıyordu. Bir kadının gözyaşları her zaman benim zayıf noktam olmuştu. Yine de John, Fae kraliçesiyle aynı çizgide görünen bir sığınmacıydı.

Kalbimdeki acıyı dindirmeyecek olsa bile, ona gerçeğin her zerresini işkence ederek başlayabilirdik. Sadie'nin yara izlerini ve soğukta nasıl çırılçıplak titrediğini düşündükçe homurdandım.

Koğuştaki iyileşiyor olmalıydı, buzun içinde çıplak ve kanlar içinde değil.

Rahatlayarak derin bir iç çektim ve ormanda koşmayı bıraktım. John hâlâ onu bıraktığım yerde yüzükoyun yatıyordu. Genelde yumruklarımı çekerdim.

Onu ters çevirdiğimde John'un tüm yüzünün kanlı ve kırık olduğunu gördüm. Çoktan önemli ölçüde şişmişti. İçimde bir memnuniyet kırıntısı dolaştı.

Ona tüm gücümle yumruk attığım için mutluydum. Herif bunu hak etmişti.

Onu terk ettiğimde küçük alfanın ne kadar narin ve üzgün görüldüğü düşünceleri zihnimi doldurdu. Ona hemen geri dönmem gerekiyordu.

Güneş tanrısı biliyordu ki Ascher ve Cobra muhtemelen her zamanki gibi onu iğneliyorlardı. Keşke gerçekler hakkında bir fikirleri olsaydı.

Kötü niyetle John'un üzerindeki her giysiyi çıkardım. Beta dondurucu soğukta çırılçıplak yataarken, onu ayak bileğinden yakaladım ve yerleşkeye geri koştum.

Sadie'nin çıplak sırtını kaplayan çizik izlerini ve kiri görmüşüm. O piç de aynı muameleyi görecekti.

Sürüklenirdi.

John yumruğumdan dolayı baygındı, bu yüzden tacizin farkında değildi, ama içimdeki kindar taraf hala onu incitmek istiyordu. Nabzını hissettim ve yumuşak nefesini duyabiliyordum.

Henüz ölmemişti. O bir betaydı, bu yüzden iyileşecek ve travmadan uyanacaktı.

Bunun yerine, olabildiğince hızlı koştuğumdan emin oldum ve "yanlışıklıkla" kolumu tüm gücümle ileri geri salladım.

John'un vücudu arkama düştü ve kafası ağaç gövdelerine ve büyük kayalara çarptı.

John'un kolunun ya da yüzünün bir ağaca çarpmasıyla oluşan her çatırtı beni tatmin ediyordu. Kalbim hâlâ şiddetli bir şekilde ağrıyordu ama bu iyi bir başlangıçtı.

Kimse benim küçük alfama dokunmadı ve cezasız kalmadı.

Son haftalarda onunla birlikte eğitim görüp yaşamaya başladıktan sonra, kalbimin derinliklerine kadar işlemiştir. Alaycı enerjisi ve vahşiliği Cobra ve Ascher'ın şiddetinden güzel bir değışiklikti. Ayrıca, onun koşmaya çalışmasını izlemek çok eğlenceliydi.

Küçük alfa komikti ama çivi gibi sertti. Onun etrafında olmaktan keyif alıyordum. Artık onun yanından asla ayrılmam.

Eğitim yerleşkesi tekrar ortaya çıktığında, her zamanki gibi soyunma odasına gitmedim.

Bunun yerine döndüm ve devasa merkezin uzak tarafındaki büyük bir elik kapıya yöneldim. Bir oyuğun arkasına gizlenmişti ve bir kişi onu ancak aramayı bilirse bulabilirdi.

John'u kapıdan sürükledikten sonra, "yanlışıklıkla" bedenini merdivenlerden aşağı olabildiğince sert bir şekilde fırlattım.

Ayrıca, merdivenlerden inerken "yanlışıklıkla" birkaç kez ellerine ve kollarına bastım.

Sonunda, John'u kan revan içinde bırakan uzun bir "kazalar" dizisinden sonra, her iki kolunu da beton duvarlara delinmiş elik kelepçelere bağladım.

Kelepçeler boyunca mavi elektrik akıyordu.

Oda, işkence odası olarak da bilinen güçlendirilmiş bir sorgu odasıydı. Her geçit ve eğitim yerleşkesinde mahkumlar ve bitmek bilmeyen savaştaki diğerkötü karakterler için bir tane vardı.

Daha önce odayı hiç kullanmak zorunda kalmamıştım, ama şimdi birileri öngöründe bulunup bir oda kurduğu için minnettarım.

Ayrıca, çelik kelepçelerde bir fae büyüğü vardı. Mahkumu doğru konuşmaya zorluyorlardı ve bir anahtar olmadan ya da mahkum ölmedikçe açılması imkansızdı. Ölümden sonra, kelepçeler açılmak için büyülendi.

Bize hiç anahtar vermemişlerdi.

John'un Sadie'ye daha fazla zarar veremeyeceğinden emin olarak, küçük alfayı bulmak için yerleşkede aceleyle ilerledim. Ondan uzak kaldığım her saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Artık geçmişiyile ilgili gerçeğı bildiğime göre, kimsenin onu tekrar istismar etmesine izin vermeyecektim. Hiçbir şekilde. Kız kardeşlerim için istediğim buydu ve ona da bunu verecektim.

Savaşta sadakatini ve cesaretini iki kez kanıtlamıştı. Ona borcumu ödememin zamanı gelmişti.

Eğitim alanına doğru koştum ve Sadie'nin koğuşta ya da yemekhanede olmadığını görünce telaşlandım. Ben yokken ona bir şey mi olmuştu? Onu yine hayal kırıklığına mı uğrattım?

Yatak odamızın kapısını tüm gücümle açarak Kobra ve Ascher'a adeta kükredim. "Nerede o?" İki adama yarı bağırdım, yarı hırladım.

Ascher ve Cobra kendi yataklarında yatıyorlardı ve ben içeri girdiğimde kafalarını kaldırıp bakmadılar bile.

"Prenses banyoda. Çok uzun sürüyor." Ascher tembel tembel telefonunu karıştırdı.

"Zavallı kız." Kobra gözlerini devirdi.

Odada güvende olduğu için içimi bir rahatlama kapladı.

Kimse onu kaçırmamıştı.

Aynı anda ellerim yumruk şeklinde gerildi ve üzerlerine yürüyüp eklemelerimi her ikisinin de kalın kafataslarına gömmekten kendimi fiziksel olarak alıkoymak zorunda kaldım. Nasıl bu kadar kör olabiliyorlardı?

Nefes almaya ve sakın bir lider olarak tanınmaya odaklandım. Banyo kapısını çaldım.

"Beni rahat bırak, Ascher. Git kendini becer." Küçük alfanın kelimelerle arası çok iyiydi.

Sonra anladım.

Destek için kapının çerçevesine tutundum. Onun sesi.

Çok açıktı: uğradığı lanet olası taciz yüzünden kırılmıştı.

Kalbim göğsümde patladı ve kendimi yere yığılıp kusmaktan alıkoymak zorunda kaldım. Küçük alfa yediği dayaklardan dolayı o kadar yüksek sesle çığlık atmıştı ki sesini kaybetmişti. İşkence görmüştü.

Asher ve Cobra'nın bana şaşkınlıkla baktıklarının farkındaydım ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey oydu. Onların sürekli saçmalıkları değil.

Boğazımı temizledim ve kapıdan bağırdım, "Ben Jax! İyi misin?"

Uzun, garip bir sessizlik oldu ve endişelendiğinde genellikle yaptığı gibi alt dudağını kemirdiğini hayal ettim.

Tabii ki iyi değil. Daha yeni kaçırıldı ve hayatı boyunca istismara uğradı. Aptalca bir soru.

"Gerçekten hiç bu kadar iyi olmamıştım." Sadie güldü ve köpüklerin sıçradığını duydum.

Kalbim kırılrsa da kontrolsüzce gülümsedim.

Sadie'nin ne kadar istismar edildiğini fark etmemiştim çünkü küçük alfa bir kurban gibi davranmıyordu. Bir alfa gibi davrandı.

Geçmişinin yeni ışığında, şakacı zekâsı ve çatışmacı tavrı kanlı bir mucize gibi görünüyordu.

Duygusal ya da muhtaç olsaydı kimse onu suçlamazdı. Ona yapılanlara dayanabilir ve bu kadar umursamaz davranabilir miydim bilmiyordum. Ayrıca o küçücük bir şeydi.

"Yemek yediniz mi ve vücut ısınız normale döndü mü? Benden bir şey ister misin?" İyi olduğunu söyleyebilirdi ama daha yeni üç örümcek fae ile savaşmış ve kaçırılmıştı.

"Yemin ederim iyiyim. Sıcak banyo harikalar yaratıyor." Demek istediğini anlatmak için biraz daha su sıçrattı.

Birden, onun sabunla kaplı narin küçük bedenini hayal ettim. İçim başka bir nedenle cız etti ve kendimi onun acısını düşünmeye zorladım. Onu ne kadar çok istediğimi değil. Daha yeni John tarafından saldırıya uğramışken bunu düşünmek berbat bir şeydi.

"Tamam, bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Seni kontrol etmek için birazdan döneceğim. Tek başına hiçbir yere gitme."

"Evet, evet, alfa."

Meğer şımarık kadınlardan hoşlanıyormuşum. Ancak, bir şey yiyip yemediğini söylememiş olması dikkatimden kaçmadı.

"Geri döneceğim," diye bağırdım odadan çıkarken.

Nihayet kısa bir süre sonra banyonun kapısını çaldım ve Sadie üzerinde benim kazağım ve eşofman altımla çıkageldi. Onları banyoda bırakmıştım ve kıyafet değiştirmeye ihtiyacı olmalıydı.

Eşofmanım dizlerine kadar sıyrılmıştı ve kapüşonunu uzun beyaz saçlarının üzerine çekmişti.

Büyük kırmızı gözler küçük bir gülümsemeyle bana baktı. Güzel yakutlar ateş ışığında parlıyordu.

Vay anasını. Beynim kısa devre yaptı.

Alfa kokusu keskindi ve sıcak kestanelerle karışık tatlı kızılıkların lezzetli kokusu ondan yayılıyordu.

Karnım açlıktan guruldadı ve yanaklarım hafifçe kızardı. Yemek için aç değildim.

"Ye şunu," dedim tabağı onun küçük ellerine doğru iterken.

O kadar sevimli ve küçüktü ki, onu kucağıma alıp sarılmamak için kendimi zor tuttum.

Karda koşarken onun donmuş bedeninin benimkine bastırıldığını hissetmek içimde bir şeyleri uyandırmıştı.

Onu tutmak, bakmak, beslemek *bana* aitti. Ve ben de istedim.

İçimde onunla ilgilenmek için yanıp tutuşan bir arzu vardı, böylece bana bir daha asla görmeyen gözlerle bakmadı. Yara izleri kalbimin bir parçasını kırdı.

"Yemek yiyemeyecek kadar yorgunum," diye mırıldandı gözlerini ovuşturup yatağa girerken. *Kabul edilemez. Yemek yemesi gerekiyor. O çok küçük. Zayıflıyor!*

"Yemek yemezsen hayatta kalamazsın! Yap şunu!" Alfa havladım ve göğsüm titredi.

Ona havladığımı için içimi bir utanç kapladı ama onun güvenliğinden ve küçük boyundan duyduğum korku daha büyüktü. Yakıta ihtiyacı vardı.

Otomatik olarak bir ekmek aldı ve benim sözümle yedi. Tabağı kucağına koydum ve yatağımdan birkaç yastık getirdim.

Daha rahat uyuyabilmesi için yastıkları başının arkasına sıkıştırırken kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Vay canına, özel muamele görüyorum." Sırıttı ve odanın öbür ucundan kendisine ters ters bakan Cobra'ya dilini çıkardı.

İkisi de gülünçtü.

"Ye de geleyim," dedim. Ufak tefekti ve bahse girerim ki büyürken beslenmesi yetersizdi. Bu değişecekti.

Küçük alfanın güvende olduğundan ve tehlikede olmadığından emin olarak Ascher ve Cobra'ya döndüm. Her iki adam da kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu ve yüz ifadelerinden aklımı kaçırdığımı düşündükleri belliydi.

"Şimdi benimle gel. Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim.

Hemen peşimizden geldiler. Yerleşkenin içinde yürüdük ve Ascher ilk kez rahatsız edici yorumlar yapmadı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyorlardı.

Sorgu odasının dışında durduğumuzda, gecenin serin rüzgârı etrafımızda çığlıklar atarken, onlara hitap etmek için döndüm. Kar fırtınasının içinde kimsenin bizi duyamayacağından emindim.

John hiçbir zaman sorun yaşamadığımız sadık bir beta askeriydi. Şu anda yerleşkede başka hainlerin de olma ihtimali yüksekti. Askerlerin bize ihanet etmesi fikri içimi öfkeyle doldurdu.

"Biz Kobra ve canavarını kontrol ederken John, Sadie'yi çıplak bir şekilde karda sürükledi. Onu geçitten geçirmeye çalışıyordu," dedim.

"Orospu çocuğu! Şaka yaptığını sanmıştık!" Ascher bağırdı ve ellerini birini yumruklayacakmış gibi havaya kaldırdı.

Kobra onu ensesinden yakaladı. "Sessiz olun lan. Jax, bize her şeyi anlat," dedi Cobra ve Ascher sustu.

Yılan gözleri varken kimse Kobra'yla uğraşamazdı ve şu anda gözleri yuvarlak ve yarık göz bebekleri arasında gidip geliyordu.

"Ascher seni kontrol için koğuşa geri götürdüğünde, dışarı çıkıp her zamanki çevre kontrolümü yaptım. Ormanın kenarında izler ve taze kan fark ettim. Yoğun kar yağışı nedeniyle kanın görülebilmesi için saniyeler önce düşmüş olması gerekir. Dışarıda kimsenin olmaması gerektiği için izleri takip ettim." Durakladım ve gözlerimi kapattım.

Bir an için Sadie'yi kontrol etmek için yerleşkeye geri dönmeyi düşündüm. Onu neredeyse sonsuza dek kaybediyordum.

Safralarımı yuttum ve hikâyeme devam ettim. "İzleri takip ettim ve ormanın derinliklerine indikçe daha fazla ses duymaya başladım. Bunlar ayırt edilemiyordu ama ormanın seslerinden açıkça ayırt edilebiliyordu. Geçitten birkaç yüz metre ötede John'u kollarında çıplak ve kanlı bir Sadie ile koşarken buldum. Onu dövmüştü ve Sadie avazı çıktığı kadar bağıyordu. Elleri saçlarındaydı ve kafasını çekiyordu.

imkansız bir açıyla geri döndü. Kadın çılgık atıyor ve tekmeliyordu, adam ise geçide doğru koşuyordu."

"Sonra ne oldu?" Kobra sordu. Gözbebekleri artık yarık kalmıştı ve parlamaya başlamışlardı. Onun yanında, Ascher'ın boynuzları kafasında uzamıştı.

"Onu yumrukladım ve Sadie'yi yerleşkeye geri getirdim. Sonra tekrar dışarı çıktım ve John'u sorgu odasına getirdim. Şu anda orada zincirlenmiş durumda."

Kobra'nın yüzüne sadist bir gülümseme yayıldı ve Ascher, John'u dövmeyi hayal ediyormuş gibi parmak eklemlerini patlattı. Anlayabiliyordum.

"Önemli olan kısım şu. Sadie bana gölde dönüşmeden önce hizmetçi olarak tutulduğunu söyledi. Ve John'un onu Fae kraliçesine götüreceğini ve zengin olacağını söylediğini anlattı."

"Onu öldüreceğim!" Ascher bağırdı. Kobra bir kez daha onu devasa boynundan yakaladı ve zapt etti.

"Onu kim hizmetçi olarak tuttu? Yalan söylemediğinden emin miyiz?" Kobra soğuk bir şekilde sordu.

Kobra'nın gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım. Dişlilerinin çalkalandığını ve güvensizliğinin arttığını görebiliyordum. Hıncını Sadie'den çıkaracaktı.

"Söylemedi ama sakın Sadie'yi bir şeyle suçlamaya kalkma. O ikinizin de bildiğinden çok daha fazlasını yaşadı." Kobra'nın yüzüne doğru kalktım ve boyumu kullanarak ona baktım.

"Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?" Piç kurusu kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı.

"Bir şey yok. Bakalım mahkûm uyanmış mı?" Merdivenlerden inip işkence odasına girdim.

Duvara yaslanmış olan John, elleri başının üzerinde büyülü kelepçelerle tutturulmuş bir halde yere yığılmıştı. Göğsü inip kalkıyordu ve hâlâ nefes aldığı belliydi.

Bir beta büyük miktarda istismara dayanabilir. Vücutları kapanabilir ama her zaman birkaç saat bilinçsiz kaldıktan sonra uyanırlar.

John zar zor tanınabiliyordu. Çıplak vücudu şişmiş bir yığın çürük ve kan içindeydi.

Ascher, John'u görünce ıslık çaldı ve Kobra kıkırdadı.

"John'u özenle idare ettiğinizi görüyorum. Etkilendim." Kobra güldü ve sesindeki gerçek neşeden öyle olduğunu anlayabiliyordum. Kobra şiddeti severdi.

"Buraya gelirken yanlışlıkla birkaç ağaca, kayaya ve merdivene çarpmış olabilir."

Kobra yere yığılmış adama doğru yürüdü ve uzandı. Betanın aletini sıktı ve öyle sert çekti ki kopmadığına şaşırdım. Ascher bu hareket karşısında irkildi.

John baygın halde kaldı.

Kobra gülümseyerek arkasına baktı. Yarık gözbebekleri hâlâ parlıyordu.

"Çıktı.

Daha sonra tekrar deneyeceğiz."

Herkes başıyla onayladı. Biz ayrılırken Ascher ve Cobra "yanlışlıkla" John'un cesedini tekmeledi.

Küçük alfanın iyi olduğundan emin olmak için hemen odaya geri döndük.

Sonuçta, başkalarının ne düşündüğü ya da söylediği önemli değildi. Ne yaptığımızın önemi yok. *O* ne düşünürse düşünsün.

O bizim küçük alfamızdı.

SADIE

SEVİMLİ YAVRU KEDİLER VE SAÇ BOYASI

"BAK NE BULDUM!" Aran battaniyelerin arasından omzumu salladı.

"Umurumda değil." Kendimi sıcak yorganımın altına daha da gömdüm. Hiçbir şekilde uyumama izin verilen ilk günde sıcak yatağımı terk ediyordum.

Yerleşkenin yarısına Ianuarius partisine hazırlanmaları için bir gün izin verilmişti ve diğer yarısı da yarın izinliydi. Parti iki hafta sonraydı.

Neyse ki Aran ve ben bugün boştuk. Jax de izinliydi ama kız kardeşlerini ziyaret etmek için erken ayrılmıştı.

Ne yazık ki ben uyumayı planlıyordum ama Aran uyumayacaktı.

Geçen hafta örümcek fae'lerle savaştıktan ve karda çırılçıplak sürüklendikten sonra kendimi çığ altında kalmış gibi hissettim. Biraz güzellik uykusunu hak etmiştim.

Yavru bir kedi yumuşak bir miyavlama sesi çıkardı.

"Bakın, küçük, kabarık beyaz bir kedi yavrusu!" Aran bağırdı.

Birdenbire uyandım. Yorganı geriye attım ve anında aşık oldum. "Aman Tanrım, çok şirin. Nereden buldun bunu?"

Minik yaratık Aran'ın elinden ancak daha büyüktü ve beyaz tüylerle kaplıydı.

Gerçekçi olmak gerekirse, hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi. "Onu tutabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki." Aran küçük pufu kucağıma bırakmaya devam etti.

Hemen mırlamaya başladı ve sıcaklığıma karşı kıvrıldı.

"Beni sevdi." İpeksi tüylerini okşadım ve küçük melek ters dönerek bana minik karnını gösterdi.

"Çok daha büyük bir kediyle takılmaktan hoşlanacağını düşündüm. Belki senin kedi titreşimlerini hissedebilir?" Aran yatağımın ucuna uzandı ve kürklü battaniyeme sarındı. "Pencerenin yanındaki bu yatak çok soğuk. Burada nasıl uyuyorsun?"

"Benim için sorun değil. Ayrıca, kedi enerjimi kesinlikle seviyor. Belki ona nasıl kükreyeceğini gösteririm?" Küçük tüy yumağı kazağıma tırmanmaya ve burnumu yalamaya başladı.

Kalbim eridi. Son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra desteğe gerçekten ihtiyacım vardı.

"Bu çok şirin olurdu. Onu koridorlarda tek başına miyavlayarak dolaşırken bulduğuma inanabiliyor musun? Kalede bazı fareler var ama annesi onu terk etmiş olmalı, ben de onu yanıma almaya karar verdim. Nasıl bir his olduğunu bilirim ufaklık. Annen berbat."

Ailesi hakkında konuştuğunda Aran'ın alay ettiğini hatırladım.

Kediyi kucağıma aldım ve göğsüme bastırdım. "Kimin anne babaya ihtiyacı var ki? Ne işe yararlar ki zaten? Duygusal destek mi? Duyguları bastırmak ve tehlike işaretlerini görmezden gelmek çok daha sağlıklı."

Kedicik kocaman mor gözleriyle bana baktı. Sanki bana sempati duyuyor ve beni rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Belli ki bir süredir bir duygusal destek hayvanına ihtiyaç duyuyordum. Yavru kediyi tutmak bunu fark etmemi sağladı.

"Onu bulmanı çok kıskandım. Onunla oynamak için sürekli odana geleceğim."

"Aslında, bir beta olarak, teknik olarak yerleşkede evcil hayvan beslememize izin verilmiyor. Kuralları Jax koyduğu için, onu evcil hayvanın sizde kalmasına izin vermeye ikna edebileceğinizi ve benim de sizi ziyaret edebileceğimi umuyordum."

Sevinç göğsümü kabarttı ve kedicigi kendime daha da yaklaştırdım.

"Kurallara aykırı olmasına rağmen Jax'in onu beslememe izin vereceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Hm, belki de yedi gün yirmi dört saat

sana baktığı ve kelimenin tam anlamıyla

Ne zaman sana dokunsam vahşi bir ayı gibi hırlıyor." Aran aptallık ediyormuşum gibi gözlerini devirdi. "Özellikle de saldırıdan sonra. Sadie, adam geçen gün sana ekmek vermek için antrenmanı durdurdu çünkü aç görüldüğünü söyledi."

Ona çocuksu bir surat ifadesi takınırken, içimde bastırılmış, kız gibi bir yanımda ciyak ciyak bağırdı ve etrafımda dönüp durdu.

Jax koşunun ortasında beni durdurup tereyağlı ruloyu verdiğinde, sanki ay tanrıçasının kendisi uzanıp beni öpmüştü.

Cidden, ölüyordum ve yakıta ihtiyacım vardı.

Birinin benim için yaptığı en tatlı şeydi. Ascher'ın sinir bozucu yorumları ve Cobra'nın alayları dikkatimi dağıtamazdı.

Yine de o sadece Jax'ti. Aran tüm alfalar üzerinde bir tür gücüm olduğunu düşünüyor gibiydi. Beni sürekli nasıl azarladıklarını görseydi, bu varsayımını çok çabuk kaybederdi.

Bazı insanlar birbirini severdi, Jax ve Cobra gibi ve bazıları da birbirinden nefret ederdi, Dick ve ben gibi.

Bunun aksine, bazı insanlar birinden hoşlanmadıklarını belli etmemek için uyanık oldukları her dakikayı o kişiye eziyet ederek ve ondan hoşlanmadıklarını belli ederek geçirirler. Ascher ve Cobra benim için böyle hissediyordu.

Derin bir iç çektim ve küçük kediciğin minik, mükemmel başını öptüm. "Elimden geleni yapacağım."

"Yaşasın." Aran ellerini çırttı ve yatağımdan atladı. "Şimdi uykulu kışını yataktan kaldır. Şehre inip parti için alışverişe çıkıyoruz!"

Şehre inmek kulağa göz alıcı, heyecanlı ve hızlı geliyordu.

Birkaç dakika sonra yorgun kışım bir atın sırtındaydı ve karda yavaşça ilerlerken titriyordum.

"Giddyap!" Aran atına bağırdı ve ayaklarını yere vurdu. Büyük, tüylü hayvan kişnedi ve daha yavaş yürümeye başladı.

"Bundan daha hızlı yürüyebileceğimize eminim!" Dondurucu rüzgârın üzerinde bağırdım. Bütün gün içeride kalıp antrenman yapmamızın bir nedeni vardı. Şekil değiştirenler diyarı çok soğuktu.

"Her şey deneyimle ilgili!" Aran arkamdan bağırdı. Atı ona karşı isyan ediyor ve benimkinin gerisinde kalıyordu. Bu etkileyiciydi çünkü benim atım zar zor hareket ediyordu.

Neyse ki Yukata atıyla en yakın kasabaya gitmek gerçekten de hiç beceri gerektirmiyordu. Ahırdaki devasa tüylü atlar son derece iyi eğitilmişti ve yolu ezbere biliyorlardı. Bana yol gösterirken öylece oturdum ve titredim.

Yavaşça.

Bir saat sonra en yakın küçük kasabaya vardık. Karanlık bir gölün üzerinde uzanan devasa bir buzulun üzerine inşa edilmişti. Evler üst üste yığılmıştı ve fenerlerle aydınlatılmışlardı.

Evlerin ortasında dükkânlardan oluşan küçük bir sokak vardı. Sokağın bir tarafında bir kafe, bir taverna ve uzmanlaşmış bir restoran vardı.

geyik eti satıyordu. Diğer tarafta bir terzi, bir bot dükkânı, bir kuaför ve bir biblo dükkânı vardı.

Aran kolumdan tuttu ve beni terzi dükkânına sürükledi.

Betanın mavi saçları kafasında donmuştu ve dudakları da benzer bir mavi tonundaydı ama hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Kapıdan içeri girer girmez sıcak bir duvarla karşılaştık. Anında çözülmeye başladım.

"Siz savaşçılar için sıcak kakao. Portal 3'teki hizmetleriniz için teşekkürler. Benim adım Loria. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi orta yaşlı bir kadın içeri girer girmez.

Kendisi bir null shifter'dı ve içecekleri bize vermeden önce üzerlerine taze çikolata parçaları ekleyerek bir gösteri yaptı.

Loria çok iyi sıcak kakao yapardı. Hayatımda içtiğim en güzel şeydi.

Hemen, çökmekte olan çikolata ve yumuşak mağaza müziği beni rahatlatı.

Tedavi edilmek güzeldi.

Yine de bir şekil değiştirenin iyi davranmasını tuhaf buluyordum. Diyar sert ve acımasızdı ve sakinleri de genellikle aynı şekildeydi. Dünya bu kadar soğukken yumuşak kalmak imkansızdı.

"İanuarius kutlaması için iki kıyafete ihtiyacımız var. Sadie'nin ilk dişi alfa olduğu için seksi ve cüretkâr bir şeye ihtiyacı var," dedi Aran Loria'ya, odanın içinde bir profesyonel gibi kumaşları çekip çevirirken.

Teknik olarak, hiç ten göstermeyen sıcak bir şeye ihtiyacım vardı. Ama Aran'ın biraz hayal dünyasında yaşamasına izin verdim.

Bir çiftçi çocuğuna göre renkleri ve dokuları çok severdi. Ben kitaplarla, Lucinda da kartlarla çok ilgiliydi. Sanırım moda Aran'ın şeyiydi.

Küçük kız kardeşimi düşünmek kalbimi acıttı ama kendime onun okulda güvende ve sağlam olduğunu hatırlattım.

Kakaomu yudumlarken pelüş kadife bir sandalyeye uzandım ve Aran'ın eğlenmesini izledim.

Yudumlarken gözlerim kapanmaya başladı ve hobimin uyuyup uyumadığını merak ettim. Bazen sadece kıvrılıp günlerce uyumak istiyordum.

"Sadie göğüs dekoltesinin görünmesini istiyor," dedi Aran ve ben lezzetli kakaomu yudumlarken boğuldum. Huzurlu halimden irkilerek çıktım.

"Hayır, lütfen. Tüm gövdeyi kapatmalıyım. Bu pazarlığa açık değil."

Hem Loria hem de Aran bana deliymişim gibi bakarken uzun bir duraklama oldu.

Loria, "Ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum," dedi.

"Um?" Yaralarımı biliyor muydu? Bir kurban gibi görüldüğüm için gözlerimde bunu görebilir miydi?

"Tamamen dar bir elbise istiyorsun ama çok seksi görünmemek için her yerini kapatacaksın. Akıllı kız. Bu alfa savaşçıların yanında çok muhtaç görünmemek önemli."

Sıcak kakao diğer borudan aşağı indi ve ben öyle bir boğuldum ki gözlerim yaşardı.

Ben de bir alfa olarak Jax, Ascher ya da Cobra'nın yanında muhtaç görünmekten endişe etmedim. Aksine, erkeklerin hepsi ahlaksız cinselliğe düşküdü.

Onları etkilemek konusunda yüzde sıfır endişem vardı.

En azından, onları cinsel açıdan etkilemek konusunda *o kadar* endişeli değildim çünkü bu zaten gerçekleşmiyor gibi görünüyordu.

Bana bir alfa olarak saygı duymalarını istiyordum. Gerçi kaçtığımı gördükleri anda o gemi yelken açmıştı.

Ascher uyanık olduğu her dakikayı benim kondisyonumla dalga geçerek geçirdi ve Cobra benim zavallı olduğum konusunda sürekli küçümseyici yorumlar yaptı.

Yine de Jax'in Cobra'yı aldığı ve ikizlerin Ascher'ın üzerine tırmandığı görüntüler aklıma geldi.

Daha klas bir kadını tercih ettikleri düşüncesiyle kahkahalarla güldüm.

"Tabii, öyle yapalım."

Ne yazık ki pelüş koltuktaki rahatlığım uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra, küçük bir hizmetli ordusu beni fiziksel olarak sandalyemden kaldırdı ve yan odaya götürdü.

Bir duvarda büyük bir ocak yanıyordu. Kumaşlar mankenlerin ve mevcut her yüzeyin üzerine örtülmüştü.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, bayanlar eşofman üstümü çıkarmış ve eşofman altımı indirmişlerdi.

Kıçım çıplak duruyordum.

Gürültülü bir nefes alma sesi duyuldu.

Odadaki herkes hareket etmeyi bıraktı.

Derin bir iç çekerek avuçlarımı gözlerime bastırdım ve ay tanrıçasının beni bu garip andan kurtarması için dua ettim.

Beni çıplak gören hiç kimse yokken bir günden kısa bir süre içinde bir sürü insan olmuştu. Biraz bunaltıcıydı.

"Hanımefendi?" diye fısıldadı hizmetçi kızlardan biri dehşet içinde ve ellerimi yüzümden çekti.

Küçük bir omuz silkmeye dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim ve "iyiyim" havası vermeye çalıştım. Kadınların dehşet dolu bakışlarından taktığimin işe yaramadığı anlaşılıyordu.

"Önemli bir şey değil. Lütfen bu konuda endişelenmeyin. Sadece üstlerini örtelim," dedim.

Loria'nın gözleri yaşarmıştı ve ellerimi avuçlarının içine aldı. "Tatlım, *senin* için bir şeyler yapacağız. Partide parlayacaksın, sana söz veriyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve gözlerim onun nezaketine karşılık olarak sulandı. Uyuşmuş biri muhtemelen onu bıçaklamamı ve gözyaşlarını ganimet olarak toplamamı söylerdi.

Psikotik ikinci kişiliğimi düşünerek kıkırdadım. Farkında olmadan tüm kadınlar anında gevşedi ve beni ölçmeye başladı.

Kadınlar uzuvlarıma ip sararken, bana farklı kumaşlar gösterirken ve üretkenlik bulanıklığı içinde koşuştururken gariplik dağıldı.

Ne yazık ki, daha önceki hassasiyet anı geçti ve prova ilerledikçe, belimin ne kadar doğal olmayan bir şekilde ince olduğu konusunda yorum yapmaya devam ettiler.

Bir noktada Loria kalçalarımı dürttü ve kusuyormuş gibi boğulur gibi bir ses çıkardı. "Doğum kalçaları değil." Panosuna notlar aldı.

Bunun konuyla ne ilgisi olduğu konusunda kafam çok karıştı.

Kollarıma geldiklerinde, Loria bana gülme cüretini gösterdi. Pazularımı ölçüp, sonra da odadakilerin görmesi için ölçüleri havaya kaldırırken tüm hizmetkârlar kıkırdadı.

"Savaşçı değilsin."

Tek gözüm kızgınlıkla seğirdi. Yarı yarıya kılıç dişli bir kaplana dönüşüp Loria'nın suratına kükrelemek istiyordum.

Akıllı bir savaşçı gibi, bu durumda elimden geleni yaptım. Çıplak durdum ve hiçbir şey yapmadım.

Ellerinde iğneler ve ölçüm bantları olan orta yaşlı kadınlarla uğraşmazdınız. Tehlike hissediliyordu.

Sonunda, sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir sürenin ardından, soyunma odasından tökezleyerek çıktım. Özgüvenim tüm zamanların en düşük seviyesindeydi ve iğneler tarafından yaklaşık beş kez bıçaklanmışım.

Loria hareket etmemem için bana bağırmıştı ve son bıçaklama olayının bir kaza olduğuna ikna olmamıştım.

Sonuç olarak, hizmetçilerden uzak durdum ve elbisemin birkaç gün içinde teslim edileceğini söylediklerinde şüpheyle başımı salladım. Onlara güvenmiyordum.

Buna karşılık Aran dükkândaki bir şezlonga uzanmış, ayaklarını kaldırmış, bir hizmetkâr onlara masaj yapıyordu. Elinde bir makbuz vardı ve kıyafetlerini çoktan sipariş etmişti. Bu deneyimden keyif aldığı için mutluydu.

Uyandırmak için üzerine çıktım ve karnına yumruk attım. Bu acı verici alışveriş macerasının suçlusu oydu.

"Mükemmel zamanlama, Sadie. Şimdi bir kuaför randevumuz var!" Aran'ın parlak mavi gözleri açıldı ve ben itiraz edemedim beni kapıdan dışarı itti.

İzin günündü, bu yüzden onunla kavga etmek istemedim. Taleplerini kabul etmek daha kolaydı. Ayrıca yüzünde kocaman bir sırtış vardı. Onu tanıdığımdan beri Aran'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Beta iyi değildi.

İsyan edip atımı kampa geri süremeden önce bir kuaför salonuna oturdum.

"Kişiliğinizi hangi renk özetliyor?" diye sordu kuaför beni şık deri koltuğunda döndürürken.

"Um?" Ne diyeceğimi bilemedim. Sadece ona bakakaldım.

Stilist uzun boylu, iri yarı, parlak turuncu saçlı bir adamdı. Ayrıca yüzünde kocaman bir orta parmak dövmesi ve alnında büyük harflerle "siktir git" yazısı vardı.

Beynim kısa devre yaptı ve dövmesine bakarken ağzım açık kaldı. Orta parmak her iki gür kaşının arasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti ve alnının büyük bir kısmını kaplıyordu. Yumruk yanaklarını ve ağzını kaplıyordu.

"Ne renk!" diye bağırdı ve ben de salon koltuğunda zıpladım.

Kuaför salonunun nasıl bir yer olduğunu hayal etmemiştim. Birdenbire, saçlarımı yılda bir kez makasla kendim kesmeyi seçtiğim için minnettar oldum.

"Muhtemelen siyahtır," dedi Aran, normal görünümlü bir kadının elektrik mavisi saçlarını özenle kestiği uzak köşeden.

Nasıl oldu da ben saldırıya uğrarken o normal bir stiliste sahip oldu?

"Beyaz saça siyah yapamam. Bu çok sıkıcı!" diye bağırdı stilist ve kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin derin nefes aldı. Anevrizma geçirmesine bir saniye kalmış gibi görünüyordu.

Neyse ki nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve ben bir şey söylemeden çalışmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve pembe ya da mor gibi çirkin bir renk seçmemesi için dua ettim.

Aran haksız değildi. En sevdiğim renk siyahtı. Ya da altın. Yine de stilistimden çok korkuyordum. Bir bok söylemiyordum.

Altın deyince aklıma altın piercinglerle kaplı bir alfa geldi. Ondan ayrı kalmak hoşuma gitmiyordu. Sürekli alfaların etrafında olmaya bu kadar alışmış olmam endişe vericiydi.

Tek başıma olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Dişi bir alfa olarak, şekil değiştirenlerin dünyası yalnız bir yerd. Hep öyleydi, hep öyle olacaktı.

Ne yazık ki, nihayet salondan çıktığımda hava kararmıştı.

Aran bir kez daha beni aceleyle dışarı çıkardı. Görünüşe göre, iki günlüğüne eğitim yerleşkesini ziyaret eden bir masöz vardı ve bize randevu almıştı.

Geçen hafta eğitimde ve fae'lerde hayatta kalma mücadelesi verdiğim için, tüm bunları planlayacak zamanı nasıl bulabildiğine gerçekten şaşırmıştım. O da antrenman yapmıyor muydu?

Yerleşkeye geri döndüğümüzde, yorgun bedenimi Aran'ın arkasından sürükleyecek enerjim bile yoktu.

Bugün, stilistler tarafından dürtülmek ve dürtüklenmektense antrenman sırasında insanlara fiziksel olarak saldırmayı ve saldırıya uğramayı tercih edeceğimi öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse koşmak kadar acı vericiydi.

Masöze doğru ilerlerken, terzilerin çıplak bedenimi dürttüklerinde nasıl güldüklerini düşünerek ürperdim.

O boş kadınlar acımasızdı ve beta askerlerden çok daha korkutucuydu. Birileri onları ve kuaförümü savaş için askere almalı. Aurası ve yüzü tam anlamıyla "siktir git" diye bağıırıyordu.

Sonunda Aran beni yerleşkenin tepesindeki bir odaya götürdü. Masöz, Mika adında iri yarı bir betaydı. Güzel sarı saçları ve koyu renk gözleri vardı.

Nedense bana her gülümsediğinde, bir aptal gibi kızarıyordum. Uzun bir gün olmuştu.

Birkaç muhteşem dakika sonra kendimi yumuşak bir bankta yüzüstü yatmış, masaj yaptırırken buldum. Neyse ki Mika kıyafetlerimi çıkarmamın sorun olmayacağını söyledi.

Yine de, deneyim ilahiydi. Mika ağrıyan ayaklarıma ve ellerime masaj yaptığında ay tanrıçasını gördüğüme yemin edebilirim.

Odada yumuşak bir müzik ve beni uyutan nefis bir lavanta kokusu vardı.

Mika işinin bittiğini söylediğinde başımı kaldırdığımda yastığın üzerinde büyük bir salya yığını buldum.

Masadan kalkarken, yakışıklı sarı saçlı beta bana bir kartvizit uzattı. "Herhangi bir masaj ihtiyacınız olursa, randevu almak için lütfen arayın."

"Yapacağım." Bir telefon her şeye rağmen işe yarayabilir.

Kapıdan çıkmak için döndüm ama koluma dokunan bir el beni durdurdu. İçimi bir uyuşukluk kapladı, bu yüzden geri çekilmeye ya da taşaklarına diz çökmeye zahmet etmedim.

İç huzurun şiddete karşı en iyi caydırıcı unsur olduğu ortaya çıktı. Belki de bu yüzden her zaman cinayete meyilliydim?

"Kırmızı çizgileri çok beğendim. Güzel gözlerinle uyumlular."

Mika, lanet olası diyardaki her erkek gibi elimi sıkmak yerine, tamamen şok edici bir şey yaptı.

Eğildi ve yanağımdan öptü.

Olgun, yetkin bir alfa dişi gibi döndüm ve kapıdan çıktım.

Hiçbir şey söylemedim, sadece kıcımlı kaldırıp odadan çıktım ve yakışıklı betadan uzaklaştım.

Koridorda koşarken yanağımda beni öptüğü yeri parmakladım.

İlk öpücüğüm.

Mutluluktan havalara uçarak alfa odasına daldım.

"Saçına ne yaptın lan sen?" Ascher öfkeyle yatağından fırladı.

"Bu biraz *fazla oldu*." Kobra bana bakarken iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ama sınav çekmeye ara vermedi. Her tekrardan sonra arkasından alkışladı.

"Bunu böyle giyemezsin!" Ascher yüzüme doğru bağırdı ve ben de onun taşaklarına vurdum.

Bir gümbürtüyle yere düştü ve ben de hemen yorganımın altına atladım. Alfa tamamen palavracıydı; asla karşılık vermedi.

Küçük, pofuduk beyaz kediciğim hâlâ yastığımın üzerinde, onu bıraktığım yerde yatıyordu. Onu göğsüme bastırarak sırtımı odaya döndüm. Karanlık penceremin dışına yoğun bir şekilde kar yağıyordu.

Kobra çalışırken homurdandı ve Ascher nefesinin altında küfürler mırıldandı.

İkisini de sakatlamayı hayal ettim. Yavaşça. Ascher'ın boynuzlarından biriyle.

İç huzurum gitmişti.

COBRA

SORUŐTURMALAR

BİRKAÇ GÜN SONRA.

John'un ayak tırnaklarından birini daha söktüm.

Ne yazık ki, büyüğü fae kelepçeleri birine işkence e t m e n i n tüm keyfini kaçırdı. Onları gerçeğı söylemeye zorladılar.

Neyse ki John mırıldanıyordu ve uyanmadı.

Herkes acının en iyi uyandırma çağrısı olduğunu bilirdi.

Kısa bir süre önce uyanmıştı ama beyni Jax'in yumruğı yüzünden o kadar sarsılmıştı ki kelimeleri tutarsızdı.

Vücudu iyileşmek için geri çekilmişti. Endişelenmemiştim. Betaların çok daha kötü yaralanmalardan sonra iyileştiğini görmüşüm.

Sadece zaman aldı ve o kadar zaman geçti ki yakında yaşama geri döneceğinden oldukça emindim.

Yavaşça bir sonraki tırnağını çektim, aşağıya doğru ilerledim.

John'un canını yakmak kara boşluğu sakinleştirdi. Ama sadece birazcık. Bir nedenden ötürü, uçurum beni bütünüyle yutuyordu ve nedenini bilmiyordum.

Uzun zamandır bu kadar sinirli olmamıştım. Hayatımın o karanlık döneminden beri. Yine de her ayak tırnağında biraz daha iyi hissediyordum. Küçük şeylerdi.

John'un büyük ayak tırnağını sertçe çekince, beta kendine geldi.

Hem Jax hem de Ascher mahkûmu sıkıştırdı. Duvara yaslanmış, çalışmama izin veriyorlardı.

John küçük bir bebek gibi miyavladı ve gözyaşları benekli yüzünden aşağı aktı. Zavallı küçük piç korkmuştu. *Boo-hoo.*

Ayak tırnaklarından birini daha söktüm. Eğlenmekten başka bir sebebi yoktu.

Pislik herif bunu hak etti.

"Sadie'yi neden kaçıırıyordun? Onunla ve Fae kraliçesiyle ilgili bildiğin her şeyi anlat bize," dedi Jax alfa-bark John'a tiksintiyle bakarak.

Kelepçeler anında parlak mavi bir renk aldı ve elektrik John'un kolundan aşağı, yüzüne ve ağzına doğru yayıldı.

Elektrik onu ele geçirirken tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Boktan fae büyülerine bayılıyorum.

John konuştuğunda, bu onun normal sesi değildi. Büyü onun yerine konuşuyordu.

"Fae kraliçesinin onu canlı getirene büyük bir ödülü var. Tüm alfaların canlı yakalanma ödülleri vardır ama onunki en büyüğüdür."

Fae kraliçesinin o lanet olası kokuşmuş ellerini kızın üzerinde gezdirmeye düşüncesi midemi bulandırdı. Beni kızdırabilirdi ama yine de eziyet etmek için *benimdi*. Başka kimsenin değil.

"Fae kraliçesi neden alfaları istiyor?" Jax hayal kırıklığıyla elini saç örgülerinde gezdirdi.

Hiç mantıklı gelmedi. Neden tutsaklar için para ödeyelim? Bizi öldürmeye çalışmak, yakalamak için yüklü miktarda para ödemekten daha kolaydı. Bu kaltak nasıl bir oyun oynuyordu?

"Fae kraliçesi alfaları istemiyor. Canavarlar istiyor. Onları geri getirmesi için kraliçeye para ödüyorlar. Ama Fae Kraliçesi iki tarafa da oynuyor. Kimin için savaştığınızı bilmiyorsunuz. Hepiniz aptalsınız."

Jax, John'un yüzünü tuttu ve ona bağırdı, "Kim bu siktiğimin canavarları?"

"Canavarlar, onlar, onlar-" John boğulmaya başladı ve ağzından köpükler çıktı. Jax yüzünü tokatladı ama beta sadece kasıldı ve hiçbir şey söylemedi.

Aniden yüksek sesle soludu ve normal sesiyle konuştu, "Fae alevi, ateş, titreme, yanma."

Gürültülü bir çatırtı duyuldu ve parıltılı mavi alev tembelce dönmeye başladı.

Hava.

Boşluk beni tüketti ve bir adım geri attım. O mavi alev tanıyordum. Etimde hissetmişim.

Beni kırmıştı.

Ateş, John'un boynunda asılı olan küçük cam şişeden geliyordu ve kanla kaplı olduğu için onu görmemiştik.

Parlak, ışıltılı mavi çatırdamaya ve patlamaya başladı. Sonra yerçekimine meydan okuyarak ileri atıldı. Burnuna ve açık ağzına doğru hızla ilerlerken John'un nefesi kesildi.

John'un vücudu hemen çöktü.

"Hayır, hayır, uyan, lanet olsun." Jax öne doğru eğildi ve cevap almak için çaresizce John'u ileri geri salladı.

Ascher hasta görünüyordu ve geri çekildi.

Jax'i omuzlarından tutup kendimden uzaklaştırdım. Lanet olası mavi ateşten uzaklaşması gerekiyordu. Ne kadar tehlikeli, ne kadar acı verici olduğunu biliyordum.

Hâlâ John'daydı.

"Ona dokunma." Jax'i uzaktaki duvara doğru ittim ve o da şok içinde geriye doğru sendeledi.

"Canavarlar kim? Onlar gerçek kelepçelerdi. Eğer aptal olduğumuzu söylüyorsa, öyleyizdir." Odanın diğer ucundaki ölü betaya bakarken Jax'in elleri titriyordu. Jax kontrolün kendisinde olmasını, tüm gerçekleri bilmeyi severdi.

Görünüşe göre hiçbir şey bilmiyormuşuz.

"Hiçbir fikrim yok. Ama ona dokunamazsın. O ateşten uzaklaşmamız gerek." Jax'i kolundan tutup odadan dışarı çektim. Koca adam hâlâ şoktaydı, bu yüzden onu idare etmeme izin verdi.

Ascher onu takip etti. Hayatında ilk kez sessizdi. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Görünüşe göre, hepimiz aranan adamlarmışız. İronik bir şekilde, canavarlar tarafından. Ve kim olduklarını ya da neden alfaları istediklerini bile bilmiyorduk. Ya da neden Sadie'yi daha çok istediklerini.

İşkence odasından çıkıp gecenin soğuk havasına girdiğimizde Jax dönüp beni yakaladı. Soğuk hava onu şoktan çıkarmıştı. "O ateş de neydi?"

Derin bir nefes aldım ve soğuğun beni merkez almasına izin verdim. Boşluk, karanlığın yakıcı bir cehennemiydi. Soğuk hava bana orada olmadığını hatırlattı.

Özgürdüm.

"Hani sana hapiste büyüdüğümü söylemiştim ya?" diye sordum. Jax başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Fae kraliçesi tarafından tutuldum. Bu ateş onun gücüydü."

Jax bana dehşetle bakarken yumuşak bir sesle "Kobra," dedi. İri elini uzatıp boynuma doladı ve alnını alnıma bastırdı. Uzun bir an boyunca, buz gibi dünyada dururken nefeslerimiz birbirine karıştı.

Sıcak kestaneler burnumdan süzüldü ve ağrıyan kalbimi kavrayan endişe azalmaya başladı. Güvendeydim, Jax yanımdaydı ve ondan kurtulmuş t um.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedik, sadece birbirimize sarıldık ve birbirimize destek olduk.

"Güzel şeylere imreniyor." Sesim çatallaştı ve bu zayıflıktan nefret ettim. Ben bir savaşçıydım, korkunç yılanları olan bir alfa şekil değiştiriciydim ve yine de bir kadının adını duyunca titriyordum.

"Sen güzel bir şey değilsin," diye karşılık verdi Jax alfa havlayarak ve kollarını morartıcı bir şekilde bana doladı.

"Tamam koca adam, işi tuhaflaştırma." Alay ettim, Jax bana havladığında içimin sıcaklıkla nasıl yandığını saklamaya çalıştım. Beni *anlıyordu* ve bu beni çok duygulandırmıştı.

Jax başını sallayarak saçmaladığımı anladığını söyleyerek beni serbest bıraktı. İçeri, odalarımıza dönerken Ascher hiçbir şey söylemedi.

Genellikle geceleri dövüşürdük, üçümüz sabahın ilk ışıklarına kadar antrenman ve pratik yapardık. Bazen bütün gece çalıştığımız da olurdu. Alfalar betalar kadar uykuya ihtiyaç duymazdı ve üçümüz de saldırganlıklarımızı savaşarak gidermeyi tercih ederdik.

En azından eskiden öyleydi. Kızılcık şarabı kokan küçük bir kız odamıza sızdığından beri kimse geç saatlere kadar dışarıda kalmıyordu.

Kendi kendime bunun sebebinin kıza göz kulak olmak, onun bir casus olmadığından ve eşyalarımızı karıştırmadığından emin olmak olduğunu söyledim. Ama gerçek şu ki, onu kışkırtmak istiyordum.

Onunla alay ederken ve ona isimler takarken güzel, küçük altın yanaklarının nefretle kızarmasını izlemek istedim. Bazen çok çocukça davranıyordu ve bu beni kızdırıyordu.

Onu yatağa atmak ve üstün olduğumu kabul edene kadar onunla alay etmek istedim.

Lanet boşluğum onu yutmak ve karanlığıma kabul etmek istiyordu. Berbatı.

Odaya girerken göğüs kafesimi ovuşturdum. Küçük alfa hâlâ Jax'in kazağını giyiyordu ve ben tahrik olup inlesem mi yoksa kıskançlıkla kazağı çıkarıp giysem mi bilemedim. Jax *benim* alfamdı, kızın görmezden geldiği bir şeydi bu.

Şimdi yatağın üzerinde oturmuş, büyük bir kitabı okurken acınası ve kırılabilir görünüyordu. Deri cildinden anlaşıldığı kadarıyla

Şömine.

Küçük alfanın okumayı sevdiğini fark etmiştim. Tüm boş zamanlarını Aran'la takılarak ya da yatağında bir kitapla kıvrılıp yatarak geçiriyordu.

Mavi saçlı betayı düşünmek içimi öfkeyle doldurdu ve onu yalnız bırakmamaya karar verdim. Sadie beni çok kızdırmıştı.

"Yemeğinin hepsini yememişsin." Yatağının yanında yerde duran yarısı dolu tabağı işaret ettim.

Sözlerim üzerine Jax'in göğsünden bir hırıltı yükseldi.

Ne yaptığımı çok iyi biliyormuş gibi gözlerini bana dikti ve küçük yakut gözleri ölüm vaat ediyordu. Sivri elmacık kemikleri yüzünde fazla çıkık duruyordu ve içim biraz cız etti.

Kız doğal olarak daha küçüktü ve son zamanlarda çok koşuyorduk. Daha mı zayıf görünüyordu?

"Sadie, yemek yemelisin," diye homurdandı Jax arkamdan.

"Prenses yine züppelik yapıyor. Başka yeni ne var? Yemekler senin için yeterince iyi değil mi?" Ascher yatağına atlayıp telefonu ile oynamaya başlarken alay etti.

Öfkeli bir kızarıklık boynuna yayıldı ve birden tüm dikkatinin benim değil de Ascher'ın üzerinde olmasına sinirlendim. Endişelenmesi gereken *bendim, asabi adam* değil.

"Yemeğini ye," diye tersledim ve Ascher'dan uzaklaşıp bana baktığında memnuniyetim içimi ısıttı.

"Ben tokum. Bugün *çok şey* yaşadım ve midem ağrıyor, bu yüzden yiyemiyorum. Herkesin rahatlamaya ihtiyacı var. Yemeğe bayılırım. Ayrıca, kilo vermem için b e n i manyak gibi koşturan sendin, bunu senden duymak çok zengin!"

"Kilo mu veriyorsun?" Jax endişeyle sordu ve tekrar mutfağa koşmayı düşünüyormuş gibi ellerini saçlarında gezdirdi.

O küçük yakut gözler bana dik dik baktı ve midem bulandı. Kendine doğru düzgün bakamazken beni suçlamaya nasıl cüret ederdi?

Gözünü kırpmasına fırsat vermeden kendimi odanın diğer ucundan ona doğru fırlattım.

"Yemeği ye. Şimdi. Bu senin hatan, benim değil." Onu ensesinden tuttum ve tabaktan bir ekmek aldım. Akşam yemeklerinde hep ekmek yedi. En sevdiği şeydi.

"Seni öldüreceğim," dedi ve sesi cızırtılı ve alçaktı. Her zamanki gibi kasıklarına doğru titreme gönderdi.

Öfkeden titriyordu ve elimde olmadan tek elimin onun minik boynuna dolandığını fark ettim. Tanrı aşkına, parmaklarım üst üste binmişti.

Elim farklı bir nedenle ona sarılmışken, altımdaki görüntüsü gözümün önünden geçti.

Tatlı kızılçık şarabının kokusu güçlendi ve ağzım sulandı. Yüzümü yaklaştırdım ve kulağına fısıldadım, "Uslu bir kız ol."

Elimin altında boynu titrerken bir ürperti tüm vücuduna yayıldı.

Göz bebekleri şişmiş ve nefesi kesilmişti.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Muhteşem kırmızı farlar yüzünü çerçeveleyiyor ve gözlerini yakut gibi parlatıyordu.

Narin pembe dili dışarı fırladı ve yastık gibi alt dudağının üzerinde gezindi. Dudaklarının bu kadar gür olması haksızlıktı. Doğal değildi.

Öne doğru eğildim.

Ve ekmeği ağzına tıktırdı.

O da bana tükürdü ve biz boğuşurken kırıntılar her yere saçıldı.

Bacakları kaburgalarımı tekmeledi ve yüzüne daha fazla yemek itmek için savaştım.

Onun yatağında yuvarlandık, hakimiyet için savaştık. Bir ara taşaklarıma öyle sert vurdu ki kendimi kaybettim.

Dirseğini göğüs kafesime çarptı ve ü s t ü m e sürünerek yüzüme ekmek tıktı.

Uzandım ve onu ters çevirdim. Sertçe. **K e n d i m i** tutuyordum ve kapana kısıldığını anlayınca gözleri büyüdü.

Ascher telefonuyla oynamaya devam ederken yatağından "Savaş, savaş, s a v a ş , " diye bağırdı ve bize neredeyse hiç dikkat etmedi.

Boğuşmaya devam ettik ve sinir bozucu pisliği görmezden geldik. Sıkılı dişlerinin arasına büyük bir tavuk parçası s ı k ı ş t ı r m a y a çalıştım.

Geçip gitmeden önce, şaha kalktı.

Sadie bana sertçe kafa attı. Derimizi yırttığı yerden ikimizin de yüzüne kan aktı.

Sinirlenmeli miydim yoksa etkilenmeli miydim bilmiyordum ama kesinlikle tahrik olmuşum.

"Oh, gitmek mi istiyorsun?" Alay ettim ve dişlerimi ona doğru gösterdim.

Jax bileğimden tutup beni geri çektiğinde tüm yemek tabağını yüzüne doğru itmek üzereydim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Çocuk musun sen? Sana ne oldu böyle?" diye bağırdı ve omuzlarımı ileri geri salladı.

"Evet, Cobra, ne oldu-"

"Sen de!" Jax arkasını döndü ve sırtarak yorganının altına saklanan Sadie'nin önünü kesti.

"Her şeyi yemediğini unuttuğumu sanma." Dikkatini benden uzaklaştırdı ve ona doğru ilerledi.

Bir an için kendini ona doğru fırlatacağını düşündüm ve ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Jax çocuk gibi davranan psikopat alfalar hakkında bir şeyler mırıldandı ve tepinerek banyoya girdi. Kapıyı fırlatıp kapattı ve tüm oda sarsıldı.

"Saçında tavuk var." Sadie sessizliği bozdu.

"Yarın eğitim için koşuyoruz," diye karşılık verdim ve sırttım

On

u. Yüzü hemen düştü ve kederli ifadesi karşısında içim cız etti. Üzgün olduğu için mutlu olmalıydım. Söz savaşımızı ben kazanmıştım. Nedense kaybetmişim gibi hissettim.

"Umarım tahtakuruları soğuk kışını ısıtır," dedi yatağındaki tavuk artıklarını yerken ve ardından battaniyeleri başına çekerken.

O gece rüyamda küçük alfanın, ben ona tatlı yedirirken başka bir şeyi yaladığını gördüm.

SADIE

YUKARI DÖN

Adını hiç duymadığım büyük bir şehirde, krallığın ABO'ları için kırmızı halı serilmiş şık bir gece kulübündeydik.

Kırmızı halıda sallana sallana yürüdüm. Yüksek topuklu ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıştırdı ve Aran'ın koluna tutunarak kendimi düşmekten zor kurtardım.

Elbette elbisem o kadar kısaydı ki, odanın yarısının az önce vajina dudaklarımın çırpındığını gördüğünden emindim. Terzi hanımların bana bunu yapacağını bilmeliydim.

Loria'nın kesinlikle benimle bir derdi vardı.

Vücudumun her santimini saran daracık uzun kollu altın rengi elbiseyi başka ne açıklayabilirdi ki? Gerçekten, o kadar dardı ki nefes almak bile acıtıyordu.

Elbette, elbise yaralarımın her santimini örtüyordu. Boynuma kadar uzanıyor ve esnek bir ipek gibi üzerime yapışlıyordu.

Ayrıca kık yanaklarımın hemen altında duruyordu. Boyum kısaydı, bu yüzden o sürtüklerin bunu bilerek yaptıklarını biliyordum. Ayrıca kutuya üzerinde gülen surat olan bir çift kırmızı topuklu ayakkabı da koymuşlardı.

Lanet bir gülen surat. Neredeyse yine ayağım takılıyordu ve nefesimin altında küfrettim. Saf kötülüktüler.

Ben öfkelenip kalabalığa vulvamı göstermemek ve genç şekil değiştirenleri dehşete düşürmemek için çabalarken, Aran ilginin altında ezildi.

Uzun, zarif kırmızı halıda yürürken şekil değiştirenler adımızı haykırdı.

Saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve tüyler ürpertici feryatlarından kaçınmaya çalıştım. Zed ateşte ısınan bir değnek bulmuştu ve saçlarımı

Aran'ın örneği.

Aran'ın saçları nasıl bu kadar ustalıkla kıvrıldığını bilmiyordum ama harika bir iş çıkardı.

Uzun beyaz buklelerim, yüzümü çerçeveleyen kırmızı farlarla sırtımdan aşağı kıvrılıyordu. İyi olan tek şey, kırmızı röflelerle kendimi kötü bir sürtük gibi hissetmemdi. Altın sarısı tenimle kontrast oluşturuyor ve kırmızı gözlerimi vurguluyordu.

Söz konusu kırmızı gözler kalın siyah sürmelerle kaplıydı ve rimel kirpiklerimi ağırlaştırıyordu. Yüzümü kaşımamak için kendimi zor tuttum.

Bir yanım güzel saçlarımla sinirli bir sürtük gibi görünmeyi seviyordu. Diğer yanım ise makyajımı temizlemek, eşofmanlarımı giymek, uzanmak ve kitap okumak istiyordu.

Çılgılık atan null shifter'ların yanı sıra, Ianuarius kutlaması düşündüğümünden çok daha *samimiydi*.

Düşük ışıklı dar bir koridorda yürüdük. Bu da takılmadan yürümeyi çok zorlaştırıyordu.

"Gülümse." Aran döndü ve null shifter'lara megawatt gücünde bir gülümseme fırlattı.

Bir noktada, sanki gerçek bir ünlüymüş gibi onları öpücöklere boğdu. Gözlerimi devirdim ve bariyerin üzerinden eğilip bana doğru uzanan şekil değiştirenlerin boğazını yumruklamamaya çalıştım. Rahat edemeyecek kadar yaklaşmışlardı.

Sonunda halının sonuna ulaştık ama girdiğimiz oda beklediğim gibi değildi.

Zenginlik karşısında nefesim kesildi.

Alçak tavan ışıltılı avizelerle kaplıydı. Altın ve gümüş her yerde parlıyordu.

Küçük masalarda yiyecekler vardı ve insanlar masaların etrafında duruyordu. Mekânın ortasında, tüm portallardan gelen betalar ve alfalar dans pistinde bir araya geldi.

Tüm yerleşke hazırlanmak için acele ediyordu ve ben de Aran'la birlikte ayrılmıştım. Alfalarımı görmedim ama yakında burada olacaklarını düşündüm.

Işık düşüktü. Şaşırtıcı bir şekilde, bir ruh hali vardı. Beklediğim gibi havasız değildi.

Aran takım elbiseli omzunu benimkine doğru oynattı. Mavi saçları geriye doğru taranmıştı ve takım elbise vücuduna bir eldiven gibi oturmuştu. Havalı görünüyordu.

Odaya doğru ilerlerken insanlar dönüp bize bakmaya başladı. Burnum gıdıklandı ve hapşırma isteğimle savaştım. Betaların dumanlı kokusu beni

bunaltmıştı. Daha önce hiç bu kadar kalabalık olmamıştım.

Aynı zamanda alfaların keskin feromonları da üzerime sinmişti. Bazılarının toprak ya da kaya gibi topraksı kokuları vardı. Diğerleri meyve ve şeker gibi kokuyordu.

Yaklaşık altı alfa olduğunu tahmin ediyorum, hepsi de diğer portallardan. Beta'larla kıyaslandığında sayıları çok fazla değildi ama her alfa güçlü bir varlığa ve daha da güçlü bir kokuya sahipti.

"Ne gibi kokuyorum?" Aran'a döndüm. Şimdiye kadar kendi kokum hakkında pek düşünmemiştim.

Aran gülümsedi ve kaşlarını bana doğru oynattı. "Mutluyken şekerli kızılıklar gibi, kızgınken yanan kızılıklar gibi. Biraz yakıyor." Bana gülerken mükemmel beyaz dişlerini parlattı.

Her neyse, kızılıkları severdim.

Öne doğru eğildim ve Aran'ı koklamaya çalıştım. Belki de etrafta bu kadar çok insan olduğu içindi ama onunla takılmaktan neden hoşlandığımı anladım.

Çoğu betalar gibi sigara kokmuyordu. Neredeyse hiç kokmuyordu.

Birden iri yarı bir adam aramıza girdi. "Bu zarif yaratık yeni dişi alfa olamaz mı?" Sandal ağacı kokuyordu ve burnumu tahriş ettiği için öksürdüm. O kesinlikle bir alfaydı.

Nedense tüm içgüdülerim beni kaçmam için uyarıyordu.

Ben de dinledim.

"Sakın bana ya da arkadaşşıma dokunma." Onu iterek yolumdan çektim ve Aran'ın kolunu tutarak bizi dans eden kalabalığın arasından geçirip ürkütücü alfadan uzaklaştırdım.

Dansçıların arasından geçerken, kığım birden fazla erkek tarafından ellendi. Birinin böbreğine yumruk attım ve diğerinin ayak parmağına stiletto'mu geçirdim. Ama hepsini haklayamadım.

Sonunda kalabalığın arasından sıyrılırken rahat bir nefes aldık. "Sanırım az önce kışımından parmaklandım?" Aran dehşet içinde fısıldadı ve ben uygunsuz bir kahkahaya boğuldu.

Komik değildi. Ama bu kıkırdamayı engellemedi.

Ben.

"Oh, seni küçük şıfıntı." Aran parmağıyla kışımı işaret etti, Ben de deli gibi çığlık atıp ondan uzaklaştım.

Bir garson kaşlarını kaldırmış ve elinde iki içkiyle önümüzde durdu.

"Oh, biz sadece arkadaşız. Endişelenme." Güldüm ve elindeki içkileri aldım. Sanki deliymişiz gibi iri gözlerle geri çekildi.

Aran'a bir flüt uzattım ve ikimiz de içindekileri hemen boğazımızdan aşağı attık. Lanet olası sıvı cesarete ihtiyacımız vardı.

Daha önce de alkol içmişim ama hiçbiri bu kadar yoğun ve parlak renkli değildi. Anında, görüşümde yıldızlar parıldadı ve dünya lezzetli bir şekilde döndü.

Bu etkinlik için özel bir alkol hazırlamışlardı. Daha önce içtiğim hiçbir şey beni böyle hissettirmemişti.

"Ay tanrıçam, işte bu. Buna ihtiyacımız vardı." Aran kollarını dramatik bir şekilde bana doladığında kıkırdadım.

"Oooh, tatlı kızılıklar." Güldü ve uzun parmaklarından birini saçlarımın etrafında döndürdü.

Ona doğru eğildim ve sarılma alıştırmaları yaptım. Övünmek gibi olmasın ama bu işte *gerçekten* iyi olmaya başlamıştım. Ona doğru bastırıldığında, ilk kez onun kokusunu aldım.

Aran'ın kokusunu daha önce hiç fark etmediğimi tekrar fark ettim, bu garipti çünkü genellikle betalar kokardı.

"Vay canına, soğuk ölüm gibi kokuyorsun." Burnumu yakarken kıkırdadım.

Vay canına, tehlikeli kokuyordu. Canavarım buna *bayılırdı*.

Kokusu bana biraz Cobra'nın soğuk kokusunu hatırlattı ama farklıydı. Daha fazla ısırığı vardı.

"Oh, tatlım, hiçbir fikrin yok." Göğsünden çıkan ses şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benziyordu.

Sonra aynı hizmetkârdan daha fazla içki almaya ve içindekileri geri atmaya devam ettik. Bir masanın etrafında kıkırdayarak ne kadar kaldığımızı bilmiyordum ama ışıkların daha da sönükleşmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Birden tatlı, lirik müzik karanlık ve ağır bir şeye dönüştü. Bas sesi odayı sarstı ve bedenim onun gücüyle titreşti.

"Vay anasını," dedim. Dans pistinde bedenler birbirine bastırılmıştı. Ama şimdi kıvranıyorlardı. Çarpıştılar. Yere.

"Penis!" Aran dans pistini işaret etti ve ikimiz de çıplak bir erkeğin aletini dışarı çıkardığını ve kendisine sürtünen kızı açıkça parmakladığını gördük.

"Kullanmıyor bile mi?" Kıkırdadım ve parmağım adamınki gibi sallanan bir penismiş gibi davrandım.

Garip bir şekilde, az önceki aynı hizmetçi odanın diğer ucundan bizimle göz teması kurdu ve hızla arkasını döndü. Bizden kaçıyordu. Kaba.

Son içkiyi getirdiğinde, ona sadece insanları bıçaklamakta muhtemelen çok iyi olacağını söyledim çünkü bu doğrudur. Bunu gözlerinden anlayabilirdiniz. Vahşiydi.

Her neyse, başka bir hizmetçiden içki aldık.

Ayrıca, bir oyun başlattık: dans pistinde her açık penis gördüğümüzde çılgılık attık. Bakış açınıza bağlı olarak heyecan verici -ve aynı zamanda üzücü- bir *sürü* gördük.

O kadar çok ki artık kesinlikle bakire değildim.

Bu özgürleştiriciydi.

Birdenbire gazlı beynimin gazının azaldığını hissettim. Ascher'ın oniks boynuzları parlıyordu ve renkli dövmeleri parlıyordu. Altın sarısı saçları geriye doğru taranmıştı.

Koyu renk takım elbisesi içinde büyüleyici görünüyordu.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim. Üç iri memeli kadın ona yaslandı. Her nasılsa, hepsiyle birlikte müziğe ritim tutarak hareket etmeyi başarmıştı.

Etrafındaki tüm erkeklerden daha uzun ve güçlüydü ve uzaktan bile olsa, güçlü kalçalarını öne doğru itişinden dizlerim titredi.

"Onun için endişelenme." Aran koluma yumruk atıp gözlerini devirdi, ben de gülümsemeye çalıştım. Çok zordu.

Kendime engel olamadım ve kalabalığa baktım. Eğer Asher buradaysa, bu şu anlama geliyordu.

Jax ve Cobra onun arkasında dans ediyordu. Jax'in büyük eli Cobra'nın boynuna sarılmıştı. Cobra'nın sırtı Jax'in önüne bastırılmıştı. Ve birbirlerine *sürtündüler*.

Jax, Cobra'nın kulağına fısıldadı ve muhteşem yüzünü bir gülümseme kapladı. Birlikte nefes kesiciydiler. Birkaç kız iki adama doğru bastırdı ama birbirlerinden gözlerini ayırmadılar.

Yine de orospuların elleri kaslarının üzerinde gezindi. Onlara dokundular.

Nefes nefese, en yakındaki masadan birinin yarısı boş bardağını kaptım ve içindekileri mideye indirdim.

Küçük bir yıldız patlaması beynimi kızarttı ve beni endişelendiren şeyin ne olduğunu unuttum.

"Kim o?" Aran sordu ve ben de kimden bahsettiğini görmek için döndüm.

"Hey, Sadie." Tanıdık gelen uzun boylu sarışın bir beta yavaşça bana doğru yürüdü.

Aran yardımsever bir tavırla, "Oooh, geziniyor," dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Adam gerçekten de ağır çekim yaklaşımını öldürüyordu. Kısa saçları hayali bir esintiyle dalgalanıyordu.

"Ay tanrıçam, bu Mika, benim masajcım." Ciyakladım ve sanki uzun zamandır kayıp sevgililermişiz gibi ona doğru koştum. Bir keresinde meyhanede oynatılan kaçak bir insan filminde görmüştüm ve hep denemek istemiştim.

Mika'nın kolları bana sarıldı ve göğsü kahkahalarla gümbürdedi. Sıcaktı ve ona karşı eridim.

Beynim köpük köpüktü ama bir parçam hâlâ onun biraz daha büyük olmasını diliyordu.

Tamam, yaklaşık 200 kilo daha kaslı ve bir karış daha uzun. Ayrıca, koyu tenli ve uzun örgülü altın zincirli olmasını istiyordum. Evet, Jax'i istiyordum.

Dövmelerle kaplı olsa ya da derisine elmaslar gömülü olsa ve yılan gözleri olsa bile umurumda olmazdı.

Mika bana bir şeyler söyledi ama ben tek kelime bile duymadım. Onun daha parlak ya da daha ışıltılı olmasını dilemekle meşguldüm.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Sevimliydi ve beta kokusu çok güçlü değildi. Beni bunalıtmadı.

Beynim köpürdü ve kontrolsüzce kıkırdadım. Ayrıca, o benim ilk öpücüğümdü. Muhtemelen kaderimizde sevgili olmak vardı.

Beni kendine doğru bastırdı ve eli yavaşça sırtımdan aşağı indi. Gözlerimi kapattım ve bu hissin içinde kaybolmaya çalıştım.

Garip bir şekilde, beynim köpürmüş ve dünya pırıl pırıl parlarken bile, alfalarımın yaptığı gibi göbeğimin kasılmasına neden olmadı. Ve Mika tam anlamıyla kıcıma dokunuyordu.

Kırılmış olmalı.

Gözlerimi kısarak kapattım ve duyuma konsantre olmaya çalışırken başımı arkaya yatırdım. Mika sıcak ağzını dudaklarıma bastırdı ve ben yüzümü buruşturup onu itme dürtüsüne karşı koydum.

Hiçbir şey karıncalanmıyordu.

Yine de pes eden biri değildim, bu yüzden tadını çıkarmaya çalıştım.

Hayır, başımı geri çektim ve Mika'dan uzaklaştım.

Güzel betayı bana bakarken bulmayı umarak gözlerimi açtım.

Bunun yerine, Jax'in yumruğunu Mika'nın yüzüne bir örümcek fae'ymiş ve onu öldürmek zorundaymışız yoksa tamamen ölecekmişiz gibi çarpmasını izledim.

SADIE

SEKS & İHANET

"ON ÜZERİNDEN ON, İYİ FORM!" Kıkırdadım ve ona baktığımda Jax'in yakışıklı yüzünün etrafında parıltılar belirdi.

Mika yerde inledi ve ben yüzümü buruşturdum. Zavallı adam yanlış bir şey yapmamıştı.

"Yumruğu sevdim Jax, ama o bir arkadaş. O hiçbir şey yapmadı," dedim.

Kobra aniden ayağını Mika'nın böğrüne çarptı ve onu acımasızca tekmeledi. "Mülkümüze dokundu."

İçim ürperse de bunun yanlış olduğunu biliyordum. "Sana mülk göstereceğim."

Cobra'nın taşaklarına tekme attım. Sertçe. Ancak dengemi kaybettim çünkü terzi hanımlar benden nefret ediyor ve acı çekmemi istiyorlardı. Stiletto'm yalpaladı ve ben de onunla birlikte yalpaladım.

Ascher ortaya çıktı ve ben güverteye çarpmadan önce beni yakaladı. Parmak eklemlerinde "SPL" dövmesi olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Özel. Kaka. Kapak mı?" Yüksek sesle tahmin ettim. "Ne oluyor, Prenses?"

Sanırım yanılmışım.

"Bu elit bir parti. Müşterilere yumruk atamazsınız!" İğrenç tüylü bir elbise giymiş havasız bir kadın Jax'i azarladı. Hizmetçiler Mika'nın etrafını sardı ve onu uzaklaştırdı. Dürüst olmak gerekirse, dans pistindeki herkes hâlâ dans ediyordu. Penisler *hâlâ açıktaydı* ve etrafta dönüyorlardı. Dramatik davranıyordu.

Jax'in göğsünden bir hırıltı yükseldi ve ben bu sese kıkırdadım.

"Neden böyle giyindin?" Ascher sordu ve boynuzlarını dikleştirip uzatarak bana dik dik baktı.

"Hemen üstünü değiştirmelisin," diye emretti

Cobra. Onu tersledim.

"Beğendin mi?" Jax'e sordum ve dar elbisemi ve makyajımı göstererek sallantılı bir daire çizdim. Hayatımda ilk kez kendimi kız gibi ve güzel hissediyordum. Çok güzeldi.

"Küçük alfa, beni öldürüyorsun. Ben temiz hava almaya gidiyorum," dedi Jax ellerini yüzünde gezdirip tepinerek uzaklaşırken.

"Ben de geleceğim!" Peşinden koştum. Havayı seviyordum. Ve koca adamın yalnız kalmasını istemiyordum. Onu böyle görmek hoşuma gitmiyordu.

Mutlu olmayı hak ediyordu.

Kobra'nın eli bileğime dolandı ve Jax'i takip etmemi engelledi.

"Ascher, peşinden git. İyi olduğundan emin ol," dedi Cobra alfa havlayarak.

Ascher küfürler savurarak homurdandı ama kapıdan çıkıp gitti. Cobra'nın neden onun peşinden gitmediğini anlamıyordum. Ne de olsa *onun* adamıydı ve ben onu çok kıskanıyordum.

Cobra'nın kötü bir erkek arkadaş olduğunu söyleyemeden, beni acımasızca odanın diğer tarafına, küçük bir oyuga doğru çekti.

Bir kapı açtı ve beni içeri itti.

Karanlıkta göğüs göğüse durduk. Yani, göğüs göğüse. Topuklu ayakkabılarımla bile benden yarım baş daha uzundu.

Homurdanarak bacaklarımı sağa sola salladım ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Kesinlikle eski bir çamaşır dolabındaydık.

"Nasılsın?" Beynim hala biraz sersemlemişti ve karanlıkta olmamız biraz komikti. *Çok* dramatik davranıyordu.

"Şunu açıkça belirteyim: Jax'in duygularıyla oynamayacaksın. Başka bir erkeğe dokunmayacaksın. Bir daha asla toplum içinde bu şekilde giyinmeyeceksin," dedi Cobra, sesi buz gibi bir kırbaç gibiydi.

Sesindeki ısırdıktan, gazlı içeceği denemesi gerektiği anlaşıyordu. Çok fazla öfkesi vardı. Sağlıksızdı.

Beynimde hınzırca bir düşünce kıvılcımlandı. Dizlerimin üzerine çöküp onu ağızma alsaydım, muhtemelen bu onu daha az kızdıırırdı.

Karanlıkta bana bakarken gözbebekleri yuvarlak ve yarık arasında gidip geliyordu. Derisindeki küçük mücevherler sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyordu.

Bu sefer, hayatım üzerine yemin ederim, hareket ediyorlardı.

"Birincisi, istersem çıplak giyinirim. İkincisi, yani sana dokunamaz mıyım?" Elimi göğsünde gezdirdim ve yavaşça karın kaslarının üzerinde dolaştırdım. Gömleğinin düğmeleri çoktan açılmıştı.

Sıcak kestane ve don gibi kokuyordu. Ağız sulandırıcıydı. "Hayır, bana dokunamazsın." İki bileğimi de tuttu.

Bir eliyle iki kolumu arkamda, soğuk duvara yasladı.

Titredim ve dizlerim titredi.

Bacaklarım genişçe açıldı ve kalçasını göbeğime doğru iterken ürperdim. Utanmadan, ona karşı koydum.

Karnım ağrıyordu ve ayaz içimi kemiriyordu. Çığ gibi büyüyen kar beni boğdu.

Karı çok severdim.

Sert kalçaları benimkilere çarptı ve beni lezzetli bir şekilde duvara bastırdı.

Eteğim yukarı kalktı ve sıcak hava şişmiş amımı gıdıkladı.

Elbise külot giyemeyeceğim kadar dar olmuştu. Terziden gelen gülen yüzü notun diğer tarafında da böyle yazıyordu.

O kadınları severdim.

Kobra iri elini yavaşça elbisemin üzerinde ve vücudumda gezdirdi. Üstüm örtülü olmasına rağmen, dokunuşunun ardından vücudum *yandı*.

Bir parçam onun numara yaptığını düşünüyordu. Her zaman yaptığı gibi durup beni yere atacağını, klasik küçümsemesi ve acımasız kahkahasıyla.

Eli kalçamı sıkıca kavradı ve ben inledim. Ses kaba ve cızırtılıydı, küçük odada çok yüksekti.

"Adımı söyle," diye kulağıma fısıldadı ve göbeğim kasıldı. "Kobra."

Hırladı ve kalçalarını bana doğru savurdu. Eli kalçamdan ayrıldı ve belimi kavradı. O kadar büyüktü ki parmakları tüm sırtıma yayılmıştı.

O lanet parmakları sıkı ve bana o kadar sert vurdu ki bacaklarım tutmadı ve beni duvara sabitleyen kalçaları beni dik tutan tek şey oldu.

"Neden sen bana dokunabiliyorsun da ben sana dokunamıyorum? Hiç adil değil." Suratımı astım ama sonra öne doğru eğildiğinde inledim ve içimden bir zevk dalgası daha geçti.

Nefis ve günahkâr bir sesle fısıldadı, "Çünkü kedicik, amın benim."

Elinin topuğu tümseğime sürtündü ve zevk içimde kıvılcımlanırken kavis çizdim. O kadar sıcak ve yoğundu ki kendimi düşerken hissettim.

Uzakta.

Zevk girdabında kaybolmuştum.

"Öyle değil mi?" İpeksi sesi beni bir mengene gibi sardı.

Kendimden geçtim ve beynimi ele geçirdi.

"Mm-hmmmm," diye nefes nefese inledim, neyi kabul ettiğimin farkında bile değildim.

Aniden dizlerinin üzerine çöktü ve beni duvara doğru itti.

Elleriyle kıcımı tuttuğunda, tüm vücudum yerden kalktı.

Beni yaladı, kıcımdan klitorisime kadar.

Yıldızlar. İpeksi saçlarını avuçlarımın arasına aldığım da her şey zevkle parıldıyordu. Bacaklarımı omuzlarına doladım ve onu kendime doğru daha sert ittim.

Çoğu zaman benimle alay eden o lanet ağız. Şimdi beni mahvetti. Beni tüketti.

Bana aitti.

Yer değiştirerek tek eliyle kıcımı tuttu.

Diğer elini tuttu ve iri parmağını ağızma soktu. "Em," diye homurdandı.

Göbeğim kasıldı ve iri, nasırlı parmağını emdim ve parlayan gözlerine baktım.

Sonra parmağını aldı ve hassas göt deliğimin etrafında gezdirdi. Sonsuza kadar alay ettikten sonra, ıslak parmağını yavaşça kıcımın içine itti. Ağızının klitorisim üzerindeki baskısıyla birleşen dolgunluk beni kenara fırlattı.

İçimdeki her şey kasıldı ve sonra mutlu bir titreşim dalgasıyla kırıldı. Etrafımdaki her şey titrerken çığlık attım ve başımı geriye attım.

Kobra beni yemeye devam etti.

"Bu kadar yeter, çok fazla." Aşırı uyarılmış klitorisimi çalıştırırken inledim.

Cobra durmak yerine, başını bacaklarımın arasına gömerken beni yavaşça daha derinden parmaklamaya devam etti.

İçimde zevk biriktikçe bedenim titredi.

Parmaklarını çıkardı ve üzerlerine tükürdü, sonra klitorisimi agresif bir şekilde yalarken yavaşça kıcımın etrafında gezindi.

Sonra tek parmak yerine yavaşça iki parmağını içimde gezdirdi.

Yine boşaldım.

Utanmadan, amımı Cobra'nın yüzüne doğru sürtmeye başladım.

Yıldızlar gözlerimin arkasında patlamayı bıraktığında, Kobra'nın dokunduğu her yer aşırı uyarılmış hissetti.

Parmaklarını kıcımda tutmaya devam etti ve bu his beni kontrolsüzce titretti.

Çenesindeki kirli sakal iç uyluğumu tırmıkladı ve her tarafım ürperdi. Ayaz etrafımızdaki havayı doyurmuştu.

Bir buzula tırmanmak gibiydi.

Ne yazık ki, mutluluk anım çok erken sona erdi.

Kapı duvara çarparken ışık bana saldırdı.

İlk fark ettiğim şey: donla birlikte gelen baş döndürücü çam *kokusuydu*. lezzetli.

Fark ettiğim ikinci şey: Ascher kapıda durmuş bana ve Cobra'ya bakıyordu.

Ne yazık ki Kobra dizlerinin üzerindeydi ve yüzü hâlâ amıma gömülüydü.

Ayrıca elbisem belimden yukarı doğru itilmişti, bu yüzden şehir merkezindeki her şey sergileniyordu. Kobra Ascher'a bakmak için başını çevirdi.

Sonra bana aklını kaçırdığını hatırlatan bir hareketle öne doğru eğildi ve klitorisimden kıcıma kadar yaladı. Bir inilti tutamadım.

Parmağı kıcıma işkence ediyordu ve Ascher'a sırtıyordu. Aldığım zevk ağzından damlıyordu.

Asher kehribar rengi gözleri alev alev yanarken uzun bir süre ona baktı. Elleri yavaşça pantolonundaki şişkinliğe doğru hareket ederken yutkundum.

Aynı anda Cobra amımı yaladı ve parmaklarını yavaşça kıcımdan çıkardı. Dudaklarımdan kaçan iniltiyi durduramadım.

Sonra, bir hareket bulanıklığı içinde, Ascher çıldırdı.

Kobra'ya saldırdı, ben de yana kaçtım.

Alfalarımın gazlı içeceği denemeye gerçekten ihtiyaçları vardı. Parti atmosferi için yeterince rahat değillerdi. Bir nevi can sıkıcıydı.

Yeni sikilmiş bacaklarımın üzerinde tökezleyerek elbisemi indirdim, saçlarımı okşadım ve zıplayarak dolaptan çıktım. İçimde bir sıcaklık hissettim ve dünya fokurdadı.

Evet, bu gerçekten olmuştu. Ben

kötü bir kaltaktım.

Ne yazık ki, Ascher ilk kez yenildiğim için benim kadar heyecanlı değildi.

Kobra'yı yumruklarıyla dövdü. Çılgın piç sadece güldü ve ona yumrukla karşılık verdi.

Başımı salladım çünkü alfa erkekler deliydi. Ama alfa kadınlar değil. Hayır, onlar bir salatalık kadar havalı, partilerde bir patron gibi dolaplara kafa atan belalı sürtüklerdi.

Az önce amımda meydana gelen *sihir* hayatımı değiştirmişti. Şaka bile yapmıyorum.

Elle taciz senaryosunu tekrar yaşamak istemediğim için partinin kenar mahallelerine doğru koştum. Girişe gittiğimde, Jax'in kafasını bulmak için odayı taradım. İçeride değildi.

Ascher onu neden yalnız bıraksın ki? Keskin bir vızıltıyla içimdeki kelebekler cızırdadı ve öldü.

Endişe mideme kramplar soktu ve içgüdülerim bana acele etmemi söyledi. Uzun kırmızı halıdan aşağı koştum ve kışın soğuğuna daldım.

Serin hava beynimde kalan sersemliği de silip süpürdü.

Karanlık, terk edilmiş arnavut kaldırımklı sokağı tararken, taze toz kardan başka görececek bir şey yoktu.

"Jax?" Karanlığa doğru seslendim.

Aceleyle binanın yanından geçtim ve dehşet içinde nefes nefese kaldım. Jax yüzüstü karın içine yığılmıştı.

Orada öylece yatıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek nefes alışını dinledim. Hâlâ yaşıyordu. Ancak boynunda kanlı bir iz vardı.

Bir çeşit iğne ile bıçaklanmıştı.

"Ne oluyor lan?" Karlı sokaktan aşağı bakarken bağırdım. "Kimsin sen? Ortaya çık, korkak!"

Miyav.

Küçük beyaz bir tüy yumağı karın içinden bana doğru zıpladı.

Evde bıraktığım tüy *yumağım*. Odamda. Sıcak. Sevimli. *Odamda, diye* tekrarladı beynim.

Kim bilir nerenin ortasındaki bir kasabada değil.

Gözlerimi ovuşturdum ve kendi suratıma bir tokat attım. Fark ettiğimden daha mı sarhoştum?

"Geri çekilin!" Bize doğru zıplayıp duran küçük kediciğe bağırdım. Kedim olsun olmasın, hiçbir şeyin Jax'i incitmesine izin vermeyecektim.

Aynı anda üç şey oldu: Yavru kedi iri, korkunç görünümlü bir adama dönüştü. Ascher köşeyi döndü, elinde topal bir

Bir omzumda Kobra, diğ erinde topal bir Aran vardı. Stiletto'mu çıkardım ve elimden geldiğince sert bir şekilde kedi-adamıma fırlattım ve karnına saplandı.

"Onları sen getirdin. İyi iş," dedi *kedi yavrusu* olmayan *adam* Ascher'a.

Lanet kedi yavrusunun artık poposuna kadar inen uzun sarı saçları ve parlak mor gözleri vardı. Altın rengi teni benimkine benziyordu.

Elbette, hayatım berbat olduğ u için, neredeyse Jax kadar iriydi ama Cobra gibi daha yağsız kaslarla kaplıydı. Onu alt etmek zor olacaktı.

Ayrıca nefis kokuyordu.

Gözeneklerinden baharatlı, tatlı tarçın sızıyor ve boğazımı bir mengene gibi sarıyordu. Amım sıkıştı ve onu yalamak, ona sahip olmak için titredim.

Vay anasını. O bir Omega.

Kokusuyla ilgili her şey tenimi arzuyla yaktı ve kokusunu içime çekerken vajinamda yeni bir kasın kasıldığını hissettim.

Kendimi ona atmaktan ve altın tenini yalamaktan alıkoymak için başımı salladım. Sadece bir omega bir alfada bu kadar güçlü bir tepkiye neden olabilirdi.

Sadece kadınların omega olabileceğini mi sanıyordum? Okulda öğrendiğimiz şey buydu. Ayrıca sadece erkeklerin alfa olabileceğini de öğrenmiştik, yani onlar ne biliyordu ki.

Homurdanarak, kıcı çıplak bir halde, karın kaslarına gömdüğ üm stiletto'yu çıkardı. "Ascher, sana onunla ilgilenmeni söylemiştim."

"Karışık bir durumdu Xerxes. Yine de görevi tamamladık. Rahatla." Ascher'ın sesi farklıydı. Ateşli ve öfke dolu olmak yerine sakindi.

Hesaplandı.

Lanet bir casus gibi.

İhaneti karşısında boğazımdan aşağı
kaynar sular döküldü. Uyuşma başladı.

Dönüştür.

Karıncaalanmaya ve kılıç dişli kaplanıma dönüşmeye odaklandım ama hiçbir şey olmadı. Lanet Xerxes'in boynunda mavi alevli bir şişe asılıydı.

Topuğ unla soluk borusuna sapla. Onu Ascher'a fırlat. Ascher'ı şakağ ından bıçakla.

İki adam da kıpırdayamadan diğer topuğumdaki stiletto'yu çıkardım ve vücudumu Xerxes'e doğru fırlattım.

Ne yazık ki Xerxes son anda eğildi ve silahım onun yerine omzuna saplandı. Beni üzerinden fırlattı ve ben de binanın duvarına çarptım.

Beklediğim gibi beni acele ettirmek yerine, bir eliyle şişeyi boynunda tuttu.

"Fae alevi, ateş, titreme, yanma."

Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve hava mavi parıltılarla ışıldadı.

Birdenbire, uzun boylu, güzel bir kadın belirdi. Parlak mavi gözleri ve gece yarısı siyahı saçları vardı. Elbisesi ipek bir örümcek ağını andırıyordu. Uzun, söğüt gibi bacaklarından sarkıyor ve soğuk rüzgârda dalgalanıyordu.

Xerxes ve Ascher dizlerinin üzerine çöktüler. "Kraliçeyi selamlayın," dediler hep bir ağızdan.

Fae kraliçesi önümde durdu.

Gözlerini çıkar.

İleri atıldım ama parmak uçlarından mavi alevler fışkırdı ve vücudumun her yerine iğneler batırılmış gibi acı saplandı. Ateş gibi sıcak değildi; acının vücut bulmuş haliydi.

İçimdeki her şey acıyla çılgılık atıyordu. Yerde kıvranıyor, çılgılık atıyor olmalıydım.

Savaş onunla.

Uyuşmuştum.

Fiziksel acı zihnimin en derin girintilerine doğru sürüklenip gitti. Ancak o kadar çoktu ki uzuvlarım kilitlenmiş, hareketsiz kalmıştı. Kıpırdamadan durdum. Nöronlarım uygunsuz bir şekilde ateşlendi ve parmaklarım seğirdi.

Hareket edemedim.

"İlginç. Daha önce gücüme bu şekilde karşı koyan birini görmemiştım. Ne kadar şirin." Kraliçe parlak bir kılıcı ya da güzel bir elbiseyi inceler gibi etrafımda dolaştı. Ben onun için bir objeydim.

"Xerxes ve Ascher, ikiniz de ödüllendirileceksiniz. İşimizi bitirelim."

Birden dünya döndü ve mavi alevler her şeyi tüketti.

Isıran soğuşun yerini muhteşem kubbeli bir tavan ve parlak mermer zemin almıştı. Devasa bir balo salonundaydık ve burası zenginlik ve refahla ışıldıyordu.

Dışarıda, yeşil tepeler ve parlak güneşle dünya parıldıyordu.

Fae kalesindeydik. Fae
aleminde.

En kötü kabusum gerçekleşmişti.

Acı hâlâ tüm kaslarımı kilitliyordu ama Aran, Jax ve Cobra'nın gevşek
bedenlerine bakarken bir damla gözyaşı sızdı.

Hepsi soğuk zemine yayılmıştı.

"Kızımı bana geri getirdiğin için teşekkür ederim." Fae kraliçesi
Xerxes'in alnını öptü ve midem bulandı.

Arkasını döndü ve bana baktı.

Hayır, bu canavar annem olamazdı. Ağlamak istedim.

İleri doğru süzüldü ama bana gelmek yerine Aran'ın önünde dizlerinin
üzerine çöktü.

Yavaşça başını kucağına aldı ve bir parmağını alnında gezdirdi. Aran,
kadınsı yüz hatlarıyla.

Beta değil de kan gibi kokan, teyzemin kız dediği, bana çocukken
koşmayı sevdiğini söyleyen, saçlarımı kıvırmayı bilen, ailesinden nefret
ettiğini söyleyen Aran.

Aran, Fae kraliçesinin kızıydı. Aran bir
prensesti.

Aran gerçekten bir kızdı.

Birden aklıma geldi. Şiir Teyze'yi ele geçirdiğinde, "Varis ve arkadaş
birleşir ve bağlanır" demişti.

Aran varisiydi. Şiir onun, en iyi arkadaşımın, kayıp Fae prensesinin
hakkındaydı.

Bu hayal edebileceğimden de kötüydü.

Safradan boğuldum ve felçli uzuvlarımı hareket ettirmeye çalıştım.

Aran'ın kaçıp kılık değiştirmesinin bir sebebi vardı. Ascher'in aksine,
bana asla ihanet *etmezdi*. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

"Geri kalanları emniyete alın. Onları zindana götürün. Benimle gelin
çocuklar. Ödülünüzü alacaksınız." Fae kraliçesi sanki dünyam başıma
yıkılmamış gibi uzaklaştı.

Eski yavru kedimi ve Ascher'ı salondan dışarı çıkardı.

Xerxes arkasına bakmaya zahmet etmedi. Siktir et onu, kedi yavrusu
olarak *çok* daha iyiydi. Ayrıca bir parçam, ince topuklarımın hâlâ omzuna
batıyor olmasından dolayı memnuniyetle kabardı.

Yine de Ascher bana baktı.

Sıska herifin omuzlarını yuvarlayışına ve sırtını dik tutarak yürüyüşüne bakılırsa artık genç görünmüyordu. Tamamen farklı bir adamdı. Kendine güvenen bir adam.

Öfkeli biri değil.

Ascher'ım hiç gerçek olmamıştı. Her şey bir gösteriştten ibaretti.

Tüm irademi kullanmam gerekti ama acıdan felç olsam bile parmaklarımı hareket ettirdim.

İki elimle onu tersledim.

Bana sırtıttı ve tam bir sürüngen gibi dudaklarını yaladı.

Boynuzları, dövmeleeri ve odadan bir canavar gibi çıkma şekliyle Kobra'dan daha çılgın ve tehlikeli olduğuna bahse girerim.

Onu boynuzuyla bıçakla. O pisliğin kanını akıtmak için sabırsızlanıyordum.

Kraliçe ve iki hain odadan çıktı ve beni baygın arkadaşlarımla yalnız bıraktı. Dizlerimin üzerine çöküp hepsine uyanmaları ve iyi olmaları için yalvarmak istedim. Ama felçli uzuvlarım buna izin vermedi.

Muhafızlar indiğinde, neyse ki içlerinden biri beni bayılttı. Artık bilincimin yerinde olmasını istemiyordum.

ASCHER

REGRET

BİR SAAT ÖNCE.

Partide duvara yaslandım ve bekledim. Cobra, Jax'in peşinden gitmem için bana havladı, sonra Sadie'yle birlikte kalabalığın içinde kayboldu.

Xerxes'in çoktan dışarıda Jax'le ilgilendiğini bilmiyordu.

İri adamın gönüllü olarak dışarı çıkması görev için olabilecek en iyi şeydi.

Asıl plana göre üç alfayı dans ederken uyuşturarak dışarı çıkaracaktım. Sonra Xerxes gelecek ve onları dışarı taşıyıp Fae kraliçesini çağıracaktık.

Prencesin muhteşem görünmesini planlamamıştım.

Kahretsin, ellerimi boynuzlarımın tepesinde gezdirdim ve içimde yanan ateşi yatıştırmak için savaştım.

Sadie'yi ilk gördüğümde ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı ve tek şaşkın olan ben değildim. Cobra ve Jax yanımda kaskatı kesilmişlerdi.

Kutlamaya giden uzun at yolculuğunda hepimiz çok sinirliydik. Bunun en büyük nedeni Sadie'nin Aran'la birlikte ortadan kaybolması ve bizi almadan gitmesiydi.

Prencesimizin gittiğini öğrendiğimizde uçümüz de kendimizi kaybettik.

Bir alfa olabilirdi ama yine de küçük, narin ve felakete meyilliydi. Onu her zaman korumamıza ihtiyacı vardı.

Sorun şu ki, bunu sürekli unutuyordu.

Partiye vardığımızda, onu bulmak için umutsuzca kalabalığı aradık.

Tamamlamam gereken bir görevim vardı ama bu prenses ya da diğer alfalar hakkında hissettiklerimi değiştirmiyordu. Aksine, öfkeli rolümü oynamak için gerçek duygularımı maskeleymişim.

Tatlı kızılılık kokusu havada nazikçe asılı kaldı ve düşüncelerimi bulandırdı. Onun kokusu ortak öfkemizi arttırdı.

Yanımızda olmalıydı, Aran'ın yanında değil.

Mavi saçlı beta ölü bir adamdı. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Daha önce, Cobra ve ben Aran'ın canına okumaktan kaçınmıştık çünkü Jax prensesin bir arkadaşı olmasının iyi olacağını söylemişti.

Artık iyi değildi.

O *bizim* alfamızdı ve bu da onu partiye getiren ve onunla takılanın biz olduğumuz anlamına geliyordu, o *değil*.

Görevi düşündükçe içim daralıyordu. Bu gece yapmayı planladığım şeyi. Görevi tamamladıktan sonra *biz diye* bir şey olmayacaktı.

Nefesimi düzene soktum ve prensese odaklandım. Yapmak üzere olduğum şeye değil.

Dans pistine girer girmez ve prensesin kokusunu ararken, beta kadınlar bize yaklaştı. Kadınların ilgisi karşısında Cobra kendini kapattı ve Jax rahatsız bir şekilde kaskatı kesildi.

Genelde, her şeyi kabul ederdim. Şimdi ise aşırı hevesli ilgileri beni tiksindiriyordu ve üçümüz de kendimizi kadınlardan uzaklaştırmaya çalışmıştık.

Biz onları uzaklaştırırken partinin sinir bozucu sözcüsü koşarak yanımıza geldi ve bize bunun ABO ilişkileri için bir tanıtım etkinliği olduğunu hatırlattı. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Büyülü bir ametist mücevher taşıyan adamları işaret etmiş ve partiyi tüm diyara yayınladıkları için bizi azarlamıştı. Televizyona çıkmıştık.

"Dans edin," diye emretti kadın ve bize sadece bir ihtiyarın başarabileceği o korkunç ölüm bakışını attı.

Sonuç olarak, sinirli ifadelerle kalabalığı tarayıp prensesimizi ararken dans ettik.

Zihnim onu dans pistinde nihayet fark ettiğimiz ana geri döndü.

Bizi uyaran ilk şey, havada şekerli şurup gibi yayılan kızılılık kokusuydu.

Üzerimden sarkan sürtükleri ittim ve prensesi aradım. Jax ve Cobra arkamdan geldi.

Sonunda prensesimi gördüğümde, çenem düştü.

Büyük boy kapüşonu olmadan onu neredeyse tanıyamayacaktım. Sadie bir melekti.

Efsanevi tanrılar diyarından gelmiş gibi görünüyordu; uzun beyaz saçları ipeksi bukleler halinde poposuna dökülüyor, kırmızı röfleler yüzünü çerçeveliyor ve sürmeli yakut gözlerini ortaya çıkarıyordu.

Narin elmacık kemikleri, şirin kalkık burnu ve gülünç derecede gür dudakları avizelerin ışığı altında adeta parlıyordu.

Altın rengi teni parlıyor, müzik eşliğinde hipnotik bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

Geçen hafta saçındaki kızıl renk yüzünden ona bağırdığımda rol yapmıyordum. Öfke içimde patlamıştı çünkü küçük prenses muhteşem görünüyordu.

Ona bağırmıştım çünkü içimi bir korku kaplamıştı. Taliplerini çekeceğinden ve hepsini korkutup kaçıramayacağımdan korkuyordum.

Haklıydım. Bir beta sikici, göz kamaştırıcı prensesimize asılıyordu.

Sadie her zaman muhteşemdi ama o kadar ufak tefekti ki çoğu şekil değiştiren bunu ilk başta muhtemelen fark etmemişti. Şimdi fark ediyorlardı. Kırmızı vurgular dikkatleri güzelliğine çekiyor ve onu öne çıkarıyordu.

Üçümüz de tamamen suskun bir şekilde ona bakarken uzun bir an geçti.

Sadece saç ve makyajı değildi.

Vücudu mükemmeldi ve sikim sertleşirken inleme isteğimle savaştım.

Prensese bakarken dar takım pantolonumun içinde zonkluyordu.

Kısa boylu olabilirdi ama uzun altın bacakları ve kalp şeklindeki şirin kıcı ileri geri sallanıyordu.

Beli gülünç derecede küçüktü ve çarpıcı kum saati figürünü vurguluyordu.

Öne doğru eğildiğinde, daracık elbisesi yukarı sıyrıldı ve kıcının alt kısmını ortaya çıkardı.

Aynı anda iki şey oldu.

İlk olarak, hepimiz aynı anda onun külot giymediğini fark ettik. Jax bu manzara karşısında yüksek sesle inledi ve hafif bir hırıltı göğsünü salladı. Ben yumruğumu ısırdım ve Kobra'nın gözleri yılan gözlerine dönüştü.

İkincisi, beta öne doğru eğilip onu öpme cüretini gösterdi.

Başka bir adam prensese dokunuyordu. Onu öpüyordu. O ölü bir adamdı.

Odanın diğer tarafına geçip ona dokunmaya cüret ettiği için sikini koparamadan Jax benden önce davrandı. İri yarı alfa öne atıldı ve yumruğunu betanın suratına gömdü.

Adam yumruğun şiddetiyle bayıldı ve içimden bir memnuniyet dalgası geçti.

Kobra ayağını betanın gevşek bedenine çarptı. Ben de aynısını yapmak istedim ama prenses Kobra'ya tekme attı ve gülünç bir şekilde tökezledi.

Onun tatlı vücudunu yakaladım.

Sadie tutarsız bir şeyler söyledi ama beynim kısa devre yaptı.

"Ne oluyor, Prenseler?" diye sordum. Onun narin bedenini kollarımda hissetmek içimde bir şeylerin kilidini açtı.

Onu omzuma atıp odadan koşarak çıkmamak için bacaklarımı germek zorunda kaldım.

Sinir bozucu partici kadın geldi ve Jax'e bağırdı ama söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

Tatlı kızılıklar etrafıma yayıldı ve kokuyu içime çektim.

Tıpkı prenses gibi, koku da iğrenç bir şekilde sakarin değildi; misk ve şekerin mükemmel birleşimi idi.

İri yakut gözlerini bana doğru kırıştırdı ve yanakları narin bir pembeyle kızarıırken adeta parladılar.

Sallanmasına bakılırsa, büyülu şaraptan biraz içmişti ve güçlü etkilerini hissediyordu.

"Neden böyle giyindin?" Ona öfkeyle sordum.

Zil zurna sarhoştı ve muhteşemdi. Herhangi bir erkek ondan faydalanabilirdi. Bu düşünce beni öfkeliendirdi.

Kobra bir şey söyledi ve prenses onu tersledi.

Kafamı salladım çünkü prensese o kadar takmışım ki dikkatim dağılmıştı.

Bu bir görevdi ve aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Prenseler bir daire çizerek dönerken Jax'in yüzü öfkeyle gerildi ve dans pistinde yanımızdaki tüm erkeklerin ona baktığını gördü.

Şerefsizlere ters ters baktım ve parmaklarımı çıtlattım. Prenselerimiz onların hayranlık duyacakları bir şey değildi. O bizimdi.

Onlarla savaşmak yerine, Jax dönüp uzaklaştı. Partinin dışına. Sadie onu takip etmek istedi ama Cobra onu geri çekti.

Jax'i takip etmem için bana bağırdı ve ona karşılık vermemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine başımı salladım ve sanki vücudumdaki her hücre prensesi omzuma atıp onu mahvetmem için bağırıyormuş gibi uzaklaşmaya çalıştım.

Xerxes dışarıda bekliyordu. Jax'in icabına bakacaktı.

Prenses ve Kobra'nın yeniden ortaya çıkmasını beklerken kendimi partinin duvarına yaslanmış bir şekilde buldum.

Boynuzlarımı agresif bir şekilde ovuşturdum ve iç çekip artan suçluluk duygumu bastırmaya çalışırken karnımdaki ateş acıyla kasıldı.

Alfa'lar birkaç dakika içinde beni kendilerinden biri olarak görmeyeceklerdi.

Çılgılık atma ve duvarı yumruklama isteğimle savaştım. Görev *Onların* yararına ve onlara yardım etmeyecek olsaydım bunu kabul etmezdim.

Başta sadece bir iş olarak başlamıştı ama bir süre sonra Jax'in sakinleştirici gücünü ve Cobra'nın psikotik eğilimlerini takdir etmeye başladım.

Alfalar genellikle diğer baskın erkekler tarafından tetiklenirdi ama bir alfa grubunun üyesi olmanın rahatlatıcı ve güvenli bir yanı vardı.

Birlikte daha güçlüydük. Carter dışında kimsenin arkamı kollamasına alışık değildim, hele ki Jax ve Cobra gibi yetkin ve güçlü adamların.

Tek sorun, bir yıldır oyunculuk yapmamdı. Hiçbir fikirleri yoktu.

Endişeyle boynuzlarımı ovuşturdum ve kendime alfaların beni affedeceğini hatırlattım.

Görevi *neden* yürüttüğümüzü öğrendikleri anda anlayacaklardı.

Fae kraliçesi gerçeği ortaya çıkaracak ve onları anavatanlarına geri gönderecekti. Ben de onlarla giderdim.

Başka bir çözüm yoktu.

Yolun bir yerinde, alfa erkeklerle bağlanmış ve prensese takıntılı hale gelmiştim.

Cobra'yı bir an önce bulmalıydım ki onunla ilgilenebileyim. Daha fazla mücadele edecekti ve ben de bu mücadeleyi Sadie'den uzak tutmak istiyordum.

Kraliçe prensesin zarar görmeyeceğine dair bana güvence vermişti ama ben bundan emin olacaktım.

Planım, ceketimin cebinde sakladığım iğneyi Kobra'ya saplamak, sonra da alfa kabuğumu kullanarak Sadie'yi etkisiz hale getirmek ve ilacı mümkün olduğunca acısız bir şekilde vermektir.

Duvara yaslanıp bekledikçe içimdeki ateş daha da arttı.

Kobra yakında ortaya çıkmazsa, Xerxes görevi tamamlamak için partiye gelebilir.

Prensese sert davranırdı. Xerxes kraliçenin muhafızıydı ve herkes ona bulaşılmayacağını bilirdi. Merhamet onun sözlüğünde yoktu.

Xerxes alfalardan büyük bir tutkuyla nefret eden bir omega idi. Onun alfalarla olan sorunlarını umursamamıştım çünkü iyi geçiniyorduk, en azından şimdiye kadar umursamamıştım. Prensese zarar verirse onu öldürürdüm.

Başka bir şarkı çalmaya başladı ve içimdeki ateş daha da harlandı. *Sikerim böyle işi.* Kendimi kalabalığa doğru ittim ve Cobra ile Sadie'yi aradım.

Hemen harekete geçmem gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, sonuçsuz bir aramadan sonra, çılgılık atmak istedim.

Soğuk kızılıkların narin kokusunu alabiliyordum ama koku eskimişti ve dağılıyordu. Cobra ve Sadie dans pistinde değillerdi ya da sandığım gibi bir masada beklemiyorlardı.

Endişeyle odayı taradım.

Belki dışarı çıkmışlardır? Ön kapıya yönelmek için döndüm ama bir şey dikkatimi çekti.

Yavaşça arkamı döndüm ve dolap kapısına baktım. Göze çarpmıyordu, bir oyuk tarafından kısmen gizlenmişti. İnsanlar dans ederek yanından geçiyordu ama ben ona doğru çekildim.

Dolabın kapısına doğru ilerlerken içimdeki ateş daha da yükseldi.

Sezgilerim kontrol etmem için bana bağıırıyordu ama güneş tanrısına yanıldığım için dua ettim. Kobra'nın onu bir dolaba götürmesi için hiçbir neden yoktu.

Bunun kabul edilebilir bir tarafı yok.

Aletim pantolonumun içinde zıplarken korkudan karnıma ağrılar girdi.

Kobra'nın prensesi bir dolabın içinde baştan çıkardığı düşüncesi, vücudumdaki her hücre onun değil, *benim* olduğunu haykırırsa bile, şehvetin vücuduma yayılmasına neden oldu.

Zorla kapıyı açtım.

Lanet prenses duvara yaslanmıştı, muhteşem yüzü yukarı kalkmıştı ve yanaklarında parlak kırmızı bir kızarıklık vardı.

Kobra onun önünde diz çökmüştü. Parmakları küçük kızın içindeydi.
Göt

. Neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Kobra'nın iri bedeni onun üzerine eğilmişti ve onun kıvrak vücudunu tutuyordu.

bir eliyle duvara yasladı.

Odadan buzlu kızılçık kokusu fişkırdı ve ben de b u baş döndürücü, zengin kokuyu içime çektim.

Aletim sıçradı ve gerildi ve onu pantolonumdan çıkarmamak ve patlayana kadar vurmamak için tüm irademi aldı.

Kobra baktı ve sırttı.

Yüzünü süsleyen küçük mücevherler prensesin sularıyla parıldıyordu ve prensesin kayganlığıyla kaplıydı. Yüzünden damlıyordu.

Cobra mükemmel kaşlarını kaldırarak yakışıklı başını geriye çevirdi ve ben izlerken prensesi yedi.

Sadie inledi ve duvara yaslandı. Muhteşem altın rengi bacakları adamın devasa sırtında titriyordu.

Kobra benim bir röntgenci olduğumu, izlemekten hoşlandığımı biliyordu. Yılan piç benimle alay ediyordu.

İşe yaramadıysa da siktir et.

Kıçını klitorisine kadar yalarken kalçalarım sarsıldı ve ellerim pantolonumun fermuarına yaklaştı.

Bu dürtü için ortaya çıkarmak ve Doğru hakimiyet .
beni alpha-bark bunalıcıydı.

Ben izlerken Cobra'ya mücevherli sikiyle onu becermesini emretmek istedim.

Kobra yüzünü prensesin amına gömerken sikimi çıkarıp prensesin altın tenine boşalana kadar okşamak istedim.

Kobra parmaklarını onun kıçından çıkardı ve kadın ürperdi. Tatlı dudaklarından gırtlaktan bir inilti kaçtı.

Görüntüler gözlerimin önünden geçti ve bir an için kendimi şehvetin içinde kaybettim.

Görevimiz.

Nefesimi tuttum ve oksijen eksikliğinin zihnimi temizlemesine izin verdim.

Tek bir düşünce azgın şehvetimi yatıştırdı: Kobra'nın hemen ortadan kaldırılması gerekiyordu, yoksa tüm görev boka saracaktı. Xerxes bu işe karışacaktı.

Sadie'nin incinmesine izin veremezdim.

Bir kükremeye kendimi odanın diğer ucuna fırlattım ve yumruklarımı

Kobra'nın suratına indirdim. Kan sıçradı ve o güldü.

Prenses için üzgün olduğumu düşündü. Öyleydim ama saldırmamın tek sebebi bu değildi.

Sadie tökezleyerek yanımdan geçti ve ben de ona vurmamak için darbelerimi kontrol altında tuttum.

Sonra, topuklarının mermer dans pistinde çıkardığı ses kaybolduğunda, cebimden küçük şırıngayı çıkardım ve Cobra'nın devasa boynuna sapladım.

Zümrüt gözleri parlak yeşil renkte parlayarak yılan gözlerine dönüştü ama ilaç etkisini gösterince kapandılar.

"Ne yaptın sen?" Kobra baygın bir şekilde yere yığılırken fısıldadı.

Suçluluk duygusu göğsümde patladı. Geçmişinde Fae kraliçesi tarafından sömürüldüğünü biliyordum. Söylentilere göre Cobra, kendi isteği dışında alemde bir seks ikonu olmuştu.

Yaptıklarımın kendi iyiliği için olduğuna ikna etmesi en zor kişi o olacaktı. Kolay kolay affetmezdi.

"Bu senin iyiliğin için," diye fısıldadım. Haklı olduğuma dua ettim.

Sonra, koca bedeni omzuma yığılmış bir halde, partiden dışarı çıktım.

İnsanlara çok fazla içtiğini mırıldandım ve kimse beni durdurmak için bir şey yapmadı. Ne de olsa bu bir partiydi ve büyülu şarap gülünç derecede güçlüydü.

Aran koşarak yanıma geldi ve Sadie'yi görüp görmediğimi sordu. Kobra'ya şaşkınlıkla baktı ama bir şey söylemedi. Sarhoş olduğunu düşündü.

Kafamda bir ampul yandı.

Xerxes kraliçenin mavi saçlı bir fae aradığından bahsetmişti. Havayı kokladım. Nedense Aran bu gece farklı kokuyordu.

Beta gibi kokmuyordu.

Ölüm gibi kokuyordu.

Fae kraliçesi gibi.

Bir karar verdim ve şırıngamı boynuna sapladım. Bunun geldiğini görmedi ve ben de onun gevşek bedenini hızla omzumun üzerinden attım.

İçgüdülerim kraliçenin aradığı kişinin o olduğunu söylüyordu. İşimde en iyisiydim. İçgüdülerim asla yanılmazdı.

Bir parçam da prensesle bu kadar çok takıldığı için onu bıçaklamak istiyordu.

Etrafında Ben, ve parti müdavimleri vardı çok sarhoş için
BİLDİRİM ne Bu yüzden kutlamadan çıkıp
soğuk gecenin içine daldım.

İlk gördüğüm şey prensesin Jax'in yüzükoyun yatan bedeninin üzerine
diz çökmüş olduğuydu. Bana bakarken zaman durmuştu.

Yakut gözleri acıyla bulutlandı ve Cobra ile Aran'ın omuzlarımda asılı
duran gevşek formlarına bakarken yüzü düştü.

Yüzü tiksintiyle buruştu. Ona
ihanet ettiğimi düşündü.

Ona bunun kendi iyiliği için olduğunu haykırmak istedim.

O anda neredeyse karakterimi bozup ona gerçeği söyleyecektim.
Neredeyse anlaması için yalvaracaktım, çünkü kara kalbim milyarlarca
parçaya ayrılıyordu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve hiçbir şey söylemedim.

Doğru zaman geldiğinde, bunu düzeltecektim ve o da beni
affedecekti. Başka seçeneği yoktu.

Prensес benimdi, bilse de bilme de.

Devam edecek

Lütfen Amazon'da [Psycho Shifters](#) için bir yorum bırakın! Yeni bir yazar
olarak bu sayede kitap yazmaya devam edebiliyorum.

Alfalardan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Sadie'nin hikayesinin ikinci
kitabı [Psycho Fae](#) için Amazon'dan ön
sipariş verin!

AYRICA JASMINE MAS TARAFINDAN

Zalim Shiffterverse

Psycho Shifters

Psycho Fae

(BURADA)

Psycho Beasts (çok yakında)

YAZAR HAKKINDA

Jasmine Mas, Alfaholler ve onları dize getiren alingan kızlar hakkında yazan bir romantizm aşığı.

Lisans eğitimini Georgetown Üniversitesi'nde tamamlamıştır ve avukattır. Kocas ve tüylü kedisi Boo ile birlikte yaşıyor ve okurlarıyla takılmayı seviyor.

Cruel Shifiverse ile ilgili güncellemeler ve bonus içeriklerin doğrudan gelen kutunuza gelmesi için **BURADAN** kaydolun

blog.jasminemasbooks.com

Onunla Sosyal Medyada Takılın!

TikTok: @jasminemasbooks

Facebook: @JasmineMasBooks

Instagram: @jasminemasbooks

TEŞEKKÜRLER

Tüm beta okuyucularıma özel olarak teşekkür ederim!

Ayrıca, bu kitap için ARC'ye kaydolan herkese teşekkür ederim.

Son olarak, Lyss Em'e teşekkür ederim, sen harika bir editörsün.

Tüm yardımlarınız olmadan bunu yapamazdım.